www.virtual-project.eu

roman

daniel

LACOSTE

Justiţie fără limite

SECREUL LUI MONTEZUMA

DANIEL LACOSTE

Colecția
Justiție fără limite

NR.9

SECRETUL LUI MONTEZUMA

În românește de:
MARIA CARP

virtual-project.eu

Editura VIRTUAL
2011

• Prolog •

Borfaș, spărgător de locuințe și escroc, Samuel Branigan are o altercație cu trei pederești în urma căreia amicul său își pierde viața, iar el ajunge la un pas de moarte. Este salvat ca prin minune de niște copii ce alertează autoritățile orașului Philadelphia, după care ajunge să facă parte – fără voia lui – dintr-un program de cercetări medicale finanțat de Central Intelligence Agency. CIA dorea să realizeze o armă infailibilă, și anume spionul superinteligent, care se poate adapta oricăror situații, fiind capabil să învețe până și o limbă străină în numai câteva zile. Dintre cei cincizeci de subiecți cărora li s-a injectat un ser secret numai Branigan a supraviețuit, dar s-a aflat într-o comă profundă, care a durat două decenii. Ceasul său biologic se oprise la vârsta de aproape treizeci de ani.

În primăvara anului 2001, cu câteva luni înaintea atacurilor teroriste asupra Americii patronate de Osama bin Laden, Samuel Branigan revine din senin la viață. Amintindu-și cu greu propriul trecut, datorită ședințelor repetate de hipnotism la care fusese supus în stare de inconștiență, eroul constată cu stupoare că poate reține tot ceea ce vede, aude ori citește, ba chiar are capacitatea de a „vizualiza” fapte ce urmează să se întâmple în viitor. De asemenea, se vindecă incomparabil mai repede decât restul semenilor săi și posedă capacități extrasenzoriale ce îl feresc de primejdii.

În vreme ce întreține câteva legături amoroase cu asistentele sanatoriului în care este alternat, Branigan primește porecla de Lucky (Norocosul), care-l va însoți toata viața. Întâmplător, descoperă că doctorii instituției spitalicești îi „ajută” pe unii pacienți să intre în moarte cinică, pentru a le preleva anumite organe. Acestea sunt destinate magnaților internaționali și oamenilor de stat, operațiunea părând a fi controlată de CIA. Lucky îi demască pe acești criminali, apoi își ia tălpășița din sanatoriul de la Tonawaba Creek, cu puțin înainte ca mărturiile despre abominabilele fapte ce se petreceau acolo să fie spulberate de o puternică explozie provocată de o mână criminală.

În continuare, fostul borfaș este interceptat de profesorul Caron, cel care intrase în mintea sa – cu intenția de a-l controla în totalitate –, dar reușește să scape în urma unui grav accident de circulație. Deoarece valorează mai mult decât greutatea sa în diamante, un anumit segment al CIA intenționează să pună mâna pe el pentru noi experimente. Dar Lucky are cu totul alte planuri de viitor. El vrea să își amintească întregul său trecut, să se răzbune pe cei care i-au răpit douăzeci de ani din viață (chiar dacă n-a îmbătrânit deloc în acest timp) și, nu în ultimul rând, să îi ajute pe oamenii aflați în nevoie.

Întors la Philadelphia, orașul în care își petrecuse cea mai mare parte din viață, Lucky reîntâlnește vechi prieteni și își face alții noi. Cu concursul acestora reușește să se răzbune pe cei care încercaseră să-l ucidă, dar este capturat din nou de CIA și forțat să participe în continuare la programul medical finanțat de Agenție. Grație unor împrejurări favorabile, capacităților sale paranormale și sprijinului primit de unde se aștepta mai puțin fostul borfaș reușește să scape, în timp ce profesorul Caron își pierde viața, de data aceasta definitiv. În schimbul libertății și ca să nu fie întreaga viață un «El fugitive», Lucky acceptă să colaboreze cu un anumit segment al CIA atunci când siguranța națională și viețile americanilor se află în pericol păstrându-și, totuși, o totală independență față de structurile Agenției.

În acel moment în scenă își face apariția Zelda Ibrahimovici o persoană foarte influentă din cadrul CIA, care se va dovedi că acționează doar în propriul interes și al complicilor săi. Lucky îi dejoacă planurile, reușind să împiedice alte atentate puse la cale de aceasta. Astfel, proporție tragediei americane din septembrie 2001 ajung să fie mult mai reduse decât le preconizaseră teroriștii.

Din acest moment, Lucky și masivul Thomas Roe – un versat agent CIA – rezolvă tot felul de probleme, anihilând criminali în serie, secte diabolice și teroriști de temut, cărora nimeni nu le poate ține piept.

- După 20 de ani (Volumul 1)
- Răzbunarea lui Lucky (Volumul 2)
- Teroare la New York (Volumul 3)
- Criminal în serie (Volumul 4)
- Jocul cu moartea (Volumul 5)

- Beția sângelui (Volumul 6)
- Secta diabolică (Volumul 7)
- Coșmar însângerat (Volumul 8)

• Capitolul 1 •

Puștiul, să tot fi avut treisprezece-patrusprezece ani, zâmbea târnp spre asistența care dansa sălbatic în jurul lui și murmura tot felul de incantații. Era desculț și acoperit doar în talie cu o bucată de mătase albă țesută de mână. Cum stătea netemător, legat cu mâinile la spate de stâlpul acela, ai fi putut jura că habar n-avea ce urma să se întâmple cu el în următoarele minute. Lucrurile, însă, nu stăteau tocmai așa.

Folosind tobe, fluiere și niște instrumente ciudate cu corzi, un grup de bărbați interpreta o melodie sinistră, amplificând vacarmul în imensul subsol unde se desfășura ceremonialul. Pe pereții mucegăiți erau agățate cranii și alte oseminte umane aflate în putrefacție. Deși existau doar câteva becuri, care răspândeau o lumină palidă, vizibilitatea era destul de bună. Un bărbos bătrân cu plete albe își consultă Rolexul de la mână și decretă cu glas tare, astfel încât să fie auzit de toată lumea:

— E timpul!

Participanții își ocupară locurile prestabilite, iar în imensa încăpere se făcu o liniște mormântală. Doar o țeavă – ce stătea să se spargă mai devreme sau mai târziu – tulbura liniștea, din ea scurgându-se la intervale egale câte o picătură de apă. Maestrul de ceremonii, bătrânul care ceruse tăcere mai înainte, începu să vorbească cu un glas tunător dar în același timp tremurat:

— E timpul! Nu mai e mult și prezicerea se va împlini. Zeii ne vor permite să aflăm secretul marelui Montezuma, și atunci toate comorile acestui pământ – trecute, prezente și viitoare – vor fi ale noastre. Frați și surori, vom ajunge asemenea zeilor, noi, cei aleși, iar toate misterele Pământului ni se vor dezvălui. Vom putea citi în Cronica Sfântă și astfel vom fi salvați de la pieire, cunoscându-ne destinul. Dar pentru asta trebuie să împlinim încă trei sacrificii umane, așa cum ni s-a cerut de-a lungul secolelor. E unica noastră șansă de supraviețuire, unica noastră șansă de izbândă. Vreți să ne ducem misiunea până la capăt?

— Daaa!!! răspunse mulțimea, acompaniată de zgomotul tobelor.

Pe măsură ce deznodământul se apropia, puștiului îi cam pierise zâmbetul de pe față, în pofida faptului că știa de ani buni, de fapt de pe vremea când începuse să aibă discernământ într-o formă incipientă, cam care-i era soarta. Avea să se înalțe la zei și să trăiască alături de ei, după ce până la vârsta la care ajunsese, trăise numai în puf pe Pământ, lipsit de orice griji, ca unul care urma să se sacrifice la o vârstă atât de fragedă de dragul semenilor săi. Iar pentru „șansa” ce-i fusese hărăzită de soartă trebuia să se considere din cale-afară de norocos. Cel puțin așa i se spusese…

O tânără mulatră, îmbrăcată mai mult în pene de papagal frumos colorate și frunze de acaju, se apropie de bătrân, ducând o pernă roșie, pe care se afla un cuțit lung, cu lama curbată și foarte ascuțită. Mânerul era din fildeș sculptat și avea, fără îndoială, o vechime considerabilă. O adevărată piesă de muzeu, cu alte cuvinte, care ar fi putut participa cu succes la o licitație de arme de colecție.

Cu o dexteritate de nebănuit, bărbosul luă cuțitul, îl înălță spre tavan și strigă cu glas pițigăiat:

— Quetzalcoatl, noi suntem urmașii tăi! Adevărații tăi urmași!

În acel moment, întreaga asistență se trânti la pământ.

— Și facem vrerea ta! Da, noi asta vrem, să facem voia ta!

Oamenii își lipiră frunțile de podea și nimeni nu îndrăzni să mai facă vreo mișcare.

— Primește-l lângă tine pe acest copil neprihănit, înrolează-l în oastea ta sfântă și dă-ne învățătura care ne lipsește! Dezvăluie-ne secretul aztecului Montezuma și al celorlalți conducători mayași, tolteci, incași, tibetani și chinezi, ca să putem citi Cronica Akashică, iar noi vom rămâne pe veci supușii tăi, atâta vreme cât vom face umbră acestui pământ și chiar după aceea.

În clipele următoare, cu un sadism și o precizie greu de imaginat, bătrânul străpunse toate cele patru membre ale puștiului până la os, făcându-l pe acesta să urle de durere și să sângereze. Țipetele copilului erau menite să-i atragă zeului atenția că i se aducea o nouă ofrandă, iar cu cât erau mai puternice, cu atât Quetzalcoatl putea fi mai ușor înduplecat de cererile muritorilor.

Strigătele disperate durară un timp, scăzând în intensitate pe parcurs. Era semnalul că tragicul moment culminant al ceremonialului urma să se înfăptuiască.

Bătrânul privi asistența și mai mulți participanți la ceremonial încuviințară din cap, abia perceptibil, ca pentru a-l încuraja. În continuare i se aduse un colet destul de voluminos, conținând o cutie mare de lemn, în care se aflau câteva plăci de piatră foarte vechi, pe care Leonard Mangiacotti le scoase pe rând și începu să le citească. Așează pumnalul pe o măsuță, luă prima placă și mângâie caracterele cioplite, apoi citi, cu glasul gâtuit de emoție.

După lecturarea ultimei table, bătrânul mai rosti o dată „E timpul!”, luă pumnalul și făcu o tăietură adâncă exact sub coastele puștiului. În timp ce acesta horcăia de durere și urla cu ultimele puteri, îi introduse mâna adânc în piept, căută inima în care mai pulsa viața și o smulse cu forță din trupul neajutorat. În acel moment, întreaga asistență îl privi pe maestrul de ceremonii cu venerație, ascultându-i vorbele.

— Inima lui ne va salva și îi va aduce zeului nostru multă bucurie. Așa a fost scris, așa spun vechile preziceri. Ați auzit și voi. Quetzalcoatl, te venerăm și îți ascultăm poruncile de secole, ca tu să nu ne lași și să ne dai învățătura care ne lipsește. Numai prin tine și cu ajutorul tău putem trăi. Noi știm foarte bine că ai să-ți ții promisiunea și ne vei da învățătura zeilor.

La sfârșitul acestei invocări începu să muște bucăți din inimă, iar în vreme ce mesteca de zor se plimba printre rândurile de oameni, mânjind gurile acestora cu sânge de copil neprihănit.

— Gustați, gustați cu toții din această ofrandă adusă lui Quetzalcoatl! Numai așa veți deveni puternici și de neînvins!

Cu o satisfacție greu de imaginat pe chip, mulțimea încerca să adune sângele cu degetele, după care și le lingea în mod grotesc.

Lucky privi cu groază copilul sacrificat atât de barbar de către acele minți bolnave, apoi se trezi din somn lac de sudoare. Nu-și putea închipui că asemenea grozăvii se pot petrece la începutul mileniului III.

Agentul special CIA Thomas Roe închiriase pentru acea noapte două suedeze de peste 1, 90 m înălțime – pe care le plătise regește –, cu gândul că, la gabaritul lor, puteau face față atât poftei sale sexuale de nestăvilit, cât și dimensiunilor

impresionante ale falusului cu care-l înzestrase – spre fericirea lui – natura-mamă. E drept că Tom măsura peste doi metri înălțime și „împlinise” de mult o sută cincizeci de kilograme, dar nu masivitatea lui le impresiona pe fete. Când bărbatul se sătură de programul de striptease, interpretat de cele două girafe pe muzica lui Elvis, și își scoase organul la vedere, blondelor le îngheță sângele în vine, de parcă ar fi fost teleportate chiar în acel moment în înghețata Alaskă. În ciuda profesiei pe care o îmbrățișaseră, nu mai văzuseră un asemenea monstru în viața lor.

— N-ai vrea să încercăm o felație la dublu? întrebă una dintre ele, când își mai reveni din stupoarea ce o copleșise la vederea enormului penis, reușind astfel să articuleze măcar câteva vorbe inteligibile în engleză.

— Nț, răspunse malacul, rânjind diabolic și golind jumătate din paharul de whisky Clan Campbell de care nu se despărțise până atunci. Asta pot să-mi fac și singur… ha, ha, ha!

— Dar ai să ne distrugi… încercă și cea de-a doua prostituată să pledeze pentru cauză, pe un ton condescendent. Uite, dacă vrei, ți-o sugem până la capăt și pe urmă îți dăm banii înapoi. Este o ofertă cât se poate de generoasă, trebuie să recunoști…

— Nț, răspunse Tom la fel de monosilabic ca și prima dată, zâmbind prostituatelor cu subînțeles.

Fetele se uitară una la cealaltă și, înțelegându-se din priviri, începură să se îmbrace, făcând pe ofuscatele. Erau convinse că necunoscutul client se va resemna, mai cu seamă atunci când își va recăpăta banii, și își va căuta alte târfe.

Înainte de a se ridica din fotoliul în care se lăfăise până atunci, agentul își goli paharul și trase cu sete un fum din trabucul său cubanez, cumpărat la un sfert de preț de la o bandă de traficanți cu care se împrietenise. Apoi se apropie de una dintre blonde și îi articulă un dos de labă în plin obraz.

Neavând încotro, fata execută repede o piruetă de șapte sute douăzeci de grade, după care ținu morțiș să facă cunoștință cu podeaua. La un timp după acest exercițiu de excepție îl privi consternată și cu ochi tulburi pe Tom – cel ce o lovise atât de năprasnic –, în vreme ce mucii i se scurgeau din nas, prelingându-i-se pe buze și bărbie.

— De ce...? încercă blonda să afle, însă între timp pierdu ideea întrebării și uită complet continuarea, atât de buimăcită era.

— Ha, ha, ha! se amuză bărbatul de suedeza cu muci la nas, care rămăsese crăcită pe covor, în imposibilitate de se ridica. Vreți să-mi trageți clapa, târfelor? Nu v-ați găsit mușteriul, ascultați-mă pe mine! Vă fac chisăliță toți peștii și bodyguarzii pe care-i aveți și tot vă întorc păsăricile pe dos, pe onoarea mea!

— Bine, dar... avem și noi drepturi... nu poți să...

— ... Tu taci, că încă n-ai luat-o! o întrerupse colosul pe cea de-a doua blondă, care tocmai avusese proasta inspirație să se amestece în discuție. Următoarea scatoalcă e pentru tine, și o să te ajute să leșini pentru vreo oră, până îi fac colegei tale fundul praf. Pe urmă îți vine și ție rândul, ca să nu fii geloasă, ha, ha, ha! Apropo, v-am prevenit că ador sexul anal? Măi să fie, cum mi-a scăpat...

Realizând că în două era mai ușor să reziste unui atare supliciu decât pe rând, suedezele consimțiră să se lase maltratate de monstrul agentului, dar numai după ce blonda „lovită de tren” fu adusă complet în simțiri cu comprese reci și palme de către tovarășa ei.

— Și-acum, la aparat! decretă Thomas Roe, apropiindu-se de fetele aflate încă pe covor, în timp ce-și ținea organul în mână, agitându-l precum polițiștii ce se pregătesc să intre în mulțimea de manifestanți cu bastoanele gata de luptă. Care dintre voi se oferă voluntară?

Samuel Branigan, alias Lucky, își prepară o cafea tare și, după ce o bău la o țigară Winston, intră sub dușul cu apă rece. Era pentru a treia oară când visa acele sacrificii umane, și de-acum se convinsese că nu putea fi vorba doar despre coincidențe. Capacitățile sale extrasenzoriale îl puneau în gardă în legătură cu acele grozăvii dar, din păcate, n-avea nici cea mai vagă idee când și unde aveau să se petreacă monstruoasele ritualuri care păreau de-a dreptul satanice. Asta în cazul în care nu se petrecuseră deja.

După coma profundă în care se aflase timp de douăzeci de ani, fără a îmbătrâni nici măcar cu o zi în tot acest timp, se trezise cu anumite calități de medium, reușind să vizualizeze

fapte ce aveau să se petreacă mai devreme ori mai târziu. Iar capacitățile sale extrasenzoriale nu se opreau aici.

Cu doar două seri înainte ajunsese chiar mai departe cu visul, asistând până la capăt la ciopârțirea unui copilul jertfit în chip bestial. Urmase prepararea anumitor părți ale trupului nefericitului, pe care ucigașii săi le savuraseră cu o plăcere de nedescris. Și-atunci își dădu seama:

— Dacă într-adevăr este vorba despre sacrificii umane, iar eu încă n-am înnebunit, rămășițele trebuie să se afle pe undeva, vorbi el cu glas tare. Și cine ar putea ști ceva despre asta, dacă nu amicul meu, Thomas Roe, de a cărui mutră nu mi-era din cale-afară de dor?!

— Așa, fetele moșului! se amuză agentul CIA când suedezele se întoarseră împreună de la baie, mergând crăcănate de parcă le-ar fi erupt câte un vulcan între picioare. Trebuie să recunoașteți că n-a fost chiar o tragedie ce vi s-a întâmplat, ba chiar ați căpătat o experiență care v-ar putea fi folositoare pe viitor. Ascultați-mă pe mine, că știu ce vorbesc!

De frica bătăii pe care ar fi putut s-o încaseze, blondele aleseră să tacă, în vreme ce își căutau hainele pentru a se îmbrăca. Pentru acea seară fusese mult prea destul chiar și pentru ele, care se considerau adevărate profesioniste în arta amorului fără prejudecăți și neapărat pe bani. Dacă până atunci mai comiseseră greșeala de a se amuza pe seama potenței sau a dimensiunilor sexuale reduse ale unor clienți care le închiriau, din acea clipă erau hotărâte să nu mai facă asemenea gafe. Soarta se răzbunase pe ele și o încasaseră cu vârf și îndesat.

— Dar ce credeți voi că faceți? se arătă iritat bărbatul, când înțelese despre ce era vorba. Vreți să mă lăsați singur și abandonat, după ce m-ați sedus cu farmecele voastre și mi-ați luat banii? Păi, nu v-am închiriat eu până dimineață, fetelor? Aud? Nu v-am plătit eu în avans, fără să crâcnesc, atât cât mi-ați cerut? De ce nu vă purtați frumos cu un client serios ca mine, cu care sunt convins că nu aveți șansa să vă întâlniți în fiecare zi? Nici nu-mi pot imagina ce educație ați primit în cei șapte ani când n-ați fost curve, ha, ha, ha! Adică, atunci când erați la mamele voastre acasă și ele vă făceau toate poftele.

— Bine, dar...

— ... Niciun dar, se ridică Tom în picioare pentru a înșfăca sticla de whisky, din care trase o dușcă zdravănă, fără să-și mai

toarne în pahar. N-am să mă las păcălit pentru nimic în lume! Nu-mi stă în caracter, dacă înțelegeți la ce fac aluzie. Și aici nu e vorba despre bani – țineți cont! –, ci despre orgoliu, fetelor. Despre propriul meu orgoliu, la care mămica mea m-a învățat să țin foarte mult. Înțelegeți ceva din tot ce vă trăncănesc eu aici?

Văzând că girafele se priveau una pe cealaltă de parcă ar fi uitat subit limba engleza, agentul încercă să le lămurească:

— Voi știți câte reprize are în mod normal un meci de box la amatori?

Cum niciuna nu îndrăzni să răspundă, bărbatul continuă să le lămurească, pe un ton didactic:

— Vă dau voie să vorbiți, iar dacă n-o faceți, am să vă învăț limba lui Shakespeare cu scatoalce după ceafă. O să fie un joc foarte amuzant, vă asigur! Una o ia cu stânga, cealaltă cu dreapta. Cu stânga dau mai încet, așa că una dintre voi va fi mai norocoasă decât cealaltă, dar pentru atâta lucru nu trebuie să vă pizmuiți una pe cealaltă. La următoarea măsură coercitivă am de gând să vă lovesc invers. Deci, câte reprize are un meci de box la amatori, asta era întrebarea?

— Trei, îndrăzni cea care încă nu fusese lovită de… tramvai.

— Ba patru, o corectă colosul, râzând cu gura până la urechi. A câte două minute fiecare. Înainte erau trei a câte trei minute, dar lucrurile s-au mai schimbat în ultimul timp. Chestie de protecție, sau altă bazaconie asemănătoare. Ei bine, mai aveți de rezistat încă trei reprize, că pe prima ați depășit-o cu brio. Felicitări! Și nu vă supărați că rundele noastre durează mai mult decât reprizele de box, că tot degeaba. Mai bine ați spune mersi că n-am asociat mica noastră petrecere cu galele de box profesionist, unde se desfășoară de la zece runde în sus…

Inutil începură suedezele să se smiorcăie și să se lamenteze, să-i promită distrugătorului de prostituate că îi dau înapoi, pe lângă banii primiți, câștigul lor pe o lună de zile, că agentul se arătă de neînduplecat. Lui cu totul altceva îi trebuia, închiriase curve pentru o noapte întreagă și voia să beneficieze de ele necondiționat.

— Nț! Am plătit, și vreau ce mi se cuvine. Nimic în plus, nimic în minus. E abia ora 1:00 a.m., și până la ivirea zorilor mai avem destul timp pentru distracție și antren. Nu-i așa că sunteți fericite, frumoasele mele lebede?

În acel moment, mobilul masivului agent tulbură liniștea și armonia ce domnea în frumușelul apartament de hotel pe care-l închiriase. De fapt, nu ora înaintată a apelului îl deranja, ci ideea că ar putea fi vorba despre vreo urgență, care le-ar fi salvat pe suedeze de la următoarele reprize.

— Cine dracu' mă deranjează la o asemenea oră? se enervă el, luându-le mai întâi pe fete de ceafă și obligându-le să se așeze cu burțile pe biroul masiv ce ocupa un colț al camerei de zi. Dacă faceți vreo mișcare ce nu-mi convine în timp ce vorbesc la telefon, s-ar putea să aveți necazuri. Și când spun „necazuri" mă refer la MARI necazuri, nu la ce vi s-a întâmplat până acum.

Cum cele patru fese care i se înfățișau privirilor constituiau un peisaj destul de interesant și pe gustul lui, Tom începu să-și plimbe membrul pe ele. Cum era și normal – dată fiind presiunea psihică a momentului – o alese pe blonda din dreapta, pe care o penetră cu forță, făcând-o pe aceasta să scoată un țipăt ascuțit de durere. Abia apoi răspunse apelului, pe un ton din cale-afară de indispus:

— Dorm! Oricine-ai fi, du-te-n mă-ta, imbecilule!

— Tom, eu sunt, nu închide!

— Și de ce mă suni de pe un număr setat pe secret? A fost cât pe-aci să nu-ți răspund, Lucky, se mai înveseli agentul. Totuși, la ora asta…

— …?!

— Eram pe jumătate adormit…

— Și vrei să te cred? râse Branigan, amuzat. Spune-mi mai bine pe unde ești!

— Prin L.A., unde să fiu?! se miră agentul CIA, de parcă n-ar fi părăsit orașul defel, grație profesiei lui, cu toate că avea o meserie aproape fără tangență cu munca de birou.

— Adică la curve?

— Corect, dar nu exact: ele sunt la mine, nu eu la ele. Și în clipa asta trăiesc o fericire la care nici măcar n-au visat până nu m-au cunoscut pe mine. Vii și tu? Am două suedeze blonde – cum altfel?! – care nu vor să se mai despartă de persoana mea, după ce au înțeles cât de romantic și de tandru pot fi când îmi cade cineva cu tronc. Iar ele mi-au căzut mai mult decât m-am așteptat, pe onoarea mea! Trimit un taxi să te ia, ori vii cu tărăboanța ta?

— Nu, amice, pentru altceva te-am sunat…

— … Poți aștepta câteva secunde? îl întrerupse agentul, după care puse mobilul pe birou, se extrase din locul în care se afla și îndepărtă cu ambele mâini fesele blondei din stânga, făcând-o pe aceasta să scâncească și să-și sugă dinții de durere.

În acest mod reuși să marcheze un eseu de toată frumusețea în interiorul primitor al curvei pe care o altoise mai devreme, și începu să o penetreze în ritm galopant.

Femeia icnea sacadat din rărunchi, dar nu îndrăznea să se împotrivească în vreun fel asaltului care se concretiza în lovituri ritmice de berbec, ce o făceau să-i iasă ochii din cap ca la melc.

— Acum poți continua, Lucky dragule. Totul e în regulă.

— Am înțeles, tocmai i-o trăgeai uneia dintre ele. Dacă ești atât de ocupat, vezi-ți de treabă și ascultă ce-am să-ți povestesc în continuare. E foarte interesant, crede-mă!

Iar Branigan îi vorbi despre visurile sale din ultima vreme și despre ororile „văzute”, după care îl întrebă:

— Ei, ce părere ai?

— Stai puțin să schimb partenera din nou, că curul ăsteia s-a înroșit de tot, iar șalele îi sunt leoarcă de sudoare!

• Capitolul 2 •

După prânzul celei de-a doua zile, Thomas Roe îi telefonă prietenului său. Între timp obținuse unele informații extrem de interesante.

— Am aflat niște chestii care or să te dea pe spate, prietene.

— Nu-mi spune că s-au descoperit rămășițele umane ale unor copii, că e ultimul lucru din lume pe care vreau să-l aud.

Urmă o tăcere de câteva secunde, timp în care agentul depuse considerabile eforturi intelectuale pentru a înțelege ce-a vrut să spună amicul său. În cele din urmă ajunse la concluzia că trebuie să spună adevărul.

— Ba da, și e vorba despre numeroase victime.

Lucky își luă capul în mâini, fără a mai auzi nimic din ce spunea cel ce-i fusese până atunci partener în multe cazuri rezolvate. Cazuri care, din nefericire, se lăsaseră cu mulți morți și răniți.

Samuel Branigan nu avea nici în clin, nici în mânecă cu munca de poliție ori cu activitatea desfășurată de instituțiile secrete ale statului, însă, datorită capacităților sale paranormale, fusese solicitat adesea în diverse anchete. De fiecare dată încerca să se eschiveze, cu gândul să ocolească belelele care îl păsteau la tot pasul, dar când CIA voia ceva, îi era greu să-i reziste. Iar dacă nu ar fi fost și Tom la mijloc, poate că Lucky ar mai fi reușit să nu se bage în unele încurcături care se lăsau întotdeauna cu victime umane și pagube colaterale. Norocul era că, de obicei, băieții răi erau cei care dădeau ortul popii. Dar asta nu era o regulă…

— Ai înțeles? îl întrebă agentul, care turuise continuu cât timp Lucky se gândise la ale lui.

Ce să audă? Mai putea auzi ceva? Era pur și simplu consternat de faptul că existau pe această planetă oameni capabili să ucidă copii. Nu era suficient? Mai putea urma și altceva?

— Ai intrat în transă în vreme ce îți explicam cum stă treaba, sau ce? reveni agentul Roe cu o nouă întrebare.

— Sau ce… răspunse Branigan, aprinzându-și un Winston Full Flavour și trăgând cu sete din țigară. N-am intrat în nicio transă, așa că poți continua.

— Deci, n-ai reținut nimic din tot ce ți-am spus până acum.

— Mi-e teamă că nu, prietene. Știi, nu sunt tocmai în apele mele.

— Bine, îți fac chiar acum o vizită, ca să-ți povestesc încă o dată despre nebunia asta. Mai stăm de vorbă și pe urmă poate luăm cina împreună. Și la noapte, dacă vrei, le mai închiriez o dată pe suedezele alea, ca să te destinzi. Știi ce focoase sunt?

— Mai bine ne întâlnim diseară, se eschivă Lucky, care numai de sex nu avea chef, după acele abominabile asasinate pe care le văzuse cu ochii minții. Între timp, poate mai afli câte ceva în plus.

Neavând încotro, agentul închise mobilul, fără a renunța însă la speranța că-l va convinge mai târziu pe Lucky să i se alăture la un sex-party îndrăcit și cu năbădăi.

•

— FBI se confruntă cu aceeași problemă cu a ta de aproape un an de zile, începu agentul CIA să-i explice lui Lucky, luând-o cu începutul, de vreme ce amicul său nu reținuse nimic din ceea ce-i povestise mai devreme la telefon. Și întreaga investigație a federalilor se desfășoară în cel mai mare secret. Nu știu cum au putut ține afacerea departe de ochii presei, dar au reușit, iar, dacă au noroc, or să reușească în continuare.

— Să nu-mi spui că e vorba despre ceva ce aduce a Dosarele X, că înnebunesc! Detest serialul ăla de televiziune…

— Nu chiar, Lucky, dar nici prea departe nu e. Îți dai seama că Biroul nu se confruntă în fiecare zi cu rămășițele umane proaspăt măcelărite ale unor copii care n-au apucat încă să afle cum e cu perpetuarea speciei umane.

Cei doi se aflau într-un restaurant cu specific chinezesc și, spre disperarea ospătarului, care se recomandase Liu-Liu, comandaseră doar scoici cu lămâie și usturoi din belșug; un platou pentru Lucky și patru pentru Roe.

— Șefii tăi ce spun despre treaba asta, Tom?

— Deocamdată nimic. N-am primit nicio dispoziție precisă în sensul ăsta. În general, zic că nu e treaba noastră, dar dacă tu vrei să te bagi…

Branigan îl sfredeli cu privirea pe amicul său, încercând să intuiască pe loc cât era adevăr și cât minciună în ceea ce agentul tocmai afirmase. Oare nu cumva se încerca – pentru a câta oară – manipularea lui, astfel încât să fie convins că inițiativa îi aparține, când în realitate lucrurile stăteau cu totul altfel? Și, chiar dacă era așa, ce mai conta? Important era că niște copii nevinovați erau sacrificați în chinuri groaznice, iar această serie de masacre trebuia oprită de cineva. Putea fi el acela sau altcineva, asta conta mai puțin. Ororile alea absurde trebuia să înceteze cât mai curând posibil.

— Tom, hai să nu ne mai ascundem după deget! Spune-mi tot ce știi până în momentul de față și hai să ne apucăm de treabă! N-avem timp de pierdut, fiindcă nici de data asta timpul nu ține cu noi.

Agentul lăsă garda jos și îi povesti tovarășului său tot ce aflase în cursul după-amiezei de la niște surse ce trebuia să rămână anonime. Cum altfel?!…

— Cadavrele au fost analizate și răs-analizate de cei mai competenți legiști pe care-i are America la ora actuală. Și are destui, slavă Domnului! S-a apelat până și la vizionari, antropologi, matematicieni și alți asemenea… bezmetici, cum le spunem noi.

— Și a emis careva vreo ipoteză plauzibilă în legătură cu ceea ce se întâmplă? Ar fi vreo pistă de urmat?

— Cu excepția antropologului – este vorba despre doctorul Mazella –, nimeni n-a putut fi cât de cât coerent. Dar și în privința ăstuia… Ce să te mai bat la cap, ai să vezi și singur despre ce este vorba. Ți-am adus raportul, ca să te convingi despre cum vede ciudatul ăsta întreaga tărășenie. Un singur lucru pot afirma, și anume că seamănă cu scenariul unui episod din serialul ăla stupid, Stargate.

Zicând acestea, Roe îi înmână partenerului său un dosar de aproape două degete grosime, întrebându-l cu subînțeles:

— Deci, te bagi…?

— Mai discutăm după ce citesc raportul, rămase Lucky în expectativă, ca să nu-i dea agentului satisfacție pe loc. Încă nu sunt pe deplin hotărât, așa că n-ar fi momentul potrivit să le spui de pe acum șefilor tăi că am mușcat și de data asta momeala. Asta pentru situația în care mă răzgândesc… să nu rămâi fără acoperire.

Cu toate astea, era ferm convins că nu va avea liniște până când nu rezolvă acel caz blestemat, iar responsabilii de uciderea unor copii nevinovați nu primesc pedepse pe măsura atrocităților comise.

•

Alonso era tratat mai ceva ca un mic rege, la cei treisprezece ani ai săi. Cu toate acestea, nu putea trage chiulul de la orele de educație, de-a lungul cărora trei profesori erudiți îl pregăteau pentru marea întâlnire cu Quetzalcoatl.

— Învățătorule, eu nu pricep un lucru! rosti băiatul pe un ton grav, într-una dintre zile. De ce trebuie să mor ca să mă întâlnesc cu zeul suprem? De ce n-o pot face fiind în viață? Și de ce nu-i pot salva pe cei aleși decât dacă sunt sacrificat?

Bărbatul îl privi cu milă pe copil, admițând în sinea lui că întrebările micuțului condamnat erau legitime și pertinente. Imediat după aceea, însă, își aminti regulile care trebuiau respectate fără preget și răspunse pe un ton tăios:

— Sute de ani – peste o mie –, generații de-a rândul au crezut în profețiile divine, iar acestea s-au adeverit în totalitate. N-o să vii tu acum ca să schimbi Universul, băiete… Tot ceea ce trebuie să faci este să te împaci cu soarta care ți-a fost hărăzită și să te supui dorinței marelui Quetzalcoatl, zeul-șarpe cu pene. Vei ajunge printre zei, și ăsta nu-i puțin lucru, ascultă-mă pe mine!

— N-am intenția să schimb Universul, învățătorule, însă nu vreau să mor, atâta tot, ripostă Alonso, încercând să nu-și supere dascălul. Sunt prea tânăr pentru asta. Tu trebuie să mă înțelegi, fiindcă ești profesorul cel mai apropiat de sufletul meu.

— Dar ți s-a făcut o mare cinste fiind unul dintre aleși, fiule, nu cedă dascălul, deși fusese foarte impresionat de remarcile puștiului. Puțini au o asemenea șansă. Și-apoi, ce crezi tu că înseamnă a muri?

— Că n-o să mai fiu printre cei dragi mie aici, pe Pământ, alături de voi.

— Dar vei ajunge în împărăția Lui, unde este cu mult mai bine decât pe Pământ sau în oricare alt loc.

— Știu, dar mie îmi place mai mult alături de părinții și frații mei… alături de tine și de câinele meu…

Ultimele cuvinte îl lăsară pe dascăl fără replică, făcându-l să declare ora încheiată și să se retragă. Îi era ciudă pe sine pentru

faptul că, în ultimii ani, începuse să se cam îndoiască de cultul căruia își dedicase întreaga viață.

Dacă toate nu sunt decât minciuni? se întreba el adesea, îngrozindu-se la gândul că sacrificarea micuților era pe cât de stupidă, pe atât de inutilă.

Copilul suspină, rămânând pe gânduri câteva clipe, după care uită de îngrozitorul său destin și se duse la joacă. În sufletul lui era convins că, în cele din urmă, zeul Quetzalcoatl avea să se îndure de el, ordonând supușilor săi să-l lase în viață. Era încă la vârsta când răul e ceva de neconceput, și foarte probabil că prima lui experiență de felul acesta avea să fie și ultima…

•

Lucky reuși cu greu să-l refuze pe Thomas Roe, care în acea seară avea chef măcar de un sex în trei cu o curvă neagră precum ciocolata amară, după ce consumase mai mult de trei sferturi din sticla de whisky pe care o comandaseră la cină.

— Am înțeles că n-ai chef de suedeze, dar putem să facem un alt plan, insistă el. Doar mă cunoști bine și știi că sunt un tip maleabil. Nu vrei blonde, luăm negrese. Ai alte preferințe – facem cum spui tu. Eu nu mă opun, numai nu rămâne încă o noapte singur acasă, că cine știe ce mai visezi și pe urmă vii să-mi plângi mie pe umăr…

— Nu sunt în apele mele, amice, după ultimele nopți în care nu prea m-am odihnit, se eschivă Branigan pentru a nu știu câta oară. Du-te singur, și pe urmă povestește-mi cum a fost! Dar înainte de asta trebuie să-mi mai descrii ceva. Am amânat cât am putut să ascult detaliile înfiorătoare ale masacrelor, dar acum nu mai putem tergiversa. Vorbește-mi despre victime!

Thomas Roe își scoase mobilul din buzunar și, după ce apăsă câteva taste, începu să turuie de parcă ar fi recitat o poezie pe care o învățase sub amenințarea cu moartea, sau măcar cu bătaia.

— Edison Skinner – treisprezece ani, găsit pe Emerald St. cu pieptul zdrobit și răni urâte la toate cele patru membre. Acestea au fost provocate de o armă ascuțită care ori nu taie prea bine, ori este special confecționată ca să rupă, astfel încât să lase răni cât mai adânci și dureroase. Copilului îi lipseau inima și două hălci de carne din pulpe. A fost găsit în primăvara anului trecut. Trei luni mai târziu s-a descoperit cadavrul lui Greeg Norman Johnston – patrusprezece ani abia împliniți, pe St. Paul Avenue.

Și lui îi lipsea inima, ca tuturor victimelor, de altfel, dar fusese ars de viu. În toamnă, cadavrul lui Bernardo Pasquale – patrusprezece ani, a fost găsit de polițiști la intersecția Olive St. cu W 8th St. Trupul îi era pur și simplu ciuruit de răni provocate de aceeași armă (sau una asemănătoare) ca și în primul caz. Înainte de Crăciun a fost descoperit trupul neînsuflețit al lui Marcus Sullivan – doisprezece ani, ale cărui intestine fuseseră extirpate. În afară de mațe, niciun organ intern nu se afla la fața locului, adică pe South Gate, nu departe de Bell Gardens. Din corpul ultimului mai lipseau mușchii picioarelor și ai antebrațelor, precum și o bucată din umăr.

— Îngrozitor!… zise Lucky, abținându-se cu greu să nu vomeze.

Agentul reluă, prefăcându-se că n-a auzit remarca prietenului său.

— Mai mult ca sigur că asasinii s-au înfruptat din micuț sau i-au folosit carnea pentru cine știe ce ritualuri sataniste. Cel puțin asta e părerea mea.

— Și crezi că era nevoie să mai menționezi?

— Te rog să mă scuzi! În fine, de curând a fost găsit în Piața Artensia trupul lui Joyce Liverman – treisprezece ani, înjunghiat în toate cele patru membre și cu inima smulsă din piept.

— La supliciul acestuia cred că „am asistat” eu, intui Lucky. Așadar, toate ororile s-au petrecut în L.A., continuă el.

— Întocmai, admise agentul, care remarcase și el acest lucru. Avem de-a face cu localnici.

— Iar victimele au avut între doisprezece și patrusprezece ani, continuă fostul borfaș și spărgător de locuințe, îngândurat. Pe cuvânt de onoare că-mi vine să vomit!…

— Nu ți-aș recomanda. Pentru o chestie de-asta, pentru un asemenea afront la adresa bucătăriei chinezești sunt convins că migdalatul ăla care ne-a servit te înjunghie în secunda doi. Nu-i știi cât de orgolioși pot fi când e vorba de mâncarea pregătită de ei…

— Ce tot spui?! întrebă Branigan, absent. Cine să mă înjunghie și de ce?

— Chinezul care ne-a servit la masă, desigur.

— De ce crezi asta?

— Fiindcă borăști rafinatul preparat pe care ni l-a servit cu atât profesionalism și mândrie în același timp. Între noi fie vorba, scoicile au fost minunate, ba chiar demențiale.

— Tom, lasă asta, că numai la mâncare nu mă gândesc eu acum! Uite ce cred: asasinii copiilor nu s-au apucat de hăcuit așa, dintr-o dată. Ei trebuie să aibă în spate un întreg trecut. Iar cum pe teritoriul Statelor Unite nu ne-am mai confruntat cu asemenea cazuri, n-ar fi exclus ca ele să fi existat, totuși, dar în alte țări ori chiar pe alte continente. Colegii tăi sunt convins că monitorizează astfel de orori petrecute pe întreaga planetă. Ce-ar fi să le sugerezi o atare ipoteză, poate acumulăm o bilă câștigătoare?

— Cum de nu m-am gândit și eu la o treabă ca asta? se miră agentul, ca prostul. Știu, tu ai calități paranormale și de-aia ai reușit. Dar să știi că într-o altă conjunctură și eu aș fi putut să-mi dau seama…

— Yeh, right…

Ceva mai târziu, ajuns în propria-i locuință, Samuel Branigan se așeză în fotoliu și începu să lectureze raportul antropologului, treabă care dură până spre dimineață. Se părea că doctorul Mazella era un expert în materie și știa ce zice, cu o singură remarcă: totul părea rupt dintr-un scenariu SF, exact ce ura el mai mult.

— În plus, își spuse Lucky de unul singur, de ce n-au existat asemenea expertize antropologice și în cazul celorlalte victime? Oare agenții FBI să nu se fi gândit la o asemenea pistă? Probabil că nu, la cât sunt ei de încuiați…

•

Pentru început, Lucky deschise un dicționar explicativ al limbii engleze ca să înțeleagă cu ce se „mănâncă” antropologia – termen ce nu îi era tocmai la îndemână. Citi:

Știință care se ocupă cu studiul originii, evoluției și variabilității biologice a omului, în corelație cu condițiile naturale și social-culturale existente.

Cu alte cuvinte – conchise el în gând –, antropologii ăștia sunt un fel de istorici mai dați dracului… Pe ei îi interesează mai mult evoluția umană și mai puțin faptele oamenilor. Să fiu al naibii dacă m-am gândit vreodată la așa ceva! Citi în continuare:

Raport privind sacrificiile umane în trecut:

Absolut toate popoarele Antichității aduceau jertfe zeilor cărora li se închinau. Cu timpul, acest obicei barbar s-a diminuat considerabil, în special la popoarele care au îmbrățișat o religie monoteistă.

Alte populații însă, cum sunt incașii, mayașii, câteva popoare carpato-dunărene, olmecii, toltecii și mai cu seamă aztecii s-au dedat sacrificiilor umane săvârșite în cadrul unor ritualuri până în secolul al XVI-lea. Pe baza povestirilor conchistadorilor (conquistar, în spaniolă, înseamnă „a cuceri”) care au supus imperiul lui Montezuma al II-lea (pomenit și ca Moctezuma), ultimul împărat al aztecilor, cronicarii spanioli susțin că acesta sacrifica anual circa 20.000 de vieți omenești. Doar pentru a-l îmbuna pe Zeul Soarelui sau al Războiului, Huitzilopochtli, în lupta cu mica armată de conchistadori, care număra doar șase sute patruzeci de soldați, Montezuma a sacrificat 15.000 de suflete. Cercetările arheologice și antropologice au dovedit că aztecii au fost poporul care a practicat sacrificarea vieților omenești pe cea mai înaltă scară, în comparație cu toate culturile lumii luate la un loc. Ceea ce e de a dreptul înfiorător...

Preoții sacrificatori, numiți Chachalmecas, aduceau cel mai adesea jertfe umane imobilizând victima și smulgându-i inima din piept. Apoi mușcau din ea, iar cu sângele care țâșnea mânjeau gurile tuturor statuilor de zei aflați în templul alături de care, sau în care, se săvârșea sacrificiul. Prin tradiție, când victima era un prizonier de război trupul acestuia aparținea azteculului ce îl capturase, învingătorul măcelărea corpul în bucăți la sfârșitul ceremoniei, fierbea doar anumite părți cu boabe de porumb și plante, după care își invita prietenii la masă, lui fiindu-i interzis să se atingă de bucate. Foarte interesant este faptul că aztecii nu-și ucideau pur și simplu dușmanii, așa cum s-a întâmplat de-a lungul istoriei. Chiar și atunci când avea loc vreo bătălie făceau tot posibilul să ia prizonieri, cel mult rănindu-și adversarii, ca apoi aceștia să poată fi sacrificați în frumoasele lor temple, în cadrul unor ritualuri.

Zeului Tlaloc, al Apei și al Ploii, i se ofereau trupuri tinere de copii, la fel ca și zeului suprem, Quetzalcoatl, purificatorul și civilizatorul.

Pentru Zeul Xipe Totec prizonierii erau jupuiți de vii, iar învingătorul se costuma cu pielea victimei în cauză timp de câteva zile, până când, probabil, trofeul se împuțea.

Zeul Tezcatlipoca primea cât un singur copil pe an, acesta fiind educat și îndoctrinat în spiritul sacrificiului căruia trebuia să-i facă față la sfârșitul scurtei sale vieți. Nefericitului i se smulgea inima din piept pe când se mai afla încă în viață, după ce era chinuit ore în șir cu o bestialitate greu de imaginat.

Pentru Zeul Focului, Xiuhtecuhtli, victimele erau arse pe rug și apoi ciopârțite. Oasele acestora erau păstrate de familie atârnate pe pereții locuințelor, ca să le amintească despre faptul că morții se aflau printre zei și erau din cale-afară de fericiți.

Alte persoane erau decapitate sau rănite cu săgeți în puncte nevitale ale organismului, astfel încât să agonizeze cât mai mult. Acest gen de supliciu putea dura și câte o săptămână. De asemenea, se mai practica smulgerea cu cleștele a unor bucăți de carne din corp, lapidarea, îngroparea victimelor de vii sau aruncarea în gol de pe cea mai înaltă terasă a templelor.

Interesant este faptul că și prizonierii sacrificați erau convinși de necesitatea acestor ofrande sângeroase. Cei aleși să moară pentru un zeu sau altul erau denumiți „Oamenii Vulturului” sau „Fiii Soarelui”, fiind tratați cu multă cinste, bine hrăniți și îmbrăcați în straie de sărbătoare până când venea clipa fatală. Ba chiar existau unii azteci habotnici care – sătui de viața pământească – se ofereau de bună voie să fie sacrificați ca ofrandă zeilor, cu toate că erau oameni liberi, iar nu prizonieri de război.

Înfăptuind sacrificiile la care ne-am referit până aici, aztecii erau ferm convinși că salvează omenirea în fiecare zi, la fel cum a procedat și Quetzalcoatl la începutul lumii. Aceasta în ciuda faptului că nu există nici măcar un indiciu care să ducă la ipoteza că Șarpele cu Pene ar fi fost un personaj însetat de sânge. Mai degrabă putem susține că vracii și preoții azteci au dat dovadă de exces de zel, inoculând închinătorilor acestor credințe ideea necesității sacrificiilor umane, pentru a-i putea controla mai bine. Oricum, aztecii erau convinși că dacă n-ar sacrifica oameni, în special copii, soarele, luna și stelele n-ar mai răsări în fiecare zi, tulburându-se echilibrul universal. Echilibru care, odată pierdut, ar fi provocat sfârșitul vieții pe Pământ.

Legistul antropolog Carmen Piojan a descoperit în anul 1994 primele dovezi de canibalism la civilizația pre-aztecă. La fel, în mileniul nostru, Nadia Velez Saldana a scos la lumină un

crematoriu sacrificial pentru îmbunarea zeului aztec al Morții, în care se aflau osemintele a opt copii arși de vii.

Codicele Magliabecchi, o pictură datând din secolul al XVII-lea, înfățișează membre umane în vase de gătit și servite pe farfurii pentru a fi înfulecate de credincioși, sub atenta supraveghere a Zeului Morții.

În anul 2002, arheologul Juan Alberto Berrelleza a anunțat rezultatul testelor de medicină legală efectuate pe rămășițele pământești a patruzeci și doi de copii având în jur de șase ani. Aceștia fuseseră sacrificați la Templul Mayor din Mexico City – principalul lăcaș de cult al aztecilor –, în timpul unei secete care nu se mai termina. Victimele prezentau urme clare de răni, abcese și infecții osoase, care le făcuseră probabil să țipe de durere mai multe zile în șir, ceea ce se considera că era pe placul zeilor. Exista credința că numai în urma unei suferințe extreme sufletul celui sacrificat se putea purifica.

Îngrozit de cele citite până în acel moment, Lucky lăsă raportul din mână și rămase cu privirea pironită în gol. Nu-i venea să creadă că asemenea atrocități fuseseră cândva posibile, dar nici nu-i trecea prin minte să conteste raportul doctorului Mazella. Peste toate mai aflase că aztecii – un popor a cărui cultură este unanim recunoscută pe întreg mapamondul – fuseseră antropofagi. Ceea ce se părea de-a dreptul aberant chiar și pentru secolul al XVI-lea după Hristos, chiar dacă antropofagia lor părea să fie una rituală. Bineînțeles că urmașii acestora, mexicanii, renunțaseră la respectivele orori odată cu creștinarea lor de către spanioli, așa cum s-a întâmplat și în alte zone ale lumii cu mult timp înainte.

— Crezi că ne-am putea întâlni mâine cu doctorul Mazella? își întrebă el amicul, căruia îi telefonă puțin păsându-i de ora înaintată. Am parcurs o parte a raportului pe care l-a întocmit și mi se pare foarte interesant.

— Nu văd de ce nu.

— Unde-l putem găsi?

— Am înțeles că predă ore de istorie la Universitatea din L.A. și că o mare parte a timpului și-o petrece acolo, încercând să bage în capul studenților prostiile pe care le-a învățat el. Mai precis, la Facultatea de Antropologie. Nu cred să fie vreo problemă, însă confirmarea o vei avea abia mâine dimineață. Nu-l putem trezi acum din somn, că face nani și șefii mei

consideră că somnul contribuabililor nu trebuie tulburat nici atunci când este vorba despre siguranța națională. O considerație de altfel stupidă, după părerea mea…

— Mâine, desigur… îl întrerupse Lucky pe Thomas Roe, fiind întrerupt la rândul său.

— … Însă dacă vrei să-ți păstrezi forma cele câteva ore care au mai rămas până la crăpatul zorilor, te invit să ni te alături. Am drept musafiră o negresă așa cum îți place ție, și n-ar deranja-o deloc să fim mai mulți. Nu-i așa, iubito?

După câteva clipe de tăcere, în care Branigan încercă să-și facă amicul să creadă că meditează serios la propunere, îl refuză periculos.

— Încă nu sunt în apele mele, așa că nu trebuie să te superi. Dar te asigur că voi răspunde afirmativ invitațiilor tale pe viitor, atunci când n-o să mai fiu atât de bulversat de vreo „afacere” de-a noastră. Pe mâine, Tom.

Fără a-i mai lăsa timp să riposteze, Lucky întrerupse convorbirea, întorcându-se la lecturarea ciudatului raport al antropologului Mazella. Fără îndoială, acesta îl captivase în totalitate și abia aștepta să-l cunoască pe autor, pentru a afla noi detalii despre trecutul fără de care nu putea desluși prezentul.

Cu toate astea, legătura dintre atrocitățile vizualizate de mine și sacrificiile umane practicate de azteci este doar una de procedură, își făcu el socoteala. Până acum n-am citit niciun cuvânt despre implicarea vreunei secte în toată nebunia asta. Poate că n-ar fi rău să-i contactez și pe șmecherii din FBI care se ocupă de caz, indiferent cât de „paranormali” ar fi ei. Nu m-ar mira să fi mirosit ei ceva, păstrându-și secretele departe de indiscrețiile CIA, dar mai ales de ochii presei. La fel de bine, dacă sunt normali la cap, ar putea să ascundă ceea ce știu chiar de proprii șefi, până când le-ar putea prezenta acestora probe indubitabile privind legăturile dintre sacrificiile umane din trecut și cele din prezent.

• Capitolul 3 •

Asemănări izbitoare dintre azteci și mayași:

Legenda spune că niște oameni conduși de zeul Quetzalcoatl (Șarpele cu Pene), provenind din regiunile care astăzi fac parte din statul american California, s-au stabilit în Podișul Mexican, apoi pe malurile Lacului Texaco, punând bazele unui mare imperiu în numai câteva decenii. După alte izvoare, se crede că Quetzalcoatl era de fapt un om în carne și oase, venit din ținutul de la Soare-Răsare, care purta barbă, plete și o robă lungă de culoare albă. Acesta le-ar fi oferit aztecilor învățături avansate pentru acea vreme, bune obiceiuri și chiar legi după care să se ghideze. Ceva mai târziu, din cine știe ce motive, el a fost obligat să părăsească țara, însă a promis că se va întoarce cândva. După ce a mai civilizat câteva popoare, ajungând la o plajă, a plecat plângând pe o plută în flăcări, inima lui devenind Luceafărul de ziuă. În schimb, adepții teoriei vizitelor extraterestre pe planeta Pământ consideră că Quetzalcoatl ar fi putut fi reprezentantul unei civilizații din spațiu mult mai avansate în raport cu cea umană. Acesta ar fi ajuns pe Terra probabil în urma unei defecțiuni la nava spațială care îl transporta. El i-ar fi învățat pe oameni tehnologii superioare, necunoscute lor până atunci, în vreme ce încerca să-și repare nava ca să ajungă de unde venise. Se pare că înainte de a pleca acasă, indiferent dacă a fost sau nu un extraterestru, Quetzalcoatl le-a promis oamenilor că se va întoarce într-o bună zi. De atunci aztecii l-au tot așteptat, acestui fapt, probabil, datorându-i-se ușurința cu care le-au cedat conchistadorilor spanioli, ce purtau bărbi cum vechii mexicani văzuseră doar la Șarpele cu Pene și care veniseră din direcția în care plecase Quetzalcoatl.

Imperiul Maya a luat ființă cu 2600 de ani înainte de Hristos și a atins apogeul prin 250 după Hristos, fiind așezat în sudul Mexicului, Guatemala, Insulele Belize și Hondurasul de Vest. Declinul acestei culturi a început din motive necunoscute încă, prin anii 900 înainte de Hristos. Tot din cauze care au rămas pentru omenire un mare mister, populația din sud a abandonat

la un moment dat toate orașele, iar cei din nord s-au integrat mai târziu în societatea toltecă. Prin anul 1200 dinastia Maya s-a stins definitiv.

Aztecii au înfrânt cu extremă ușurință populația toltecă, iar în anul 1325 au pus bazele capitalei lor, numită Tenochtitlan (Piatra cactusului), actualul Ciudad de Mexico. Apoi și-au însușit cultura și civilizația popoarelor cucerite, folosind pentru scriere pictogramele, învățând să calculeze, să vorbească în dialectul nahnat și punând astfel bazele literaturii precolumbiene. După toate probabilitățile, din nefericire, aztecii au aprofundat de la mayași și tolteci inclusiv sacrificiile umane. Istoricii sunt de părere că înaintașii mexicanilor n-ar fi fost adepți ai sacrificiilor umane înainte de expansiunea lor.

— Bun, și ce legătură au toate astea cu sacrificiile umane din L.A., la începutul noului mileniu pe care-l trăim? se întrebă Lucky pe bună dreptate. Că doar n-o să-mi spună ăia care se ocupă cu Dosarele X ale FBI că niște azteci năbădăioși s-au teleportat în timp ca să ne dea nouă bătăi de cap…

Ar fi prea de tot.

•

— Bă, tu nu înțelegi ce-ți spun, ori vrei să faci nani vreo două ore în timpul serviciului, fără să-ți fi dorit acest lucru? se răsti agentul Roe la reprezentantul serviciului de pază al Universității, care încercase să le explice că profesorii primeau doar vizite anunțate, și pe acestea numai după-amiaza. Tu n-ai auzit de siguranța națională până acum, sau ce mama dracu'? Dacă zic că vreau să merg la decan sau la rector, care e mai mare pe-aici, asta vreau și gata. Înțelegi sau nu?

Lucky își dădu seama că era cazul să intervină, ca să preîntâmpine astfel un dezastru pentru bietul om, care nu-și făcea decât biata lui meserie.

— Dumnealui e de la Central Intelligence Agency și, în această calitate, dorește să se întâlnească de urgență cu conducerea Facultății de Antropologie. Pricepi, omule, cum stă treaba?

— Aha! remarcă omul, de parcă ar fi căzut din cer exact în acea secundă. Este vorba despre o urgență… Păi, de ce n-ați spus așa de la început? Am să telefonez, și imediat va veni cineva care vă va conduce la domnul rector. Vă rog să mă scuzați, domnule agent!

Un sfert de oră mai târziu cei doi amici se aflau în spațiosul birou al rectorului, în vreme ce acesta pleca în căutarea profesorului Mazella, care avea cursuri la Facultatea de Antropologie.

— Nu vă faceți probleme, îi voi ține eu locul până la terminarea orei! se dovedi rectorul mult mai cooperant decât paznicul de mai devreme. Între timp, simțiți-vă ca la dumneavoastră acasă! Noi colaborăm întotdeauna cu organele statului, mai ales cu cele care se îngrijesc de liniștea noastră. Și eu am un nepot care încearcă să îmbrățișeze o asemenea carieră.

— Hai, că în vreo jumătate de oră reușește și profesorul ăsta să-și târască bășinile până la noi, aprecie Thomas Roe încă iritat, punându-se pe așteptat. Dacă n-aș avea niște șefi care mai țin și la principii, i-am fi putut face chiar azi-noapte o vizită la el acasă. Îl luam din pat și gata, aflam imediat ce te interesa. Mare brânză…

Spre surprinderea lor, așteptarea se dovedi mult mai scurtă decât își imaginase Tom. Numai că în biroul rectorului nu-și făcu apariția bătrânelul așteptat, ci o frumusețe de femeie, probabil o secretară, după toate aparențele. Aceasta se îndrepta spre cei doi bărbați, iar când ajunse în apropiere se recomandă cu un surâs devastator.

— Eu sunt Maria Mazella, doctor în istorie și antropologie: Cu ce vă pot fi de folos, domnilor?

— Mărită-te cu mine! îi ceru agentul instantaneu, pe un ton plângăcios.

— Cred că n-am înțeles bine cuvintele dumneavoastră, răspunse femeia, apropiindu-se și mai mult, ca să-i vadă pe cei doi mai de-aproape. Cu cine am plăcerea?

Brunetă cu părul lung, despletit și ochi de un negru ca tăciunele, profesoara era de o frumusețe cum rar puteai întâlni într-o unitate de învățământ. Bineînțeles, nu-i lipseau ochelarii. Lucky mai înregistră statura ei potrivită, pieptul proeminent, picioarele promițător de lungi și faptul că nu putea avea mai mult de douăzeci și șase-douăzeci și opt de ani, după care își reveni înaintea tovarășului său.

— Dați-mi voie să vi-l prezint pe domnul Thomas Roe, agent special CIA, făcu el ridicându-se în picioare. Iar eu sunt… Lucky – persoană fizică.

— Încântată să vă cunosc! Ați venit, cu siguranță, în legătură cu recentul meu raport privind sacrificiile umane practicate de populațiile de mult dispărute. Aveți să-mi puneți întrebări suplimentare, sau este ceva în neregulă cu el?

— Nimic, doamnă, sări Tom de la locul său, abia atunci considerând că va fi în stare se țină pe picioare. Sau domnișoară?... Apropo, că am uitat să vă întreb, sunteți măritată... divorțată?

— Tom, termină! îi ceru Lucky amicului său printre dinți, aruncându-i acestuia o căutătură ucigașă.

— Nu văd ce legătură are asta cu raportul meu, zâmbi femeia, amuzată. Dar, dacă suferiți de o curiozitate bolnăvicioasă, n-aș vrea să vă văd suferind din cauza mea. Ei bine, nu sunt. Aveți de gând să-mi dați o întâlnire, sau ce?

— Amicul meu n-a citit încă raportul, interveni Branigan, intrând direct în subiect, cu toate că și lui i se scurgeau ochii după acea splendoare de brunetă cu ochelari. Dar știe în linii mari ce i-am povestit eu. Desigur, atât cât am putut lectura, fiindcă timpul a fost cam scurt, dacă înțelegeți ce vreau să spun...

— Nu e cazul să vă scuzați. Probabil că am fost plictisitoare scriind unele amănunte ce pot fi nesemnificative în ancheta dumneavoastră. Știu foarte bine că munca de investigații...

— ... Ba din contră! o asigură Lucky cu sinceritate, întrerupând-o. De fapt, am venit să vă cerem mai multe detalii. Avem nevoie de mai multe detalii...

— Așa e, interveni Tom, ca să arate că nu amuțise complet în fața unei asemenea frumuseți. Vrem mai multe detalii... Oricâte... Nu ne menajați! Dați-ne tot ce aveți mai bun!

— Ce fel de amănunte? Despre mayași, olteci, tolteci, azteci?

— Despre orice ar putea avea vreo legătură cu ceea ce se-ntâmplă în zilele noastre, adică cu copiii sacrificați, răspunse Lucky. Vă rog să mă credeți, despre fapte asemănătoare nici n-am citit, nici n-am visat până acum.

Iar când folosise cuvântul „visat”, și el și agentul știau foarte bine la ce făcuse Lucky referire.

Profesoara îi studie pe rând pe fiecare, timp de câteva clipe, încercând să afle cât era adevăr și cât minciună în solicitărilor celor doi. Apoi răspunse:

— Vă înțeleg, doar că mi-e teamă că ne va răpi ceva timp să detaliem subiectul acesta extrem de sensibil și complicat totodată. Din păcate pentru dumneavoastră, eu mai am niște cursuri de ținut... N-aș vrea să irosiți timp prețios așteptându-mă pe mine...

— ... Lăsați-mi un număr de telefon și vă voi suna când sunteți mai liberă, îi propuse Lucky, pe un ton categoric. În acest fel, fiecare își va putea vedea de treburile lui.

Agentul Roe se transformase în ultimele minute, fără să vrea, într-un veritabil spectator al unei finale de ping-pong. Aflându-se în picioare, privirea lui oscila de la amicul său la frumoasa Mazella și înapoi, pe măsură ce aceștia își dădeau replicile.

— Poftiți cartea mea de vizită! Cred că mă puteți suna după orele 6:00 p.m. ca să ne putem vedea. Va fi și pentru mine o plăcere să-i vorbesc cuiva interesat de studiile pe care le-am realizat. Profesia... dacă mă înțelegeți...

— Excelent, nu-mi făcusem niciun program pentru această frumoasă seară, râse Tom, frecându-și încântat mâinile. Deci, ați spus după orele 6:00. Îmi convine de minune.

Din nefericire pentru el, numărul de telefon al frumoasei Maria se afla în posesia lui Branigan, și erau puține șanse ca viitoarea întâlnire să se desfășoare tot în trei. Pe moment, masivul agent nu realiză această realitate, fiind prea preocupat să o dezbrace pe profesoară din priviri.

În drum spre sediul FBI, Lucky rememoră alte pasaje citite în Raportul Mazella, în timp ce agentul special conducea automobilul și turuia fără pauză, – închipuind tot felul de planuri cu privire la partida de sex pe care o visa pentru acea noapte. Amorul de ocazie și mâncarea erau, fără doar și poate, cele mai mari pasiuni ale vieții lui. În fond, viața era scurtă și nesigură, nu?

•

Despre invazia aztecilor și a spaniolilor:

Primii locuitori ai Mexicului zilelor noastre au fost toltecii, care-și aveau capitala la Teotihuacan. Toltec înseamnă în limba aztecă arhitect, constructor. Aceștia au învățat celelalte triburi să cultive plante, să țesă, să-și construiască locuințe, temple și să cioplească statui. În prima sută de ani după Hristos, civilizația toltecă a cunoscut o mare dezvoltare, iar în secolele al III-lea și

al IV-lea aceștia au construit piramidele Soarelui și Lunii, două bijuterii arhitectonice care au dăinuit până astăzi.

Cel mai important popor care a năvălit peste tolteci de-a lungul timpului este cel al tenochilor, numit tribul aztecilor de către vecinii lor. Legenda spune că aceștia locuiau într-o cetate amplasată în mijlocul unui lac. Fiind un popor crud și sângeros, vecinii lor îi obligaseră să se așeze în Tisapan, un loc părăsit și arid, plin de insecte și șerpi veninoși, de unde în cele din urmă au evadat. Aztecii au plecat în pribegie, deplasându-se încet, poposind chiar și câte un an într-un loc. Această mișcare se aseamănă, din câteva puncte de vedere, cu fuga evreilor din Egipt sub conducerea lui Moise (Moshe).

Se spune că aztecii ar fi zărit pe o stâncă de pe malul unui lac un cactus uriaș. Pe aceasta se odihnea un vultur cu aripile larg întinse, care privea răsăritul de soare, având un șarpe ce i se zvârcolea în gheare. Ei au considerat că acea apariție era de bun augur și au întemeiat acolo orașul Tenochtitlan, asimilându-i pe localnici.

La momentul descoperirii aztecilor de către spanioli, amerindienii se aflau – potrivit calendarului lor, care includea patru epoci – în cea de-a cincea. Cu toții erau convinși – în conformitate cu profețiile și învățăturile primite – că acel timp se va sfârși printr-un cutremur nimicitor. În cea de-a cincea epocă sacrificiile umane pentru îmbunarea zeilor s-au intensificat. Erau convinși că lumea lor ar fi trebuit să se termine la sfârșitul celei de-a patra epoci, și că doar Quetzalcoatl și ceilalți zei importanți au făcut posibilă rămânerea lor în viață pentru încă o perioadă de timp.

Ultimul mare împărat al aztecilor a fost Montezuma, a cărui armată, totalizând sute de mii de soldați, a fost înfrântă de o mână de spanioli. La baza acestei tragedii au stat credința oamenilor că lumea lor era pe sfârșite, spaima superstițioasă a împăratului și frica aztecilor de cai și de tunurile invadatorilor. Montezuma și apropiații săi erau convinși că spaniolii – care aveau fețele palide, purtau coifuri și veneau de la Răsărit – erau trimișii zeului Quetzalcoatl, cu care semănau perfect. Profețiile vorbiseră despre acești oameni veniți să-i înlocuiască, așa că orice rezistență ori împotrivire era inutilă.

Dacă luăm în calcul faptul că, la sfârșitul secolului al XIV-lea, Mexicul număra circa douăzeci și cinci de milioane de locuitori,

iar o sută de ani mai târziu doar un milion, putem susține ca invadatorii conchistadori au săvârșit cel mai mare genocid din istoria umanității.

•

— Și cu cine zici că trebuie să ne întâlnim la sediul FBI? își întrebă Lucky prietenul, care făcuse toate aranjamentele necesare.

— Cu echipa Dosarelor X.

— Vrei să spui că au numere de cod ca deținuții ori pot fi identificați după propriile nume? Câți sunt?

Fără să știe din ce motiv, întâlnirea cu angajații Biroului îl irita pe Branigan, făcându-l să se manifeste în consecință. În mod natural fiindcă se aflase aproape treizeci de ani de cealaltă parte a legii, simțea repulsie față de autoritățile statului, mai cu seamă față de Poliție și FBI. În ceea ce privea CIA și alte servicii secrete, acestea îi fuseseră indiferente până la trezirea lui, după douăzeci de ani de comă.

— Doi.

— Adică un bărbat și o femeie, ca în serialul ăla stupid…

— Exact.

Branigan nu era nervos doar din cauza acelei întâlniri, ci și fiindcă nu-și putea controla nervii. Grozăviile acelea cu sacrificarea copiilor îi dereglaseră echilibrul psihic, iar asta îl adusese în pragul disperării.

— Și ești sigur că nu ne vor propune o colaborare, ca să devenim și noi vedete de televiziune? încercă el să facă haz de necaz.

— Lucky, băiete, este vorba doar despre o coincidență. Agenții FBI n-au nici în clin, nici în mânecă cu actorii de film. De ce nu vrei să înțelegi?

— Dragul meu, nu există coincidențe! Ai uitat ce m-ai învățat chiar tu? Și dacă nu este evidentă, trebuie să existe o legătură indisolubilă între agenți și actori.

— Indiso… ce? nu înțelese Tom.

— Las-o baltă și spune-mi cu cine urmează să ne întâlnim. Numele lor mă interesează, reluă Lucky, citind nelămurire pe chipul tovarășului său. Cine se ocupă de cazul nostru?

— Ah, păi de ce nu spui așa… Cu Rosalie Gilbert și Cornelius Ramsey. Ei se ocupă de porcăria asta.

— Îmi dau seama cum se ocupă, dacă n-au reușit să-i dea de cap după mai bine de un an de investigații… Presupun că nu i-ai cunoscut înainte…

— Presupui bine.

• Capitolul 4 •

— După părerea ta, ce legătură ar putea exista între atrocitățile comise în zilele noastre și neamul dispărut al aztecilor?

Lucky și Maria Mazella se întâlniseră într-un club de jazz, unde bărbatul făcuse rezervare cu mare greutate, deoarece Tom nu-l slăbise din ochi toată ziua. Branigan încă nu-și putea explica atitudinea avută față de tovarășul său. Se întâlnise în secret cu profesoara pentru a o scuti de impolitețea agentului, sau deoarece era convins că acesta n-ar fi fost un bun partener de discuție, el fiind mai mult om de acțiune? Asta dacă nu cumva se îndrăgostise la prima vedere?...

— După modul în care mi te-ai adresat, înțeleg că de-acum înainte ne spunem pe nume. N-am nimic împotrivă, Lucky.

— Iartă-mi lipsa de diplomație!

— Las-o baltă și hai să revenim la oile noastre! Între cele două nebunii nu există decât o singură legătură, și anume aceea a modului în care se înfăptuiesc sacrificiile. Trebuie să-ți spun că am mai studiat cadavrele unor ghinioniști care au fost trimiși pe lumea cealaltă de psihopați. La fel cum am întocmit tot felul de portrete-robot ale criminalilor, atunci când mi s-a cerut să fac acest lucru, dar niciodată nu m-am confruntat cu ceva asemănător. Altfel spus, nu mă văd în stare să le zugrăvesc acestor asasini portretele psihologice.

— Dar ești convinsă că sunt mai mulți.

— Da, la fel cum cred că sacrificiile au loc ca parte a unor ritualuri.

Bărbatul sorbi ultima picătură de băutură din pahar, după care observă că și cel al Mariei era pe sfârșite.

— Mai luăm câte unul?

— Bineînțeles?! Nu știu de ce, dar îți mărturisesc cu sinceritate că mă simt foarte bine în prezența ta. Îmi insufli o stare care are darul de a mă liniști și a-mi îndepărta gândurile de la toate nenorocirile vieții, în ciuda faptului că noi tocmai despre asta vorbim. Despre nenorociri. Probabil că ai unele puteri supranaturale, încheie profesoara, râzând chicotit.

— Să știi că am – o încredință Lucky, enigmatic –, dar asta este o cu totul altă poveste. Chelner!

Femeia din fața lui îl atrăgea mai mult decât ar fi vrut să recunoască. Niciodată până atunci, de când își revenise din coma ce durase douăzeci de ani încheiați, nu se mai confruntase cu un sentiment asemănător. De fapt, nici înainte nu se atașase de cineva cu prea multă convingere. E drept, cu ceva timp în urmă existase Clarice, doctorița legistă pe care o îndrăgise extrem de mult. Fără îndoială, contase enorm pentru Lucky. Îl umplea de tandrețe și știa să trezească în el instinctul de ocrotitor… În fine, nu voia să se mai gândească acum la asta. La ce bun? Era oricum prea mirat că mai putea simți o atracție sufletească din nou. Se surprindea pe el însuși ca pe un necunoscut. Acum era în același timp nesigur pe propriile-i sentimente, dar și decis să meargă cu acea femeie până la capăt, orice s-ar fi întâmplat. Ochii ei, de o limpezime profundă, îl provocau în aceeași măsură în care îi spuneau să stea cuminte în banca lui, deoarece nu avea de-a face cu vreo gâsculiță ori cu o damă de consumație.

— Pentru mine unul dublu, ceru Maria, tamponându-și obrajii, care se cam înroșiseră, cu o batista umedă. În seara asta mi-e cam sete, se justifică ea, râzând din nou.

— Tu crezi că avem de-a face cu o sectă ori cu vreo organizație secretă ale cărei scopuri sunt reprobabile? schimbă Lucky vorba, astfel încât profesoara să nu se simtă jenată.

— Mai mult ca sigur, îl asigură ea, fără să stea pe gânduri. Altă explicație plauzibilă nici nu cred că există, după părerea mea. Tu ce zici?

— Cred că ai dreptate. Înainte să ne întâlnim am dat o raită pe la sediul FBI. Există un departament care se ocupă de acest caz de mai bine de un an, fără a înregistra însă vreun succes notabil. Cei doi agenți speciali sunt și ei convinși că este vorba despre o sectă. Din câte am înțeles, cineva s-a infiltrat în organizație, sau ce-o fi aia, și încearcă să ne furnizeze informații din interior. Mi-e teamă să n-o sfârșească rău dacă e deconspirat…

•

— Am câteva rugăminți la voi și niște propuneri, își începu Thomas Roe discursul, când el, împreună cu Lucky și cei doi agenți FBI, rămaseră singuri.

Biroul acestora era foarte spațios, doi pereți fiind acoperiți de sus până jos de rafturi și dulapuri cu sertare. În încăpere se mai aflau televizoare, două computere performante de ultimă generație, faxuri, copiatoare, aparatură audio-video, un rastel cu armament și tot felul de alte instrumente specifice activității celor doi.

Agentul CIA continuă:

— În primul rând, vreau să ne spunem pe nume și să lăsăm formulele de politețe pentru vremuri mai bune. În al doilea, vă asigur de toată sinceritatea noastră și cer același lucru din partea voastră. În al treilea, dacă ancheta la care de-acum vom lucra împreună va fi rezolvată favorabil, meritul va fi în cea mai mare măsură al vostru, iar dacă se poate numele meu, al Agenției și al lui Lucky ar fi de preferat să nu apară nicăieri. Ce ziceți, batem palma?

Branigan își privi nedumerit amicul, neștiindu-l defel un tip care își bătea capul cu diplomația.

Te pomenești că, înțelegând că-i voi trage clapa diseară, întâlnindu-mă doar singur Maria, și-a mai revizuit comportamentul, își zise Lucky, amuzat.

Cei doi se priviră fugitiv, apoi își invitară musafirii să ia loc.

— N-avem nimic împotrivă, iar termenii colaborării subliniați cu atâta claritate de dumneavoastră sunt de-a dreptul interesanți pentru noi, ciripi Rosalie în timp ce-l privea pe masivul agent de mai-mai să-l soarbă din ochi.

— Mă cheamă Tom, nu „dumneavoastră”, o corectă Roe, răspunzând acelei ocheade mai mult decât promițătoare. Deci, ne-am înțeles? întrebă el, uitându-se fix la celălalt component al echipei care se ocupa cu investigarea Dosarelor X. Colaborăm cu cărțile pe față, iar voi luați potul cel mare.

Dacă stau bine și mă gândesc – calculă agentul CIA în gând –, capra asta având o figură de iapă în călduri este capabilă să ascundă sub anostele ei veșminte secrete nebănuite. Și n-o fi un capăt de țară dacă-i ridic moralul pentru o noapte-două acolo, fiindcă bănuiesc că sfrijitul ăsta de Ramsey nu e în stare de așa ceva. Și ce nume tâmpit are… Parcă ar fi faraon.

La cei aproximativ treizeci de ani ai săi, Rosalie Gilbert avea cam un metru și șaptezeci înălțime, niște țâțe ce nu păreau prea opulente, ci dimpotrivă, părul cârlionțat mai mult decât era cazul, niște ochi inexpresivi, un nas cam borcănat, o gură prea

mare în comparație cu figura și niște umeri excesiv de lați. În schimb, fesele bombate și șoldurile late erau tocmai pe gustul masivului Roe.

— Ei bine, Tom, Lucky, cu ce începem? își făcu și agentul FBI simțită prezența. Am înțeles că vreți să punem cărțile pe masă…

— Le punem, însă trebuie să vă prevenim încă de la început că ale noastre sunt tocmai bune de tras o cacealma, îi preveni Lucky cu sinceritate. Noi nu prea avem mare lucru la această oră.

— Ce vrei să spui cu asta? se îngrijoră sfrijitul.

— Că nu știm mare lucru despre caz, recunoscu Branigan, care se miră în gând că agenții FBI nu se interesaseră despre calitatea lui în acea investigație. Avem un raport antropologic, câteva informații dispersate și cam atât.

— Bine, dar…

— … Cornelius, știi perfect că ei se ocupă de chestia asta de curând, iar noi de mai bine de un an de zile, interveni femeia-cal, punându-și partenerul la colț. Nu crezi că e cazul să le acordăm o șansă, de vreme ce vom colabora la această investigație?

— Ba da, ai dreptate, Rosy. Nu mă gândisem. Îmi cer iertare!

— Dar nu e nevoie, râse Lucky, pentru a mai destinde puțin atmosfera, în vreme ce Tom se ridicase de la locul său și, ca din întâmplare, se postase în spatele femeii, care era așezată pe un scaun, pentru a se lipi cu mădularul de umărul ei. Noi am vrut să fim sinceri de la bun început, și se pare că am reușit acest lucru.

•

Înainte de a comanda cel de-al treilea rând de băutură, Maria Mazella îl luă prin surprindere pe cel care o invitase la clubul de jazz:

— Lucky, aș vrea să aflu cu exactitate motivul principal al prezenței noastre în acest local. Eu sunt o femeie dintr-o bucată – se poate spune așa –, și nu-mi plac jumătățile de măsură. Drept urmare, te rog să accepți regulile mele!

Bărbatul o privi câteva clipe extrem de nelămurit, neștiind ce să răspundă.

— Ne-am întâlnit ca să vorbim despre raportul tău cu privire la… începu el, fără prea multă convingere în glas.

— Ești sigur că doar misiunea pe care o ai de dus la îndeplinire te-a făcut să-mi dai întâlnire? supralicită bruneta, ca să fie și mai exactă.

— Ce… altceva… se bâlbâi Lucky, neștiind ce să răspundă.

Niciodată, până atunci, Branigan nu se mai simțise atât de stupid lângă o femeie, indiferent cât de frumoasă ar fi fost ea. Dar acum, bietul de el, nu înțelegea ce i se întâmpla.

— Uite ce e, am senzația că te comporți ca un adolescent întârziat, de-acum douăzeci de ani, să zicem…

— … Și nici nu știi câtă dreptate ai… o întrerupse el, bucuros de șansa de a ieși din acel impas.

— Ah, deci ești un tip timid! În acest caz, am să-ți adresez o întrebare directă, lucru pe care ar fi trebuit să-l faci tu, dacă ai fi fost un bărbat adevărat.

— Chiar te rog! trecu el peste persiflarea femeii, ca să mai câștige timp pentru a se dezmetici.

— Ai vrut să mă întâlnești și ca să faci dragoste cu mine, ori doar din interes pur profesional, deși n-am idee ce profesie ai putea avea?

Gura lui Lucky rămase căscată în mod inestetic, ochii începură să-i lăcrimeze sub privirea fixă a Mariei, iar buzele i se uscară subit, ceea ce constitui un bun motiv pentru a trage de timp, sorbind o gură zdravănă de alcool și apoi una de apă minerală. Oare ce-ar fi trebuit să-i răspundă?

— Ei bine? nu-l slăbi femeia din corzi, prinzându-i încheietura mâinii. Fii sincer, ce mama dracu’! Ești bărbat, ori trebuie să-mi pară rău că nu e Tom în locul tău?

— Cum m-ai atenționat că ești dintr-o bucată, am să risc, o luă el mai pe ocolite, încercând să facă față stuporii ce-l copleșise. Nu e vorba doar despre sex. Nu mă înțelege greșit! Aș vrea să mă culc cu tine chiar acum, pe masa asta. Dar pentru mine, nu știu de ce, cred că însemni mai mult decât o relație pasageră. Nu-mi cere să-ți explic cum se poate așa ceva, nu voi fi în stare, dar m-am simțit atras de tine din clipa în care te-am văzut. Știu că vorbele mele sună învechit și banal, însă exprimă adevărul. Mi-aș dori să-ți intru în suflet, iar ție să-ți fac loc într-al meu. Cu siguranță nu pot spune că este vorba despre clasica dragoste la prima vedere, dar ceva, totuși, se întâmplă. Te vreau, Maria! Vreau să fii a mea.

Femeia îl privi cu ochi blânzi și ușor amuzați. Îi mângâie obrazul neras și apoi îl liniști:

— OK, asta era tot ce voiam să aud de la tine. Nu știu de ce ți-a trebuit atâta timp ca să spui ce simți, că doar nu te lua nimeni la bătaie?! Te-ai comportat ca unul de vârsta a treia, și n-am nici cea mai mică ideea de ce ai procedat așa. Dar probabil că-mi vei spune cândva ce-a fost în capul tău. De asta sunt ferm convinsă.

Încheindu-și monologul, Maria se ridică de la locul său, se apropie de bărbat și-l sărută apăsat, luându-i limba în gură.

— Important în mileniul III este să spui ceea ce vrei, continuă ea, cu o figură surâzătoare. Acum nu mai avem timp să flirtăm, trebuie să trecem la fapte. Planeta se grăbește...

• Capitolul 5 •

— Până în momentul de față am găsit rămășițele umane a unsprezece copii, începu Cornelius Ramsey. Opt au fost uciși înainte să luăm noi cazul în primire, iar trei în ultimul an. Moartea violentă a acestora a survenit între două și trei luni înainte de descoperire. În fiecare caz am beneficiat de colaborarea unor legiști de marcă, dar rezultatele pe care aceștia le-au obținut nu ne-au ajutat prea mult. De aceea, ultima dată am apelat la cunoștințele unui antropolog, al cărui raport am înțeles că l-ați primit și voi.

— Așa e, confirmă Lucky. L-am parcurs aproape în totalitate.

— Pentru mine și Rosy, asocierea cazului cu care ne confruntăm cu sacrificiile umane ale aztecilor ni se pare halucinantă. Nu-i așa, colega?

— Deși – interveni Gilbert – amândoi am căzut de acord că asemănările sunt frapante. Chiar prea frapante, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Dar despre autorii acestor ritualuri sataniste nu ne puteți furniza amănunte? insistă Tom.

— Până de curând n-am putut afla mare lucru, începu Ramsey. După părerea noastră, avem de-a face cu o grupare religioasă sau ceva de genul ăsta, dar pe care nu o putem numi deocamdată sectă. E altceva…

— … Din simplul motiv că nu-și caută prozeliți, ci aceștia se dau de ceasul morții să ajungă în rândurile grupării, interveni Rosalie Gilbert. Totul este posibil prin intermediul Internetului, într-o primă fază, mai precizează ea. Așa iau legătura.

— În acest mod – continuă Cornelius Ramsey – am reușit să infiltrăm un om de-al nostru în rândurile mișcării – îl cheamă Martin Abramson –, și se pare că acesta are șanse bune de succes.

— Sau de supraviețuire, îl completă Lucky, care nu era nici pe departe adeptul riscurilor cu orice preț. Oricum, performanța pare notabilă…

— De când se află printre ei? întrebă Tom.

— Poimâine se împlinește o lună de zile, răspunse Rosalie Gilbert, foindu-se în scaun ca să simtă „bagajele” bărbatului care se împingea discret în umărul ei.

Era cât se poate de clar pentru oricine că n-ar fi spus nu unei propuneri indecente venite din partea lui. Cât mai indecente, dacă se putea…

•

Maria Mazella locuia într-un apartament cochet, mobilat cu gust. Cele trei camere erau mici, dar foarte primitoare.

Bucătăria, sufrageria, biroul, baia și dormitorul, trecu Lucky în revistă încăperile. Patul pare bun și suficient de larg pentru o zbenguială pe cinste, numai să nu fie vorba despre vreo farsă, că prea am pus botu’…

— Ia loc! Whisky e în regulă?

Bărbatul îi privi mișcările unduitoare, simțindu-se din ce în ce mai atras de gazdă. Când profesoara îi aduse paharul o prinse de ceafă și o sărută, pipăindu-i sânii. Într-adevăr, merita să le încerci elasticitatea. În cele din urmă îi dădu drumul, iar ea se așeză pe celălalt fotoliu.

— Vrei să continuăm discuția noastră, ori o lăsăm pe altă dată?

— Îmi ești dragă, mă inciți din punct de vedere sexual, dar nici simțul datoriei nu-mi dă pace, așa că hai să mai stăm puțin de vorbă! Tare aș vrea să înțeleg cum au reușit șase sute patruzeci de soldați spanioli – venind dintr-o țară mai civilizată, ce-i drept – să înfrângă un imperiu apărat de zeci, ori chiar sute de mii de războinici. Asta constituie o nebuloasă pentru mine.

— Părerile în această privință, nu puține la număr, sunt împărțite și foarte diversificate, îl lămuri ea. Specialiștii și cercetătorii au căzut de acord doar asupra câtorva aspecte. Dacă nu te superi, am să încep cu cele pe care mi le-am însușit. Mă urmărești?

— Sunt numai ochi și urechi, iar la sfârșit poți să mă și asculți ca la școală, dacă vrei. Ai să fii foarte surprinsă să constați că am reținut absolut totul. Dar totul…

— … Ha, ha, ha! îl întrerupse profesoara. Asta înseamnă că ești un studentul ideal.

Lucky își aprinse o țigară Winston și căută o poziție cât mai comodă, pentru a nu se foi în timpul prelegerii, iar femeia începu să-i povestească pe un ton didactic.

— Nu încape nicio îndoială că, din punct de vedere tehnic, armamentul spaniolilor era net superior celui deținut de azteci. Aveau cai, tunuri și praf de pușcă, cu toate că acesta era mai tot timpul umed din cauza climei și nu prea putea fi folosit. La fel, caii deveneau inutili în regiunile accidentate ori cu o vegetație abundentă. Fernando Cortez a plecat din Cuba ca să cucerească Mexicul, la începutul secolului al XVI-lea, trimis de guvernatorul spaniol al insulei. La scurt timp după ce corăbiile părăseau coasta guvernatorul se răzgândește, dar Cortez nu vrea să se întoarcă, îndreptându-se spre imperiul condus de Montezuma al II-lea. Capitala Tenochtitlan, astăzi Mexico, îi întâmpină pe spanioli ca pe niște oaspeți de seamă și nimeni nu se revoltă atunci când însuși împăratul este făcut prizonier, cu voia acestuia. Între timp, Cortez află că guvernatorul a trimis trupe după el pentru a-l pedepsi. Lasă o mână de oameni să-l păzească pe Montezuma și se luptă cu propriii conaționali, învingându-i. La întoarcere, conchistadorul află că împăratul aztec fusese ucis cu pietre chiar de unele triburi ce i se închinau. Motivul a constat în faptul că Montezuma al II-lea a refuzat cu încăpățânare să declanșeze războiul împotriva cotropitorilor, preferând să moară în urma loviturilor primite decât să-i înfrunte.

— Scuză-mă că te întrerup, dar ce-a fost cu omul ăsta, care am înțeles că avea aproape patruzeci de ani și era destul de sănătos la cap? interveni Lucky.

— Și nu numai la capul la care faci tu referire, râse Maria. Montezuma al II-lea avea un harem format din aproximativ șase sute de femei. Înainte de a le vizita, spun legendele, consuma cincizeci de cești de ciocolată (xocolatl), descoperire care aparține aztecilor și conține stimulenți ai sistemului nervos central. Povestea ciocolatei începe de fapt de la arborele de cacao adorat de mayași și continuă cu folosirea plantei drept afrodiziac de către azteci. A fost adorată de conchistadori, neglijată de pirații englezi și valorificată de comercianții olandezi, până când întreaga umanitate i-a prins gustul. Dar…

— … Nu despre asta voiam noi să vorbim, dragul meu, așa că iartă-mi divagația! o întrerupse Lucky, zâmbitor.

— Extraordinar, ce coincidență! se amuză profesoara. Erau exact cuvintele pe care doream să le rostesc în continuare.

— Nu e nicio coincidență, Maria. Nicio coincidență…

Ea îi zâmbi visătoare, după care îl întrebă:

— Adică cum, nu e? Vrei să spui că ai știut dinainte ce-am să zic?

— Cam așa ceva…

Și-atunci eu de ce mai vorbesc? se uită profesoara la el ca la unul puțin sărit, pe care nu trebuie să-l contrazici, dacă nu vrei să facă urât.

— Stai puțin, draga mea, se ridică bărbatul de la locul său, apropiindu-se și mângâindu-i părul. Lucrurile nu stau tocmai așa. Am eu unele calități – să zicem, telepatice –, dar nici chiar așa.

— Mă speriasem! se amuză ea, ridicându-și capul și țuguindu-și buzele spre a fi sărutate. Iar acum să ne întoarcem la Montezuma, hotărî ea după ce Lucky îi dăduse satisfacție. Ia loc!

Cu buzele umede, Maria era din ce în ce mai frumoasă în ochii bărbatului. Iar ochii îi ardeau de dorință.

N-ar fi exclus ca responsabilă pentru această stare să fie cantitatea de alcool pe care am consumat-o până acum, se gândi Branigan. Sau pe care a consumat-o ea. Cine știe?! Totuși, până în prezent n-am nutrit gânduri atât de sincere pentru vreo femeie, ceea ce poate însemna ori că am avut de-a face la viața mea numai cu târâturi, ori cu prea puține femei adevărate. Sau deloc.

— Unde rămăsesem? Ah, da! La sosirea spaniolilor, numai capitala Tenochtitlan număra peste 60.000 de locuințe. Practic, aztecii i-ar fi putut copleși pe conchistadori și cu mâinile goale, dacă ar fi vrut asta. După asasinarea lui Montezuma, câteva triburi din nordul imperiului au pornit lupta împotriva cotropitorilor. Deși erau net superiori din punct de vedere numeric, n-au reușit să-i înfrângă pe spanioli. Focurile de artificii ale acestora din urmă i-au îngrozit, iar când Cortez a pus să le fie capturate steagurile de luptă, rezistența a încetat instantaneu. Asta se întâmpla, probabil, prin 1521, când a început și convertirea prin foc și sabie a aztecilor la catolicism. Ceva asemănător s-a petrecut și cu imperiul incaș în anul 1532, când Francisco Pizarro, în fruntea a 175 de soldați folosind cai și arme de foc, a înfrânt o armată de peste 50.000 de războinici. Și aici vorbim despre un imperiu ce se întindea pe circa patru mii de kilometri pătrați, din Columbia de azi și până în Chile.

— Dacă ar fi avut mitraliere de mare calibru, grenade, mine antipersonal și niște lansatoare de rachete la purtător ori câteva tănculețe, mai înțelegeam, dar așa… nu prea e de înțeles…

— Și noi tocmai asta încercăm să facem: să înțelegem cultura și civilizația aztecă, modul lor de a gândi și rațiunea pentru care practicau sacrificiile umane. Sunt convinsă că la urmă ni se va revela și legătura dintre ceea ce s-a petrecut atunci și ce se întâmplă în zilele noastre. În continuare îți voi expune părerile mele personale cu privire la înfrângerea aztecilor.

— Te rog!

— Montezuma, mare luptător și în același timp abil strateg, era un tip foarte credincios, crezând ca un habotnic în profeții și soartă, mai mult decât majoritatea conaționalilor săi ori a incașilor. Datorită acestei, să-i zicem, slăbiciuni, imperiul său a pierit. El a acceptat cu resemnare invazia spaniolilor, luând de bune vechile profeții potrivit cărora urma să înceapă o eră nouă, odată cu sosirea trimișilor lui Quetzalcoatl sau chiar a acestuia. O parte din vechii mexicani au opus doar o rezistență sporadică invaziei. Drama populației dispărute pleacă de la legendele toltecilor despre Quetzalcoatl, zeul cu pielea albă venit din spațiul carpato-dunărean pentru a întemeia un regat. La plecare, divinul le-a promis că se va întoarce la o anumită dată. Iar pe măsură ce sorocul se apropia, aztecii au început să descopere tot mai multe semne rău prevestitoare. Montezuma al II-lea urmărea cu mare atenție toate aceste semne și trăia cu convingerea că profeția era pe cale să se împlinească. Așadar, dacă ar fi luptat împotriva conchistadorilor, s-ar fi împotrivit viitorului și chiar zeului suprem Quetzalcoatl, ceea ce pentru el, era de neconceput. Unul dintre aceste semne a fost marea foamete din 1507, urmată de un cutremur devastator. Montezuma a ordonat ținerea unei mari ceremonii, care a abundat în sacrificarea copiilor, spre a celebra „aprinderea noii ere”. Mulți specialiști cred că împăratul avea reale capacități previzionare, anticipând în permanență ceea ce avea să se întâmple atunci când dorea. Poate că acesta este adevăratul secret al lui Montezuma, iar nu cine știe ce comoară pe care și-au imaginat-o mințile unora, care au fost orbiți de câștiguri materiale de senzație.

— Anticipa la fel ca și mine?! se miră Lucky, mai mult în sinea lui.

— Ce-ai spus?

— Nimic important, continuă!

— Tot înainte de invazia spaniolă, o cometă cu trei capete ce împrăștia scântei din coadă a fost văzută îndreptându-se spre est. În anul următor, o altă cometă a putut fi observată pe cer timp de patruzeci de nopți. Semăna cu o lumină piramidală ce răspândea scântei în toate părțile. Profeții și preoții au considerat că acest semn anunța război, foamete, molime și moartea conducătorilor. În anul 1508, Montezuma a primit în dar o pasăre rară de toată frumusețea. Împăratul a văzut în creasta ei lucioasă ca o oglindă stelele reflectându-se, dar și niște bețe de foc – care ar fi putut foarte bine să fie puști. Pe urmă a mai observat războinici călare, animale despre care liderul aztecilor a bănuit că sunt căprioare. În același an, propria-i soră, Parazin, a intrat într-o comă profundă, crezându-se că a murit. Femeia și-a revenit însă în vreme ce cortegiul funerar se îndrepta spre cripta regală. Apoi a povestit următoarea viziune: niște bărboși cu pielea albă, înarmați și purtând coifuri metalice, aveau să vină de departe în corăbii imense, devenind stăpânii aztecilor.

— Asta înseamnă ca n-ar fi exclus ca și Parazin să fi avut capacitățile senzoriale ale fratelui său.

— Fără doar și poate, o altă nenorocire a fost fulgerul care a lovit templul zeului Huitzilopochtli, arzându-l din temelii. În fine, ultimul semn rău prevestitor s-a arătat în Tenochtitlan, când nopțile au fost tulburate de strigătele unei femei care au tulburat somnul localnicilor mai multe zile de-a rândul. Potrivit cronicilor, glasul „venea de peste tot și de nicăieri”, strigând fără încetare: „Copiii mei, copiii mei, unde să vă duc? Copiii mei, copiii mei sunt pierduți!” În concluzie, după părerea mea, Montezuma ori n-a vrut să lupte deoarece era convins că invazia conchistadorilor era benefică, ori fiindcă se împăcase cu soarta, crezând că orice rezistență era inutilă.

Lucky o urmărise pe profesoară cu cea mai mare atenție și își însușise prelegerea cuvânt cu cuvânt.

Dar cum ochii Mariei se făcuseră ceva mai mici, iar părerea lui era că auzise aproape tot ce trebuia pentru moment, se gândi că venise timpul ca amândoi să-și satisfacă poftele trupești. Doar și din acest motiv se aflau acolo, împreună.

— Iubito, eu zic să ne oprim aici. Mai avem timp și mâine…

— Lucky, ți-am spus cam tot ceea ce era mai important, achiesă ea la părerea oaspetelui. Acum, cred că a sosit timpul și pentru distracție.

— Sau plăceri… o corectă el. N-aș vrea să crezi că am de gând să mă distrez pur și simplu cu tine. O relație pasageră, de scurtă durată, nu este tocmai ceea ce-mi doresc de la tine.

— Să nu-mi spui că ăsta e preludiul unei cereri în căsătorie, că mă dai pe spate…

• Capitolul 6 •

Bărbatul se afla în sala de consiliu împreună cu alți douăzeci și cinci de adulți și un copil, punând la cale următorul sacrificiu ce trebuia înfăptuit peste câteva zile, Alonso fiind cel ce trebuia jertfit.

— În curând vom intra în posesia secretului lui Montezuma și atunci vom deveni Fiii Focului, vorbi același bătrân maestru de ceremonii, având barba și pletele albe.

Era îmbrăcat ca de paradă, purtând o mantie viu colorată, cu numeroase zorzoane și nasturi, un coif strălucitor împodobit cu pene viu colorate de quetzal – o pasăre asemănătoare cu papagalul –, și era încălțat cu niște sandale legate în sus pe picior cu curele fine din piele. Purta cercei în urechi, la gât vreo trei coliere din aur masiv, brățări la încheieturile mâinilor și un ghiul cât toate zilele pe inelarul stâng. Alți patru bărbați erau costumați aproximativ la fel, dar ceva mai sărăcăcios decât bătrânul, iar ceilalți purtau doar mantii și haine de toată ziua pe dedesubt.

— De sute de ani, înaintașii ne-au ținut vie speranța că noua eră va veni. Se apropie vremea. Se apropie timpul când ni se va permite să aflăm secretul lui Montezuma și să devenim aidoma zeilor cărora li se închinau aztecii. Din acel moment, noi vom fi salvatorii omenirii și nimic nu ne va mai lipsi, pentru că suntem cei aleși. Vom fi nemuritori, cunoscând trecutul, prezentul și viitorul.

Asistența părea extrem de pătrunsă de vorbele oratorului și dădea aprobator din cap. La un moment dat, Alonso se auzi vorbind, până și el fiind surprins de îndrăzneala de a se amesteca în treburile maturilor:

— Dar nu s-ar putea ca eu să nu mor? M-aș bucura să aflu și eu secretul acela…

În jur se lăsă o tăcere de moarte, rău prevestitoare.

Bătrânul se ridică de la locul său, păstrându-și cu greu calmul, se apropie de copil și îl mângâie pe creștet. Apoi îi privi pe ceilalți, iar aceștia plecară ochii.

— Probabil că dascălii tăi nu ți-au explicat prea bine ce fericire te așteaptă de-a dreapta lui Quetzalcoatl. Iar ca să-i faci cinste, atât lui cât și nouă, care te-am crescut până la vârsta asta ca pe un adevărat rege, trebuie să-ți întâmpini destinul cu mult curaj. Tu nu vei deceda după sacrificiu, ci vei deveni veșnic, asta trebuie să înțelegi. Vei veghea asupra noastră, a muritorilor care rămânem pe Pământ, și ne vei ajuta să fim fericiți. Nu-i așa că e minunat?

În ciuda vorbelor meșteșugite pe care le ascultase, Alonso nu era prea convins că dorea să devină protectorul acelor maturi. Viața îi era cu mult mai scumpă, iar teama de moarte îl determina să se opună sorții, cu toate că știa ce șanse puține de supraviețuire are.

— Înțeleg, învățătorule, că sacrificiul este necesar, dar n-ar putea fi răpus un animal în locul meu? întrebă el, cu nevinovăție în glas. Un animal care nu suferă și nu gândește. Unul care n-are sentimente ca noi, oamenii. Ar curge, poate, și mai mult sânge, iar Quetzalcoatl ar fi mai fericit.

— Nu, dragule. Tu trebuie să fii acela. Numai în tine avem deplină încredere. Nu ne putem încredința soarta în mâinile unor dobitoace fără raționament. Tu ai fost cel ales, așa că va trebui să-ți duci cu mult curaj menirea până la capăt. Numai așa va fi bine pentru toți.

•

— Uriașule, de-acum ești al meu!

Thomas Roe zâmbi în sinea lui la remarca emisă de „insipida” Rosalie Gilbert, dar care, dintr-un anumit punct de vedere, era pe gusturile sale. Și, ca să facă atmosfera mai intimă, puse un CD cu muzică latino.

Las’ că mai vorbim noi după ce ți-o arăt! ar fi vrut colosul să-i răspundă, dar consideră că nu era cazul s-o înspăimânte prematur cu giganticul său membru.

Se aflau într-una dintre locațiile conspirative ale CIA, la care agentul avea acces necondiționat pentru situații de urgență. Iar întâlnirea lui cu agenta FBI se înscria în respectiva categorie. Ce putea fi mai conspirativ decât un rendez-vous între doi superagenți secreți americani, făcând parte din structuri diferite?!

— Ai ceva de băut prin casă? îl întrebă ea, crezând că Tom o invitase în propriul apartament.

— Vezi și tu în bar! o îndemnă acesta, trântindu-se de-a dreptul pe covor și sprijinindu-se cu spatele de canapea. Trebuie să fie ceva pe-acolo, adăugă el, indicând o direcție nedefinită.

Rosalie îi ascultă porunca, unduindu-și șalele generoase prin fața privirilor care o sorbeau. Iar în drum spre locația căutată, pentru a stimula plăcerea bărbatului, începu să se dezbrace de la talie în sus.

Înainte de a primi băutura, când femeia rămăsese doar în pantaloni și cu țâțele goale, Tom avu un șoc.

Cu scovergile alea pleoștite, cu perele alea care s-au copt prea mult, vrei tu să-mi scoli colosul din adormire? întrebă el în gând, vizibil iritat. Mai bine rămâneai dracului îmbrăcată și practicai două găuri cât să-ți pot vedea sfârcurile... Din tot pieptul tău, alea sunt cât de cât acceptabile.

Din fericire, după ce dădu de dușcă o jumătate din paharul cu whisky plin ochi, iar Rosalie abandonă toate textilele care o încorsetau, malacul își schimbă atitudinea complet, ochii lui nemaiputându-se dezlipi de pe șoldurile generoase ale agentei FBI și de pe fesele ei obraznice, tocmai bune de penetrat.

Uite – se miră Tom în gând –, dacă o privesc de la talie în jos, lucrurile par să se îndrepte! În acea zonă ai ce vedea.

— Rosy, să știi că am vrut să ți-o trag din prima clipă în care te-am cunoscut, începu bărbatul, pe un ton voit afectat. Încă de când am venit singur la voi prima oară, te-am apreciat ca pe o fată deosebită.

— Și eu am fost convinsă, dragule, că în tine zace un armăsar căruia îi place să călărească sau să fie călărit ca la cursele cu miză mare. De asemenea, am fost sigură că n-ai să-mi înșeli așteptările. N-ai să mi le înșeli, nu-i așa?

— Mai încape vorbă?!

— În acest caz, mă pot considera o femeie fericită încă de pe acum.

— În privința acestui aspect ne vom lămuri în curând, frumoasa mea, acceptă Tom provocarea, terminându-și paharul și solicitând un altul, la fel de plin ca anteriorul. Monstrul meu cu un singur ochi e pe cale să prindă viață și sigur ai să te îndrăgostești de el de la prima vedere.

Între timp, bărbatul își aduse aminte de proverbul potrivit căruia nu există femeie urâtă, ci băutură prea puțină... Iar aceste vorbe de duh îi dădură și mai multă speranță în privința

partidei de sex pe care o puneau la cale, fiind într-o fază foarte avansată cu preparativele și gingășiile pe care și le spun îndrăgostiții înainte de a face amor.

Trecuse un sfert de oră de când se aflau acolo, iar Rosalie abia dacă dusese paharul la buze. În schimb, nu pregetase să-l servească pe iubitul ei din acea noapte și să se miște lasciv prin fața lui, pentru a-i stârni virilitatea. Într-un târziu, pe când femeia tocmai se gândea că se zbenguia ca apucata de prea mult timp prin fața malacului fără a vedea vreo reacție din partea acestuia, observă că agentul freca de zor un obiect cât toate zilele, ce nu semăna defel cu tot ceea ce văzuse ea de-a lungul vieții în materie de penis.

Să fie oare adevărat? se întrebă domnișoara Gilbert, ducându-și instinctiv o mână între picioare, de parcă ar fi vrut să constate dacă acea enormitate ar putea-o încăpea. E oare cu putință să existe așa ceva în realitate? Asta înseamnă că Cerul mi-a ascultat rugăciunile și mi-a dat ceea ce mi- am dorit toată viața. De-acum am să-mi numesc giganticul vibrator „mititelul”… Și niciodată n-am să mă mai sui în pat înainte de a-mi spune rugăciunea de seară în genunchi… Acum, Cerul nu-mi mai e potrivnic. Mi-a scos în cale omul pe care l-am așteptat toată viața.

Încheind seria acestor gânduri, Rosalie se apropie de bărbat, unduindu-se în aceiași pași de dans – fiindcă alții oricum nu știa –, apoi îngenunche în fața lui.

— N-ai vrea să mă lași pe mine să fac treaba asta? întrebă ea pe cel mai candid ton din lume. Nu-ți face probleme, că mă pricep, și dacă nu-ți place, accept reclamații.

În loc de răspuns, Tom o prinse de ceafă și se abandonă oarecum brutal în gura femeii.

Cu gura ei masivă aducând cu a unui cal de rasă, Rosalie îi cuprinse din prima încercare jumătate din mădular, după care îl scoase repede afară pentru a exclama:

— Ce bun e!…

Apoi continuă ceea ce începuse, treptat reușind să înghită cu totul acel monstru mai mult în carne decât în oase… Amigdalele pârâiră, dar FBI-ista nu cedă provocării, fiind o fată bine antrenată și învățată cu greul.

— Rosy, ai grijă să nu te îneci! se arătă Thomas Roe grijuliu cu soarta femeii, deoarece se mai confruntase cu unele experiențe

triste, când fetele se înecaseră și fusese nevoit să le facă respirație gură la gură pentru a le readuce la viață. Orice s-ar zice, între agenții a două instituții atât de importante ca ale lor trebuia să existe o strânsă colaborare.

Femeia ridică ochii spre bărbat, fără a-l elibera cu totul, și îi răspunse cu greu, gura rămânându-i destul de plină:

— Nu-ți face probleme inutile! Mă descurc. Și n-am să te las până când nu te golesc așa. Trăiesc un vis prea frumos ca să mă trezesc la realitate în asemenea momente. Orice s-ar întâmpla, iubitule, te rog să nu mă menajezi! Ai înțeles? NU MĂ MENAJA!!!

•

Cine știe din ce motiv Martin Abramson, agentul FBI aflat sub acoperire în organizația numită Fiii Focului, se trezi vorbind:

— Dar de ce sunteți atât de convins că clipa supremă e aproape? Profețiile nu sunt foarte exacte în acest sens, din câte am studiat.

Bătrânul îl privi o clipă, aruncând săgeți de flăcări din ochi, la fel cum proceda de fiecare dată atunci când cineva încerca să-i știrbească autoritatea. În secunda următoare însă se calmă, la fel ca mai devreme, răspunzându-i curiosului pe un ton prețios:

— După părerea mea și a acestor patru eminențe de lângă mine, profețiile sunt cât se poate de exacte.

Cei nominalizați înclinară sugestiv din cap și apoi îi fulgerară cu privirea pe restul de douăzeci și cinci, ca să vadă dacă mai crâcnește cineva.

Fără îndoială, era o provocare, dar intrusul știu să-i facă față cum se cuvine.

— Am întrebat asta ca să ridic, de altfel, o altă problemă, spuse el, zâmbind cu nevinovăție. Așa că nu e cazul să fiu înțeles greșit. Oare n-ar fi mai benefic dacă, aflându-ne la sfârșitul așteptărilor noastre, am sacrifica mai multe vieți pentru a-l îmbuna pe Quetzalcoatl? După părerea mea, ar fi mai bine. Așa au procedat înaintașii azteci și chiar mayașii în momente grele ori decisive, cum este cel traversat de noi. După cum vedeți, intențiile mele sunt cât se poate de limpezi. N-am nimic de ascuns.

La auzirea acestor cuvinte bătrânul se destinse complet, pe fața lui apărând chiar o grimasă ce aducea a zâmbet. Așadar, nu era vorba despre o trădare, cum bănuise inițial. Tânărul, acela chiar promitea și părea destul de devotat mișcării. Iar asta era

bine – din cale-afară de bine –, pentru toată lumea, dar mai ales pentru cauză.

— Nu cred că sunt necesare mai multe sacrificii, dar mă bucur că te-ai gândit la asta. Prietene, deși te afli de puțin timp printre noi, dai dovadă de mult atașament față de noi toți. Quetzalcoatl va fi bucuros să te aibă alături atunci când îți va veni timpul.

Ultima remarcă a tartorului Leonard Mangiacotti avu darul de a îngheța zâmbetul pe buzele agentului FBI aflat sub acoperire, Martin Abramson.

•

Thomas Roe își aprinsese de câteva minute un trabuc cubanez și o contempla cu plăcere pe Rosalie Gilbert, care se afla între picioarele lui, dedându-se la o felație de „olimpiadă”. Femeia transpirase toată, la intervale mici fiind nevoită să mai respire și pe gură, fiindcă nările nu asigurau o suficientă oxigenare a plămânilor. Dar, cu toate astea, părea că n-are de gând să se dea bătută în fața provocării pe care o visase întreaga ei viață. În plus, trăia cu convingerea că ceea ce avea să urmeze după magnificul sex oral nu va uita niciodată. Poate că le va povesti și nepoților, cândva, acele clipe de romantism extrem cu care se întâlnise o singură dată în întreaga ei existență. O dată, da’ bine…

Domnișoara Gilbert începuse de la un timp să aibă unele probleme. Pe de o parte, elanul ei se dovedea a fi mai mare decât propriile capacități de înghițire, iar pe de alta, mâna lui Tom care îi presa ceafa o aducea la un pas de sufocare. Din două una: ori proceda astfel încât vulcanul să erupă în gura ei cât mai repede, ori se pregătea să-și încheie socotelile pe acest Pământ prin asfixie. Cale de mijloc nu exista. Și tocmai în acel moment îi veni ideea salvatoare.

Rosalie prinse penisul de la bază cu ambele mâini, una deasupra celeilalte, și acceleră mișcările capului, ignorând faptul că amețeala o încerca de mult. Din fericire pentru ea, ultimele eforturi îi fură încununate de succes.

Agentul CIA renunță la ceafa domnișoarei Gilbert și îi prinse ambele sfârcuri între degete, răsucindu-i-le într-o parte și-n alta, pregătindu-se astfel pentru inevitabila erupție.

— Nu te lăsa! o îmbărbătă el cu maxilarul încleștat. Am să-ți dăruiesc tot ce am eu mai bun în mine…

Și fără acel îndemn, Rosalie oricum n-ar fi abandonat felația aflată în plină desfășurare sau, mai precis, spre final. Cum aerul nu-i mai ajungea, iar nasul i se cam înfundase, biata femeie sforăia, reușind cu mare dificultate să-și oxigeneze plămânii. Mâinile ei strângeau cu nădejde imensul mădular și, în acele clipe, chiar dacă ar fi fost detonată o bombă atomică în imediata ei apropiere, tot n-ar fi dat drumul prețiosului trofeu.

În clipa în care primul jet țâșni cu putere, stropindu-i amigdalele, din ochii agentei începură să se scurgă lacrimi mari ca de crocodil. La o asemenea fericire nu îndrăznise să spere în toată viața fără culoare pe care o trăise până atunci. Era mai mult chiar decât visase vreodată.

Urmă, în valuri, erupția propriu-zisă.

Domnișoara Gilbert nu mai prididea să înghită și să zâmbească în același timp, fiind profund pătrunsă de ceea ce i se întâmpla. Din acest motiv scăpă o parte din lichidul seminal pe la colțurile gurii, dar se folosi cu dexteritate de degete ca să recupereze pierderea și să păstreze curat părul pubian al binefăcătorului ei. Incredibil dar adevărat, organul agentului fusese golit în totalitate, dar mătărânga se înmuiase doar într-o mică măsură, fiind gata în orice moment s-o ia de la capăt.

Oare ce să însemne asta? se întrebă femeia în gând, neîndrăznind să rupă acea tăcere liniștitoare ce se instalase între ei. Că putem continua fără pauză această nebunie? Bine, dar așa ceva nu se întâmplă nici în filmele porno, care – o știe toată lumea – sunt cam trucate!…

Ca pentru a-i confirma așteptările, Thomas o ridică și o așeză cu spatele la el – poziție după care se dădea în vânt –, apoi începu să-i lovească fesele cu penisul învârtoșat, pregătindu-se pentru noi incursiuni în adâncurile partenerei lui.

De parcă s-ar fi aflat în transă, Rosalie prinse a face mișcări sexuale specifice, iar în clipa în care monstrul îi invadă în sfârșit intimitatea urlă cât o ținură bojocii:

— Mamăăă!!!

•

— Sacrificiul va avea loc vineri, adică peste trei zile. Fiii Focului sunt pregătiți.

Cei trei se aflau în separeul unui bar de cartier și consumau câte o bere. Ori de câte ori se apropia cineva de masa lor

tăceau cu toții, așteptând ca respectivul să se îndepărteze, astfel încât să nu poată prinde nici măcar o frântură din discuție.

— Deocamdată nu știu unde se va petrece nebunia, dar am să vă anunț în timp util. Mă consideră unul de-ai lor, în privința asta nu am nici cel mai mic dubiu.

— Mi-e teamă să nu te tragă pe sfoară, iar copilul să fie ucis fără ca noi să avem posibilitatea de a interveni la timp, își exprimă Rosalie Gilbert îndoiala. Oare le-ai câștigat într-adevăr atâta încredere câtă crezi tu?

— Mai mult ca sigur, aprecie Martin Abramson. Și am toate motivele să susțin asta, după episodul petrecut ieri. Au fost foarte mulțumiți de mine.

În continuare, agentul sub acoperire le povesti colegilor cele întâmplate în sala de consiliu, amintindu-le despre propunerea pe care o lansase pentru a nu da de bănuit.

— Ești nebun! sări sfrijitul Ramsey de la locul său. Dacă sectanții ăia, sau ce-or fi ei, se iau după tine și ucid mai mulți copii?! Nu asta era misiunea ta, să amplifici dezastrul cu care ne confruntăm.

— Nu-ți face griji, că nu se va întâmpla una ca asta! Ei au un program foarte bine stabilit, pe care îl respectă cu sfințenie, se pare, de o perioadă foarte mare de timp. Inițial era cât pe ce să mă dau de gol și s-o bag pe mânecă, după care m-am reabilitat în ochii lor, mai ales ai moșului ce conduce toată tărășenia. În cheamă Leonard Mangiacotti. Vedeți ce puteți afla despre el. În scurt timp am să vă furnizez informații și despre ceilalți conducători ai organizației Fiii Focului.

— Acum, dă-ne adresa!

— Știu doar locația unui subsol pe care l-au închiriat, dar cu siguranță că mai au un sediu central și câteva case în care îi cresc și-i educă pe copii. Am să le aflu pe toate, apoi vă dau de știre.

• Capitolul 7 •

Era aproape dimineață, iar Lucky și frumoasa Maria Mazella încă stăteau la palavre. După ce se iubiseră vreme de două ore deschiseseră din nou subiectul aztecilor. Profesoara încerca să-și lămurească partenerul în privința rezultatelor la care ajunsese cu studiile ei, captând întreaga atenție a lui Branigan.

— Eu am impresia că acești enigmatici Fiii ai Focului au un scop foarte bine definit pentru care – practică sacrificiile umane. Și nu cred că e vorba despre cine știe ce comoară, după cum vorbesc legendele...

— ... Te referi la legendara comoară a lui Montezuma, despre care s-a tot vorbit? o întrerupse Lucky.

— Exact, sau mai degrabă aș spune că avem de-a face cu ceva ezoteric. Aș vrea să-ți vorbesc acum despre concluziile la care am ajuns eu, după studierea subiectului aflat în discuție. Însă te previn de la început că aceste păreri s-ar putea să ți se pară destul de abracadabrante. Până în prezent n-au fost dezvăluite nimănui. Tu ai auzit despre Cronica Akashică, sau despre corpul astral?

— Astea ce mai sunt?

— Taci și ascultă, fiindcă sunt ferm convinsă că ai să înțelegi cu exactitate ceea ce am să-ți spun!

— Asta și fac...

— Cronica Akashică e foarte dificil de definit. Este, dacă vrei, un fel de folder al unei unde radio, în care încap mai multe foldere, în care intră și mai multe foldere cu unde radio și așa mai departe, ca la computer. Fiecare dintre aceste documente este purtătorul unui mesaj, al unui program diferit, în limbi diferite, la ore diferite și în dimensiuni diferite. Toate aceste unde purtătoare de informații ce există în jurul nostru nu pot fi percepute decât de corpul nostru astral – subconștientul –, cel care deține nouăzeci la sută din inteligența umană, știut fiind faptul că oamenii nu sunt capabili să-și folosească mai mult de zece la sută din capacitățile intelectuale. Cu alte cuvinte, Cronica Akashică înglobează totalitatea vibrațiilor care au avut, au și vor avea loc pe acest Pământ; iar ele există dintotdeauna.

Altfel spus, tot ceea ce s-a petrecut pe Terra până acum și ce va să urmeze există și va exista sub formă de vibrații. Iar cine poate desluși aceste vibrații – adică este capabil să-și părăsească corpul fizic pentru a intra în cel astral – are posibilitatea de a citi Cronica Akashică. După părerea mea, aceasta e adevărata comoară a lui Montezuma: să cunoști trecutul, prezentul și viitorul, precum un adevărat aparat de recepție capabil să obțină orice informație dorește, atunci când dorește, în concluzie, Fiii Focului vor să afle trecutul, prezentul și viitorul pentru a stăpâni lumea. Cu un asemenea control asupra planetei, nimeni nu le mai poate sta în față.

— Dar ce rol au sacrificiile umane în toată treaba asta?! se miră Lucky, pe bună dreptate.

— Aici intervin tradiția și legendele. De aceea ți-am spus, iar acum ți-o repet: atâta vreme cât nu vom ajunge să cunoaștem trecutul, nu vom ști ce se întâmplă în prezent, nu vom avea habar nici despre ce s-ar putea petrece în viitorul apropiat ori îndepărtat.

— Și dacă eu îți demonstrez că pot prevedea ce urmează să se întâmple în viitorul apropiat, fără să citesc Cronica Akashică, ce-ai să zici?

— Iubitule, vrei să glumim din nou, sau ce?

— Sau ce… Maria, sau ce… N-am chef de glume, te asigur. Sunt cât se poate de serios, mai serios decât am fost vreodată chiar. Cum ai reacționa dacă ai afla că am peste cincizeci de ani și că pot ghici ce ai tu de gând să faci peste zece minute, o oră, mâine sau poimâine?

Doctorul Mazella îl privi pe bărbatul cu care tocmai făcuse dragoste, gândindu-se pentru a doua oară că ceva nu era în regulă cu el. Vorbea atât de alambicat încât îi depășea puterea de înțelegere.

— Aș spune că glumești ori că ești dus cu pluta, dragul meu. Glumești, nu-i așa?

— „Cronica Akashică e foarte dificil de definit. Este, dacă vrei, un fel de folder al unei unde radio, în care încap mai multe foldere, în care intră și mai multe foldere cu unde radio și așa mai departe, ca la computer” – recită Lucky pe de rost cuvinte rostite de profesoară ceva mai devreme. Recunoști că ai spus această frază întocmai cum am repetat-o eu, fără să-mi trebuiască prea mult timp de gândire?

— Recunosc, admise Maria, după câteva clipe de stupoare. Dar asta nu spune mare lucru. Ai posibilitatea de a reține…

— … Dar dacă ți-aș repeta cuvânt cu cuvânt toate vorbele pe care mi le-ai adresat în această seară?

— Atunci aș intra la bănuieli…

— Dar dacă, după un moment de concentrare, ți-aș spune ce ai de gând să faci peste cinci minute sau mâine dimineață?

Fără a mai aștepta răspuns, Lucky închise ochii, se concentră câteva secunde, apoi se trezi buimac din transă, căută ceva de scris și își făcu câteva notițe. Apoi își privi amuzat iubita.

— Până te mai limpezești puțin, eu am să fac un duș, nu te supăra! vorbi Maria, puțin ofuscată de atitudinea celui de care se atașase subit. Între timp, amândoi ne vom pune gândurile în ordine. Pe urmă mai vorbim.

În clipa în care profesoara termină de vorbit, Lucky îi înmână hârtia pe care o mâzgălise puțin mai devreme. Pe ea se aflau, cu exactitate, cuvintele pe care doctorul Mazella tocmai le rostise.

— Dar… e incredibil! Cum poți să faci asta, Lucky? mai întrebă profesoara, de astă dată dându-i dreptate acelui bărbat cu totul ieșit din comun.

•

Ceea ce auzi doctorul antropolog Maria Mazella în următoarele câteva minute părea de-a dreptul incredibil. Lucky îi spusese povestea lui, varianta prescurtată, iar femeia îl privea interzisă, parcă nevenindu-i să dea crezare celor auzite, cu toate că demonstrațiile lui Branigan fuseseră cât se poate de elocvente. Mai citise ea despre așa-ziși paranormali, chiar studiase vreo doi, însă capacitățile lui Lucky nu se asemănau nici pe departe cu toți aceștia la un loc. Era de-a dreptul incredibil.

— Dragul meu, tu ai încercat vreodată hipnoza? îl întrebă ea la un moment dat.

— Pe cine? făcu bărbatul, nedumerit.

— Vreau să spun – se corectă profesoara –, ai încercat vreodată să te auto-hipnotizezi?

— De când m-am trezit din comă n-am citit nimic despre acest subiect, așa că știu exact atât cât știam și acum douăzeci de ani despre hipnoză. Adică, mai nimic. E vorba despre o șarlatanie cu ajutorul căreia unii fac o groază de bani, nu-i așa?

— Nu tocmai…

— … OK, acum urmează să-mi spui de ce ai atins acest subiect, din câte mi se pare, o întrerupse Lucky.

— Exact. Mă gândeam că, dacă ai reușit să te auto-hipnotizezi, ți-ai putea teleporta gândurile în timpul demult apus al aztecilor și ai afla secretul înfrângerii lor de către spanioli. Capacitățile tale paranormale sunt de-a dreptul extraordinare, și nu mă îndoiesc că vei reuși. Sau, cel puțin, există mari șanse de reușită, după părerea mea de specialist în domeniu.

— Bine, dar treaba asta nu ar duce în mod direct la aflarea misterului Cronicii Akashice, și nici la anihilarea grupării care sacrifică copii în zilele noastre, aprecie Branigan. Am dreptate sau nu?

— Ai, Lucky, dar trebuie să admiți că ar fi un pas important înainte. O asemenea experiență ne-ar putea aduce multe surprize, și nu îți ascund faptul că eu aș fi foarte interesată să aflu oricât de multe amănunte în legătură cu înfrângerea vechilor mexicani. Nimeni în afară de tine n-ar putea realiza un asemenea succes; cel puțin asta este convingerea mea.

Bărbatul se gândi câteva clipe la acea propunere extrem de ciudată, cu teama de a nu se amesteca în cine știe ce încurcătură. Instinctul său de conservare îl avertiza mai întotdeauna, cu predilecție atunci când existența lui se putea complica mai mult decât era necesar și când era pe cale să dea de necaz. De data aceea însă, subconștientul său nu înregistră niciun pericol, așa că ajunse la concluzia că, măcar pentru moment, nu avea de ce se teme.

— Dacă mă poți ajuta, am să încerc, acceptă el, după ce reflectase la riscurile la care se expunea. N-am nimic de pierdut, deși mi se pare de-a dreptul ridicol „să-mi amintesc” fapte care s-au petrecut cu sute de ani înainte să mă nasc. De-a dreptul ridicol…

— Din moment ce spui asta, îmi dai impresia că ai uitat de Cronica Akashică… știi, vibrațiile acelea… În plus, omiți faptul că ți-ai revenit după o comă care a durat douăzeci de ani cu niște capacități psiho-intelectuale total neobișnuite pentru restul pământenilor.

— Ai dreptate, Maria. Chiar că uitasem… Te pomenești că, atunci când eu „văd” ce urmează să se întâmple, citesc în Cronica aia…

— N-ar fi exclus. Să înțeleg, deci, că ești tentat de experiența pe care ți-o propun, care ți-ar putea lămuri și ție multe necunoscute?

Bărbatul o privi lung câteva clipe, oscilând între două tentații. Cum stătea cu sufletul deschis în fața lui, Lucky ar fi vrut să o ia chiar în acel moment în brațe și să facă dragoste cu ea. Era atât de frumoasă și părea atât de sinceră... Pe de altă parte, posibilitatea de a afla amănunte în legătură cu ceea ce se petrecea cu el era încă și mai puternică. În cele din urmă optă pentru cea de-a doua variantă, nu fără să regrete că amânase o nouă partidă de sex.

— Deci, cum procedăm? zise el, zâmbindu-i larg.

— Accepți să-mi dai ascultare în tot ce-ți voi cere? răspunse profesoara tot printr-o întrebare.

— Fără cea mai mică ezitare, doctore, veni răspunsul prompt al lui Branigan. Doar am căpătat o încredere oarbă în tine, și am convingerea că n-ai să mi-o înșeli.

— În acest caz, nu trebuie să faci altceva decât să-mi îndeplinești întocmai poruncile, fără să uiți că, de fapt, nu eu te hipnotizez, ci tu o faci singur, respectând instrucțiunile mele. Sau ceva de genul acesta... Dar mai întâi am să-ți dau câteva repere despre conștient și subconștient, care te vor ajuta în cadrul acestei experiențe. Voi începe cu cel de-al doilea termen.

— Dacă e necesar...

— Este. Se pare că subconștientul nu e înzestrat cu rațiune și nu reacționează la sugestiile primite, dar înregistrează în memoria neutilizată a creierului uman tot ce vede și aude, fie minciună sau adevăr. Subconștientul e lipsit de discernământ și n-are logică, dar dacă vei putea să-l supui, determinându-l să-ți dezvăluie fapte de care conștientul este străin, vei afla lucruri nebănuite. Poate că tu chiar asta faci uneori, fără să-ți dai seama.

— Stai, că nu înțeleg ceva! OK, subconștientul ăsta știe și ce eu nu știu, dacă am înțeles bine. Bravo lui, eu n-am nimic împotrivă! Dar cum poate știi și ce nu știe chiar el? Este, la rândul lui, un subconștient paranormal?

— Adică? întrebă profesoara, nedumerită.

— De unde să știe el ce s-a petrecut cu mult înainte ca eu să mă fi născut? Și-a făcut loc în creierul meu vreun zeu nemuritor sau ce?

— Latura ezoterică este mult mai complexă decât ne putem noi închipui. Cum să-ți spun eu... Ai auzit despre reîncarnare, nu-i așa?

— Firește, cine n-a auzit?!

— Ei bine, trebuie să admiți că nu ești o ființă care s-a născut o singură dată, devenind om de la prima naștere. Ai mai trăit și înainte de asta, dar sub alte forme. Sub o mulțime de alte forme, dacă mă înțelegi.

— Înțeleg, făcu Lucky, din ce în ce mai captivat de cunoștințele iubitei lui. În concluzie, cu sute de ani în urmă, chiar și pe vremea imperiului lui Montezuma, eu trăiam sub o formă sau alta, iar subconștientul meu înregistra conștiincios tot ceea ce se petrecea în jur. Stai așa! În jurul meu am spus... Dar de unde știm noi că am trăit în Mexic, iar nu în altă regiune, aiurea? Mergem cumva la noroc?

— N-ai trăit exact atunci, dar ai fi putut să fii conectat în permanență la toate celelalte subconștiente ale ființelor de pe planetă. Acum înțelegi, dragul meu?

— Acum, da...

— Să revenim, se arătă profesoara mulțumită de capacitățile de înțelegere ale studentului ei. Conștientul nu este polivalent, și nu se poate concentra cu succes asupra mai multor probleme în același timp. El abordează una, o analizează, trage concluzii și acționează în consecință, adoptând-o sau respingând-o. Abia pe urmă o studiază pe următoarea.

— Pot să te contrazic? încercă Lucky, pe un ton timid.

— Încearcă!

— Gândirea mea – cred că și a ta – precum și a multor oameni este extrem de distributivă...

— ... Știu ce vrei să spui, iubitule, îl întrerupse Mazella, zâmbindu-i drăgălaș. Dar uiți faptul că gândurile se pot schimba fulgerător, în fracțiuni de secundă, poate chiar mai repede. Specialiștii au demonstrat că, deși oamenii cred altfel, ei nu se pot concentra decât la un singur subiect într-o anumită clipă. Acesta este adevărul gol-goluț, și nu altul. Dar cum intervalul este extraordinar de mic între două gânduri, noi avem impresia că suntem atenți la mai multe idei în același timp.

— Cu alte cuvinte, a susține că Napoleon făcea două-trei lucruri deodată, așa cum se știe, este o tâmpenie?

— Nu chiar. El, ca și alți oameni de altfel, aveau și mai au asemenea capacități intelectuale, dar chiar dacă se gândesc la mai multe lucruri la intervale foarte mici de timp, o fac pe rând, nu în același timp.

— Acum am înțeles.

• Capitolul 8 •

Doctorul Mazella se ridică și trase jaluzelele, astfel încât primele raze ale soarelui să nu mai pătrundă în încăpere, apoi îl conduse pe Lucky într- un fotoliu și îi ceru să se relaxeze, în vreme ce ea monta o cameră de filmat pe un trepied, focalizându-și subiectul. Așeză în spatele lui o veioză care degaja o lumină albăstruie foarte discretă, stinse celelalte becuri și îi ceru să-și găsească o poziție cât mai comodă. Verifică încă o dată decorul și-i spuse:

— Stai liniștit și destinde-te! Nu ți se va întâmpla nimic rău, fii pe pace! Taci, nu vorbi. Nu trebuie să spui nimic, ci doar să mă asculți necondiționat.

Femeia trase veioza mai în față, astfel încât o parte din fasciculul de lumină să bată pe chipul bărbatului, și îi ceru să respire în voie, lăsându-și gândurile să rătăcească unde voiau ele. Ceea ce dură câteva minute bune, după care îi porunci:

— Acum gândește-te că singura ta dorință este aceea de a te destinde complet. Nimic altceva nu te mai interesează. Toți mușchii trebuie să se relaxeze, dar absolut toți. Începe cu degetele de la picioare. Gândește-te intens la ele, de la degetul mare al piciorului drept și continuând cu restul.

În vreme ce Lucky executa dispozițiile primite, profesoara stătea nemișcată pe un taburet pe care îl așezase în fața lui. Îl privea cu duioșie și, în același timp, cu nemăsurat de multă curiozitate pe acel om, despre care cu doar două zile înainte nici măcar nu știa că exista. Abia acum realiza că modul în care evoluase relația lor era de-a dreptul bizar. Îi ceru din nou:

— Imaginează-ți că întregul tău corp este un furnicar și că fiecare celulă este ocupată de câte o furnicuță. Aceste vietăți, în realitate, îți pun în mișcare mușchii și tendoanele pentru a te putea deplasa. La fel, ele fac inima să bată și să pompeze sânge în organism, filtrează aerul care ajunge în plămâni, elimină toxinele, păstrează echilibrul dintre globulele albe și cele roșii, reglează digestia și așa mai departe. Acum, începând de la degetul mare al piciorului drept, comandă furnicuțelor să te lase în pace, să-și vadă doar de treaba lor, deoarece vrei să te

odihnești. Continuă cu gleznele, tibiile, genunchii, pulpele și nu te opri decât după ce și ultima furnicuță a rămas nemișcată în locul în care este repartizată să-și desfășoare activitatea. Dacă te oprești înainte, vraja se rupe.

Dată fiind firea lui în general veselă, fu de mirare că Lucky nu izbucnise în râs până în acel moment. Acea atitudine dovedea că trata experimentul cu cea mai mare seriozitate.

— Ești moale și fără vlagă, deoarece nicio furnicuță nu-ți mai pune celulele în mișcare, păstrându-ți în funcțiune doar organele vitale. Totuși, ai grijă ca nu cumva vreuna mai neascultătoare să-și facă de cap, tulburându-ți relaxarea! Inspiră adânc de câteva ori și fără grabă, apoi expiră. Umple-ți plămânii cu oxigen și reține-ți câteva secunde răsuflarea, după care expiră foarte lent preț de câteva secunde. Ascultă-ți bătăile inimii și continuă exercițiul. Destinde-te complet, până când vei ajunge să te simți foarte bine. Nu mai ești crispat, niciun freamăt interior nu te deranjează și încerci o senzație minunată de liniște și împlinire. Acum, parcă și capul ți se îngreunează în mod plăcut. E foarte bine, totul e foarte bine...

Lucky făcuse ceea ce i se ceruse până în acel moment, fiind din cale-afară de surprins că, ascultând-o pe Maria, ajunsese în acea stare pe care nu și-o putea explica. Simțea că era capabil să plutească cu gândul oriunde și-ar fi dorit. Până și trupul său parcă levita la o oarecare distanță de sol.

— Ridică-ți puțin privirea spre veioza de deasupra capului. Așa. Acum vei adormi. Pleoapele ți se îngreunează, și n-ai niciun motiv să te împotrivești somnului binefăcător. Numără în gând, fără să te grăbești, iar când vei ajunge la cifra zece vei dormi. Ți-e somn, pleoapele ți-au devenit ca de plumb, totul este bine, n-ai niciun motiv să te opui acestei desfătări. Faci exact ceea ce vrei tu să faci și nimic mai mult. Ai ajuns la cifra zece și te afli într-o totală stare de auto-hipnoză. Ești pe deplin conștient de ceea ce se petrece în jurul tău și îi poți da, în sfârșit, ordine subconștientului tău. De-acum, conștientul tău a devenit stăpânul creierului și-i poți da ordine subconștientului.

Pe nesimțite, profesoara se ridică de la locul său, constată că aparatul înregistra demonstrația, iar unghiul de filmare era bun. Îl studie pe Lucky circa două minute, apoi se reașeză, continuând să-i vorbească.

— Te afli în capitala aztecilor, la începutul anului 1519, și ai auzit despre iminenta sosire a conchistadorilor, care de fapt au și debarcat pe coasta de est, întemeind orașul Vera Cruz. Povestește-mi ce se întâmplă, spune-mi ce vezi.

Rămas cu ochii închiși, Lucky începu să vorbească pe un ton egal.

— Îi zăresc cum debarcă pe țărm. Sunt peste două mii, din câte pot aprecia.

— Istoria spune că au fost cel mult șase sute patruzeci, îl corectă profesoara. Poate că te înșeli.

— Este o eroare, istoria s-a înșelat. Sunt peste două mii, poate chiar două mii cinci sute de luptători. Au circa o sută de cai, vreo douăzeci de tunuri și o mulțime de butoaie cu praf de pușcă. Mai au puști, pistoale, sulițe, săbii, pumnale, poartă coifuri aurii, platoșe, apărători la coate și genunchi, iar în rest sunt îmbrăcați ușor, de vară. Din câte mi se pare, nu sunt chiar atât de fioroși pe cât îi descrie istoria pe conchistadorii spanioli. În apropierea țărmului, corăbiile cu care au venit sunt în flăcări. Conducătorul lor a pus să fie arse, astfel încât nimănui să nu-i treacă prin cap că s-ar putea întoarce în Cuba. Soldații au protestat la început, dar s-au calmat repede, cu gândul la comorile și distracțiile care-i așteaptă. Pe urmă, când vor vrea să plece, vor ști să-i pună pe azteci să le construiască alte corăbii.

— Întâlnește-l pe Montezuma, îi ceru doctorul Mazella. El ce face?

După câteva clipe de tăcere, timp în care fruntea i se încreți, Lucky se scutură ca de un vis urât și gemu din adâncul pieptului. Ceea ce vedea era de-a dreptul înfiorător.

— Nu se poate!

— Spune-mi ce se întâmplă! Unde te afli? întrebă femeia îngrijorată. Ești în pericol?

— Am nimerit în timpul unui sacrificiu uman, atâta tot, răspunse bărbatul pe un ton amar. Mă aflu în cea mai mare piață a cetății, în fața Templului Mayor, unde s-au strâns o mulțime de suflete. Aztecii vor să omoare vreo treizeci de copii pentru a-l îmbuna pe zeul suprem, Quetzalcoatl (Șarpele cu Pene). Împăratul este convins că zeul și-a trimis oastea ca să preia conducerea acestui popor. Câteva babe prepară într-un ceaun imens o fiertură din fructe de acaju, coca și niște rădăcini,

amestecând încontinuu. Mai târziu vor fierbe în această zeamă câteva hălci de carne de copil, iar cei mai de seamă bărbați ai cetății Tenochtitlan se vor înfrupta din ele, adăugă Lucky, îngrozit. Sunt canibali.

— Montezuma unde se află? încercă Maria să-l sustragă de la acele imagini de coșmar. L-ai văzut?

— Se apropie. E însoțit de garda personală, formată din vreo treizeci de malaci. Urmează suita îmbrăcată ca la paradă și cele șase sute de femei din harem. Ciudat, Monty nu e chiar atât de împopoțonat ca restul asistenței. Arată ca un tip melancolic și resemnat, care și-ar dori să se afle în acel moment într-un cu totul alt loc. Da, da, parcă n-ar vrea să fie acolo, în fruntea acelor oameni. Ca și mine, de altfel. Începe să vorbească mulțimii.

— Repetă-mi ce zice! Totul va fi înregistrat.

— Așa cum spun vechile preziceri, timpul a sosit. Quetzalcoatl și-a trimis solii ca să preia conducerea Imperiului. Nu trebuie să ne împotrivim, deoarece soarta ne va fi și mai cruntă decât s-a zis. Unii dintre noi trebuie să păstreze tainele învățăturilor strămoșești, pentru generațiilor viitoare. Acesta este destinul care ne-a fost dat. Cine se opune nu moare și-atât, ci întreaga lui stirpe va fi rasă de pe suprafața Pământului de însuși Quetzalcoatl. Necredincioșii nu-și vor găsi liniștea nici în cer, unde vor arde în focul veșnic. Tradiția trebuie păstrată, ca echilibrul dintre Lună și Soare să nu moară. Oamenii au nevoie de strălucirea aștrilor în fiecare zi. Trebuie salvată viața pe Pământ.

— Asistența pare destul de pătrunsă de vorbele imperatorului, explică Lucky. Doar pe ici-pe colo, câte unii se mai foiesc. În general, aceștia din urmă sunt tineri și plini de viață. Încep sacrificiile, îmi vine rău... Fernando Cortez va ajunge mâine aici cu oamenii lui, iar capitala aztecilor i se va închina. Incredibil. Oamenii ăștia par cât se poate de normali la cap, iar pe fețele războinicilor pot citi o sumedenie de sentimente, dar în niciun caz teamă. Acum, vracii își fac intrarea în scenă. Arată de mai mare râsul, atât sunt de împopoțonați cu pene viu colorate de quetzal și tot felul de zdrăngănele în exclusivitate din aur. N-am mai văzut asemenea ființe nici măcar în tablouri sau prin revistele de știință.

Bărbatul se opri brusc din narațiune, fără nicio explicație, iar tăcerea lui dură circa două minute.

— Ei, de ce ai tăcut? se îngrijoră Maria. Ce se întâmplă?

— Oamenii ăștia rostesc cuvinte inteligibile, dar eu nu-i mai înțeleg, în special pe vrăjitori. Parcă ar fi un cod sau un ritual. Simt că îmi scade concentrarea, pe măsură ce mă apropii de momentul carnagiului.

— Să nu faci asta, Lucky! Nu pleca! Rămâi acolo, iar dacă nu mai suporți, du-te în altă parte. Oricum nu ai cum să schimbi ce s-a petrecut în acel secol, oricât de mult ai vrea. Relatează-mi ce fel de vorbe auzi!

— Zic: Niciunul dintre noi n-are egal și fiecare este de neînlocuit. Nu înțeleg…

— … Lasă, că o să înțelegem noi când vom viziona înregistrarea, îl întrerupse femeia cu bună știință. Povestește-mi mai departe!

— Iată ce spun vracii: Zeii au hotărât ca bărbații să nu se înmulțească prea mult. Montezuma nu vorbește cu oamenii lui Quetzalcoatl. Înainte nu era decât apă. Vechile profeții au spus: noua eră sosește.

— În continuare, alți trei preoți au rostit aceleași cuvinte. Apoi, ceilalți au spus tot baliverne fără sens, pe care numai ei le înțeleg. Ceea ce pot susține cu exactitate e că nu vorbesc decât despre trecut, de parcă prezentul n-ar conta deloc, iar viitorul nu poate fi altul decât cel ce le-a fost rezervat. Montezuma zice: Ei se hrănesc cu aur. O să le dăm pentru început zece care cu mult aur și o sută dintre cele mai frumoase fete ale noastre.

— Ce tâmpenie! Cu atât au vrut mai mult spaniolii să devină stăpânii vechiului Mexic. Încep sacrificiile. Eu am plecat. Unde să mă duc?

— Descrie-mi cedarea cetății Tenochtitlan.

— În fața porților principale larg deschise, Montezuma îi așteaptă pe invadatori cu capul în pământ. Pe drumul pavat cu blocuri de piatră paralelipipedică au fost presărate din belșug frunze de acaju. Construcțiile sunt de-a dreptul extraordinare, atât prin imensitatea lor, cât și prin frumusețe. Cetatea este mai mare decât oricare oraș spaniol de la acea vreme. Lumea a ieșit să-i vadă pe cuceritori, dar niciun localnic nu este vesel, deși s-au îmbrăcat cu toții în straie de sărbătoare. Raportul de forțe este cam de o sută la unu în favoarea băștinașilor. La apariția

trupelor spaniole, la un semn al împăratului, gărzile palatului își așază armele la picioare, în semn de supunere necondiționată. Mic de statură dar trufaș, Cortez se apropie de Monty, își pregătește pistolul și își privește adversarul fix în ochi. Mulțumind pentru darurile primite – aurul și tinerele femei trimise în întâmpinarea lui –, spaniolul îi întinde coiful său. Împăratul îngenunchează în fața conchistadorului, apoi îl înmânează unui servitor, iar acesta fuge în cetate, întorcându-se cu el plin cu aur. Surprins, spaniolul îi cere unui soldat să i-l golească și și-l așază din nou pe cap. E invitat în cetate și în palatul lui Montezuma al II-lea ca un oaspete de seamă, dar n-are încredere în inamic, ordonându-le oamenilor săi să fie oricând gata să facă față unei ambuscade.

— Relatează-mi momentul arestării Împăratului.

— Asist un fel de bal. Cortez are alături o localnică, pe care a poreclit-o La Malinche. E una dintre fecioarele care i-au fost dăruite de azteci. O tot trage de țâțe și îi vâră mâna între picioare, amuzându-se copios împreună cu comandanții săi. Fiecare dintre ei are câte o sclavă, ori chiar două. La un moment dat are loc o mică îngrămădeală, iar conchistadorii îl separă pe Împărat de gărzile sale de corp. În jur sar scântei, fiindcă cineva aprinsese câteva grămăjoare de praf de pulbere. Aztecii sunt îngroziți de apariția din senin a artificiilor și se aruncă la pământ, prinzându-și capul cu mâinile. Spre surprinderea europenilor, Montezuma, resemnat, le face tuturor semn să nu intervină și se ridică de la locul său, îndreptându-se spre beciurile palatului, unde sunt ținuți prizonierii de seamă. Pare incredibil, dar niciun mușchi n-a tresărit pe figura lui, de parcă ar fi știut cu exactitate ce avea să urmeze. Nu și-o fi citit viitorul în Cronica Akashică?

— Lasă asta și mergi mai departe! îi ceru doctorul Mazella.

— Cortez și-a înfrânt conaționalii trimiși de guvernatorul Cubei pentru pedepsirea lui, le-a incendiat corăbiile și s-a întors la Tenochtitlan ca să răzbune asasinarea lui Montezuma de către propriii conaționali. Luptătorii spanioli care n-au vrut să moară i s-au alăturat, astfel că trupele lui Cortez sunt acum și mai numeroase. Conchistadorii ucid vreo cinci sute de nobili, pedepsind asasinarea lui Monty, ceea ce provoacă revoltă în rândul unor triburi ce trăiesc în preajma masivurilor

Popocatepetl și Malincha, nu departe de Oceanul Atlantic și la vreo cinci sute de kilometri de Vera Cruz. Începe războiul.

— Încearcă să-mi dai mai multe amănunte despre rebeli, Lucky. Ne vor fi de folos mai târziu.

— Aztecii numiți Tlaxcalan sunt cei mai înrăiți adepți ai sacrificiilor umane. Numele lor este sinonim cu „cei născuți și crescuți pentru a fi oferiți Zeului Soare”. Au trăit la mari altitudini, oarecum separat de restul aztecilor, dar au fost înfrânți de aceștia datorită pacifismului lor exacerbat. Și asta, culmea, în ciuda faptului că practicau cu ardoare sacrificiile umane... Încă de la naștere se știa care sunt copiii ce vor fi sacrificați la atingerea vârstei de treisprezece-șaisprezece ani. Micuții erau crescuți în puf și demni de toată stima semenilor lor. De exemplu, primul născut al unei persoane importante din comunitate nu prindea niciodată majoratul. Cortez i-a înfruntat pe cei patru sute de mii de bărbați Tlaxcalan, învingându-i fără prea mari pierderi, cu o armată formată din doar șase sute de oameni. Restul ținea în frâu populația, ca să preîntâmpine o revoltă generală. Ce să-ți mai spun?

— Poți să-i vezi pe azteci și conchistadori stând de vorbă? Cum se desfășoară o asemenea întâlnire, de vreme ce nu există tălmaci?

— Îi văd. Comunică prin intermediul localnicei La Malinche, amanta lui Cortez, care a deprins repede limba invadatorilor. Cele două tabere au ajuns să negocieze pacea, numai că scârba asta mică nu traduce întotdeauna cu exactitate ceea ce înțelege, cred eu din rea-voință, fiind interesată să se răzbune că a fost oferită ca sclavă sexuală, iar aztecii s-o bage pe mânecă. În timp ce Lucky se apropia de sfârșitul acelei ciudate povestiri, Maria se dezbrăcase complet și rămăsese goală în fața acestuia, având grijă să nu fie filmată de cameră.

Pentru mine e clar, își spuse ea în gând. Două civilizații diametral opuse, cu tradiții fără nici cea mai mică legătură între ele și concepții despre lume și viață total diferite n-au cum să se înțeleagă, câtă vreme nu pot comunica. Și aici las la o parte faptul că aztecii nu știau să mintă, în vreme ce europenii erau specialiști în asemenea „meșteșuguri”. La asta se adaugă alte incompatibilități, ce țin de cultură și civilizație.

— Lucky, e cazul să-i ordoni trupului tău să intre din nou în funcțiune. Furnicuțele sunt pregătite să te pună din nou în mișcare. Am aflat, pentru moment, tot ce ne interesa.

Bărbatul se trezi în câteva secunde, însă starea lui fizică nu era dintre cele mai bune. Totuși, înainte de a adormi pe frumosul piept al profesoarei mai avu tăria de a-i mângâia sânii și a-i ura noapte bună, deși era dimineață de ceva vreme.

• Capitolul 9 •

— Cornelius, nu trebuie să fii porc! Cel puțin, nu e obligatoriu, dacă înțelegi ce vreau să-ți comunic. Și ce dacă mi-a tras-o malacul? Ți-a tras-o ție? Sau poate vrei să mă torni superiorilor că m-am regulat cu un agent CIA? Imbecilule! De fapt, te rog să mă scuzi că mă exprim pe un ton atât de… ireverențios, dar chiar că mă deranjează insinuările și mai ales reproșurile tale fără pic de temei. Ce dacă i-am dat-o și lui? Tu n-ai avut-o? Și ce-ai făcut cu ea? Hai, mai bine să nu ne-aducem aminte, că mă bufnește râsul, dobitocule. Eu zic c-ar trebui să-ți vezi de curul tău. Da? Mai bine spune-mi cum vezi tu ieșirea din rahatul ăsta cu sacrificarea copiilor? Hai să te-aud!

În general, Rosalie Gilbert nu era o fire temperamentală și nici nu avea un caracter de precupeață, cum s-ar putea crede câteodată din asemenea vorbe. Dar atunci când cineva se lega de propria-i fericire, amestecându-se în viața ei, devenea o fiară. O fiară, ce-i drept, care mai mult făcea zgomot decât mușca.

— Draga mea, dar n-am vrut să…

— … Las’ că știu eu prea bine ce-ai vrut și ce n-ai vrut! îl întrerupse ea pe sfrijitul Ramsey, fără a-i lăsa acestuia posibilitatea de a se disculpa. Ești un mojic, asta ești. Ce te doare pe tine, că ce fac eu?

— M-am gândit să te pun în gardă în legătură cu riscurile la care te-ai putea expune în cazul în care…

— În care ce? Mureai tu de grija mea să nu-mi rupă ăla curul? Da? Hai, mai du-te dracu’ cu minciunile tale cu tot! Da?

Zicând acestea, domnișoara Rosalie îi întoarse partenerului său generosul spate și își făcu de lucru la filtrul de cafea. Era într-adevăr nervoasă și înciudată pe partenerul ei care, poate, nu intenționase s-o jignească, s-o înfrunte, ori alte asemenea. Se cunoșteau de prea multă vreme ca să-l bănuiască de mojicii, și totuși colegul se insinuase în viața ei particulară.

Ceva mai târziu, agentul Cornelius Ramsey schimbă vorba, cu intenția de a aplana conflictul și a ajunge la o înțelegere amiabilă.

— Rosy, tu ce crezi? Merită să le furnizăm colaboratorilor noștri toate datele pe care le deținem, ori mai bine să păstrăm și pentru sufletele noastre câte ceva? Te întreb asta pentru că – știi și tu – cu oamenii ăștia ai Agenției nu poți fi sigur niciodată…

•

— Așadar, la ce concluzie am ajuns? începu Lucky, după ce făcu ochi. Că credința și acceptarea cu resemnare a invaziei spaniole i-au dus pe azteci la pieire știam dinainte de a mă auto-hipnotiza.

Bâjbâi după o țigară, în vreme ce Maria îi aducea cafeaua la pat îmbrăcată ca la culcare, adică în costumul Evei. Și, la fel, fesele ei erau tot la fel de apetisante.

— Eu am mai tras câteva concluzii, dragul meu. Vechii mexicani erau mai legați de trecut decât de prezent, iar viitorul nu-i preocupa aproape deloc, de vreme ce acesta fusese – credeau ei – deja stabilit de către Quetzalcoatl și de alte divinități cărora li se închinau. La toate acestea se adaugă faptul că moartea nu însemna pentru azteci decât un pas spre o nouă dimensiune, unde cu toții doreau să ajungă spre a-și găsi fericirea pe care n-o întâlniseră pe Pământ. Acesta cred că este adevărul.

— Dar cu premonițiile și citirea Cronicii Akashice de către Monty cum rămâne?

— Montezuma al II-lea, sora lui, Parazin și, fără îndoială, o serie de vraci ori nobili de seamă aveau acces la cronică, doar că nu conștientizau acest fapt. Probabil că intrau în transă, ulterior având convingerea că marele Quetzalcoatl comunica cu ei prin intermediul viselor. Iar credința lor a persistat până în zilele noastre.

— Ce te face să crezi asta, Maria? întrebă bărbatul cu suspiciune în glas.

— Asemănarea uluitoare dintre sacrificiile umane practicate de azteci și carnagiul la care se dedau asasinii copiilor găsiți de noi. Asta cred că este legătura dintre vechii mexicani și organizația Fiii Focului.

— În consecință – duse Lucky ideea mai departe –, sectanții ăștia cred că dacă vor pune mâna pe secretul lui Montezuma vor avea acces la Cronica Akashică, devenind stăpânii lumii.

— Exact. Ei speră să știe în permanență ce urmează să se întâmple pe această planetă și să poată acționa în consecință, culegând roade nesperate de către muritorii de rând.

— Eu știu… se îndoi bărbatul, după o clipă de gândire. Și cum am putea proba noi un asemenea scenariu? Asta te-ai întrebat?

— Ne trebuie un martor ocular din interior. Doar unul de-ai lor ne poate confirma bănuielile.

Lucky își terminase cafeaua și preferă să tacă, în vreme ce se gândea la agenții FBI și la omul infiltrat în organizație. Fără îndoială, trebuia să-l găsească pe Tom și să programeze cât mai curând o nouă întâlnire cu Rosy și Cornelius. Deocamdată consideră că nu era momentul să-i furnizeze iubitei lui informații despre agentul aflat sub acoperire. Nu că n-ar fi avut suficientă încredere în ea, dar știa foarte bine că secretul unor asemenea operațiuni constituia condiția sine qua non a succesului așteptat.

Își cercetă mobilul și constată că era complet descărcat.

Nu-i nimic – își spuse –, îl pun în priză și, până se încarcă, fac dragoste cu principesa mea. De vreme ce se umblă tot în fundul gol, e clar că asta își dorește, iar eu n-am nimic împotrivă…

•

— Nu că m-am culcat cu Thomas, dar acum, că nu mai suntem singuri în povestea asta, eu zic să le spunem tot ce știm, Cornelius. Nu numai lor, ci și șefilor noștri, ba chiar și altor autorități interesate ale statului.

— Și crezi că șefii noștri or să fie bucuroși că am trâmbițat, deoarece pun prinsoare că presa va intra pe fir, iar cazul va deveni public.

— Ai dreptate, dar am un plan de rezervă. Întocmim o informare generală asupra întregii nebunii și o remitem anonim entităților interesate prin Internet. În situația în care vreo instituție va dori să afle mai multe date, va face presiuni asupra mai marilor noștri. Asta e singura variantă.

— Eu știu… se îndoi Ramsey.

În general ar fi urmat-o până la capătul Pământului, însă teama ancestrală că nu va apuca să iasă la pensie când va părăsi Biroul pur și simplu îl paraliza. Fără îndoială, o demitere din cadrul FBI l-ar fi terminat atât psihic cât și fizic, fiindcă propria-i viață se identifica total cu slujba de agent special.

— Dacă iese mai rău de-atât vom fi singurii răspunzători, nu-ți dai seama? încercă agenta să-l convingă. Iar eu n-am de gând să-mi asum o asemenea responsabilitate, un asemenea risc. Am să întocmesc și singură informarea aia, dacă tu nu-mi dai concursul. Și bineînțeles că am să te consider un mare laș, iar la cea mai apropiată ocazie voi cere să nu mai lucrăm împreună, supralicită Rosalie, întorcându-i posteriorul.

Agentul Ramsey o mânca din ochi pe colega lui, mai ales atunci când aceasta era întoarsă cu spatele la el. Din nefericire pentru bietul om, viața lui era o adevărată dramă, deoarece natura îl înzestrase cu un penis nu mai gros decât al unui ciobănesc german de talie standard. Și nici mai lung… Din acest motiv nu se căsătorise, n-avea o amantă, iar Rosy era singura femeie din lume pe care o putea numi prietenă. O prietenă cu toane, ce-i drept, dar care-i fusese alături în ultimii ani, putându-se baza întotdeauna pe ea. Și mai era ceva, după socoteala lui Ramsey: „Decât să n-am pe nimeni alături, mai bine accept o capricioasă”.

Avusese o aventură cu ea, însă momentul erotic ce se consumase fusese un adevărat fiasco, poate și pentru faptul că domnișoara Gilbert, care se cam aprinsese la avansurile pirpiriului, se umezise prea tare între picioare. Mai exact, femeia nici nu-l simțise când o penetrase. Abia în clipa în care îl observase că se agită ca un dement deasupra ei și că dă ochii peste cap înțelesese ce se întâmplă. Intenționase să-l arunce cât colo cu o contră sănătoasă, dar se temperase în ultimul moment, reprimându-și repulsia.

Dacă fac una ca asta și îi râd în nas, Cornelius e în stare să se sinucidă, gândise Rosalie. Orice s-ar întâmpla, n-aș vrea să am un nevinovat pe conștiință, asta e sigur.

Așa că îl lăsase ca să termine, ba chiar îl ajutase puțin în acest demers dificil pentru el, strângând picioarele și încordându-și mușchii vaginali. Însă după ce sfrijitul reușise să ejaculeze și să se relaxeze, lăsându-se fericit să cadă alături, Rosalie nu-și mai putuse reprima râsul. De-atunci trecuse ceva timp, iar rana suferită de sfrijit se cicatrizase.

— Atunci am să fiu alături de tine, la fel cum am fost și până acum, hotărî Cornelius pe un ton teatral. Poate că ai dreptate, și n-ar trebui să ne asumăm doar noi o atât de mare responsabilitate. Riscurile sunt, într-adevăr, prea mari, mai ales

că de mai bine de un an n-am înregistrat prea multe succese în elucidarea asasinatelor ăstora odioase.

Femeia îl privi mulțumită, chiar cu o oarecare doză de recunoștință, după care spuse:

— Și mai e ceva. În cazul în care ieșim bine din chestia asta, meritul ne va aparține în totalitate. Eu mă încred în cuvântul lui Thomas Roe. În ceea ce-l privește pe ciudatul celălalt, prefer să mă abțin. Nu-mi inspiră prea multă încredere. Una că nu știu de unde să-l iau, iar pe de altă parte e un tip atât de alunecos…

Și e firesc să nu-ți inspire prea multă încredere, își zise agentul cu oarecare răutate. Doar nu el ți-a tras-o, ci malacul acela nesimțit…

— În concluzie, cum procedăm, Rosy? zise sfrijitul, ascunzându-și gândurile. Îi chemăm și le spunem despre asasinatele din Mexic și despre temerile noastre că următorul sacrificiu din L.A. este pe cale să se întâmple?

— Eu așa zic, Cornelius. Eu așa zic…

•

Lucky o trase pe Maria deasupra lui, astfel încât sânii acesteia să-i ajungă în dreptul gurii, pentru a-i putea morfoli în voie. Pentru început se mulțumi doar să-i sărute sfârcurile, sugându-le încetișor, după care zise:

— Tocmai am răsfoit Cronica Akashică, și acolo scria că în următoarele minute ai să fii a mea în totalitate. Iar cum mie îmi plac la nebunie țâțele, voi începe cu ele. Cred că nu vei îndrăzni să mi te împotrivești, urmașă a vechilor mexicani…

— Ai grijă, că eu nu sunt atât de neajutorată cum au fost aztecii și incașii! râse profesoara. Te previn, ca să nu te plângi pe urmă și să-mi vii cu chestii de genul… că n-ai știut ce ți-ai dorit…

Acestea fură ultimele cuvinte ale celor doi înfocați amanți, după care nu mai reușiră să emită, până la un moment dat, decât oftaturi, scâncete, gemete și alte onomatopee specifice actului sexual.

Lucky își umpluse gura cu unul dintre sâni, iar cu mâinile masa cealaltă țâță și o fesă.

În poziția în care se afla, Maria nu prea avea ce face cu propriile-i brațe, așa că așteptă ca bărbatul să se satură de piept, pentru a trece și ea la acțiune. Totuși, își undui trupul

deasupra lui, excitându-i ușurel organul cu genunchiul piciorului drept.

Mădularul lui Lucky prinse viață într-un timp relativ scurt, iar acest fapt nu putu decât s-o încânte pe profesoară, care scoase un sunet ce reproducea satisfacția. Cum el linsese și mușcase destul timp cele două căpșunele, era clar că trebuia să coboare pentru a se bucura și ea de virilitatea masculului de care se atașase îngrozitor de mult într-o atât de scurtă vreme. Un mădular ca al lui merita pe deplin – să fie alintat și iubit, iar Maria Mazella se pricepea foarte bine la așa ceva.

Lucky închise ochii de plăcere când ea îl luă în gură, și se întrebă ce-ar fi să se mai auto-hipnotizeze o dată în asemenea momente. Dar așa ceva nu era posibil, căci dacă furnicuțele acelea drăgălașe i-ar fi părăsit trupul nici organul nu i-ar mai fi stat băț, înfipt între buzele Mariei. Așa că renunță la idee și reveni la „vechea” lui dragoste, și anume țâțele profesoarei, pe care le masă pe rând. Dacă ar fi intenționat să le ia în mâini pe amândouă în același timp ar fi trebuit să se ridice în capul oaselor, ceea ce ar fi diminuat relaxarea ce pusese stăpânire pe el. Așa că rămase la locul său.

La un moment dat, ea renunță la mătărânga pe care o considera deja proprietate personală și sui cu sărutări aplicate cu vârful buzelor pe pieptul bărbatului. Zăbovi o vreme în zona pieptului, pentru a-i alinta sfârcurile cu limba, apoi se concentră asupra gâtului, ochilor, urechilor, ca în cele din urmă să-l sărute pe gură cu o patimă de care nici ea nu se credea în stare. Fără doar și poate, în mod aproape inexplicabil, îl adora pe acel bărbat.

Amândoi gemură a satisfacție, până când Maria făcu ce făcu și reuși să fie pătrunsă de mădularul lui Lucky, fără ca vreunul dintre ei să se ajute de mâini. Cu siguranță, între ei se instalase o compatibilitate demnă de arta amorului fără prejudecăți. Bărbatul icni, avântându-se în primitoarea captivitate cu multă dăruire și recunoștință. Era exact ceea ce-și dorise pentru acel moment, iar ea parcă îi citise gândurile.

N-o știi Maria să citească în Cronică, da’ în mine – da, se gândi Branigan în sinea lui, prinzând-o pe profesoară de șolduri și făcând-o să se unduiască în acea poziție, fără a se mai ridica ori a coborî. Acum, stai să ți-o trag, iubito, până la capăt!

Cum prelungul sărut se încheie în cele din urmă, ea se sprijini de pieptul lui, ridicându-se și mișcându-se în toate părțile, astfel încât sânii îi zburdau când într-o parte, când în alta, sporind plăcerea celui călărit.

Vreme de câteva minute Lucky își desfătă privirea cu acele imagini remarcabile, înregistrându-le în memorie și jurând în sinea lui că toată viața nu le va uita, indiferent ce se va întâmpla cu ei între timp. Apoi o prinse de fese, dându-i de înțeles că trebuia să se ridice și să coboare într-un ritm lent, așa fel încât amândoi să treacă la amorul propriu-zis.

Fără a avea nevoie de cuvinte și dovedind încă o dată că era o femeie extrem de inteligentă, Maria execută întocmai ce i se sugerase, strângând din dinți de plăcere și scâncind aproape la fiecare penetrare, de parcă ar fi usturat-o ceva, acolo, în interior. În realitate, voia să-și guste plăcerea la intensitate maximă, iar dacă în gură nu putea introduce nimic în acele clipe se mulțumea să se mintă singură, sugându-și dinții.

Lucky renunță la șolduri și o apucă strâns de ambele țâțe, în așa fel încât sfârcurile femeii să fie orientate în permanență spre el, totodată coordonând mișcările profesoarei, fiindcă aceasta avea tendința să grăbească deznodământul. În ciuda eforturilor depuse de a întârzia momentul final și suprem, Branigan se văzu nevoit să accepte în sinea lui că nu mai putea rezista tentației de a ejacula. Era excitat la maximum și, în acele momente, ar fi fost gata să facă orice pentru frumoasa Maria Mazella. Dar tocmai în acea clipă se petrecu un fapt ieșit din comun.

Parcă citindu-i gândurile – oare pentru a câte oară?! –, profesoara se extrase brusc din mădular, se prelinse alături de el și îl întrebă suav:

— Cum erau femeile de… dincolo, dragul meu?

Lucky se uită la ea mai întâi ca la o nebună, apoi ca la o arătare, după care izbucni într-un râs reținut, ușor ironic.

— Te-ai prins că eram pe cale să termin, nu-i așa? Spune sincer!

— Nu știu dacă expresia folosită de tine e cea mai potrivită, dar adevărul e că am simțit că te apropii de final. Și cum eu nu mă simt la fel de satisfăcută ca și tine de ceea ce a fost până acum, m-am gândit să amânăm o vreme deznodământul. Crezi

că am greșit? mai întrebă Maria, postându-se între picioarele lui și poziționându-i mădularul între generoșii ei sâni.

— Ha, ha, ha, da' nebună mai ești! se amuză Lucky cu sinceritate. Mi-era teamă să nu pui la cale cine știe ce plan diabolic…

— … Te cred, după câte grozăvii ți-a fost dat să „vezi" în ultima vreme… îl întrerupse ea. Dar să lăsăm asta pentru mai târziu. Nu mi-ai răspuns la întrebare, reveni ea, plimbându-i membrul printre țâțe.

— În primul rând, aveau pielea tuciurie, dar nu ca a negreselor, ci mai degrabă ciocolatie. Trăsăturile fețelor erau destul de armonioase, însă majoritatea își mutilaseră chipul ori cu cercei prea mari, ori cu câte un inel în nas sau în buză. Cele mai sărace nu purtau asemenea podoabe, și nici fetele nemăritate. Și astea erau cele mai apetisante, după umila mea părere, dacă înțelegi ce vreau să spun…

— Pedofilule, ți-au plăcut puștoaicele! râse profesoara, privindu-l tandru.

— De ce să te mint, răspunsul este afirmativ. În cazul în care aș fi făcut parte din oastea lui Fernando Cortez, nu cred că m-aș fi putut stăpâni să nu pun mâna pe una sau două puștoaice, dacă nu pe mai multe. Apropo, ce-ar fi să mă mai duc o dată acolo, ca să încerc experiența asta…

— Aha, acum mai ești și pervers! râse Maria, sincer amuzată de cele auzite. Dacă e pe-așa, ia să te pun eu la treabă și să-ți testez calitățile sexuale acum, în zilele noastre, că aspirații perfide văd că ai cu duiumul…

Zicând acestea, Maria se strecură sub Lucky, făcându-l de astă dată pe el să se posteze deasupra, și îl luă din nou în gură, acum fără menajamente.

Bărbatul se răsuci câteva grade pentru a se sprijini cu o mână de un sân, și participă la eforturile ei de copleșire a mădularului erect cu gura, prin mișcări verticale ale bazinului.

Cavitatea ei bucală era extrem de primitoare, astfel încât Lucky – spre propria-i satisfacție – nu înregistră vreun protest. Dar, de la un timp, realiză că vremea lui venise. Drept urmare, se extrase dintr-o dată dintre buzele femeii, provocând un zgomot ca de sticlă destupată, fapt ce îi amuză pe amândoi în aceeași măsură. Cu toate acestea, bărbatul nu lăsă ca partida lor de sex să fie deturnată în amuzament. Ca atare, își făcu

repede loc între picioarele ei, i le așează pe umeri, apoi o penetră strângând din dinți și sprijinindu-se de abdomenul Mariei.

Ea îl prinse de ambele pulpe, undeva în apropierea feselor – la care, din păcate, nu putea ajunge –, iar adevăratul dans începu. Și nu era nici pe departe un blues, ci mai degrabă un rock îndrăcit, ori un disco cu accente de house.

Bărbatul se împingea în interiorul ei ospitalier cu toată forța, constatând cu satisfacție că era bine primit acolo, precum un oaspete de seamă mult dorit. Drept mulțumire îi sărută gleznele, apoi tălpile, în acest timp neputându-și dezlipi privirea de la țâțele care se zbenguiau în legea lor, într-un ritm foarte vioi și excitant.

Profesoara era pur și simplu extaziată de plăcerile pe care i le provoca acel străin, și se felicita în minte pentru inspirația de a-l fi invitat în patul ei de la prima sau a doua întâlnire, de parcă ar fi cunoscut secretul lui Montezuma și ar fi fost deprinsă să citească în Cronica Akashică. Oricum, și dacă nu s-ar fi simțit atât de bine cu el, dar totuși s-ar împerecheat, ce rost ar fi avut întârzierea unui deznodământ atât de frumos?! Doar nu mai era virgină de o bună bucată de timp...

Cei doi începură să transpire și să se înroșească, ritmul penetrărilor lui Lucky și a contrelor Mariei accelerându-se de la o clipă la alta. Era cât se poate de evident că amândoi se aflau pe cale de a erupe precum doi vulcani vecini, de sexe diferite, care-și doresc de mii de ani acuplarea, pentru a-și amesteca lava.

— Te iubesc! rosti femeia abia șoptit, simțind că e pe cale să înnebunească de satisfacție.

— Pentru ce?... se miră el, nedumerit.

— Pentru ceea ce ești... pentru ceea ce-mi faci... și pentru ceea ce cred eu că însemni pentru mine în acest moment. Mai mult nu îndrăznesc să sper, e destul și atât. Iubește-mă, Lucky! E atât de bine cu tine!...

Bărbatul mai execută câteva mișcări din șolduri înainte de a vorbi în surdină.

— Dacă astea sunt datele problemei, află, doamnă profesoară, că eu te iubesc mai mult decât mă iubești tu, replică el, penetrând-o sacadat, cu forță, și privind-o de astă dată în ochi. Te doresc pentru mine și vreau să fiu al tău! Asta e tot ce mai contează acum.

În acea clipă cuvintele deveniră inutile, amândoi fiind incapabili să mai articuleze ceva coerent. Gurile lor se întâlniră pentru a se devora una pe cealaltă, bărbatul eliberându-i picioarele care se încolăciră în jurul taliei lui. Apoi fiecare încercă să înghită limba celuilalt, de parcă ar fi vrut să-și sufoce partenerul. În jur nu se mai afla nimic, nu mai conta nimic. Erau doar două ființe umane împreunate, care parcă se regăseau una pe cealaltă după o viață de căutări zadarnice, fără folos. Dacă se iubeau sau nu cu adevărat, doar viitorul avea s-o hotărască. Cert era, în acele clipe, că se doreau unul pe celălalt cu ardoarea naufragiatului ce se agață și de o crenguță în speranța că s-ar putea salva de la înec.

Maria începu să juiseze prima, urmată la doar câteva secunde de Lucky, din gâtul căruia își făcu loc afară un geamăt prelung. Suprema satisfacție pusese stăpânire pe amândoi aproape în același timp.

Ceva mai încolo penetrările conteniră treptat, Lucky rămânând totuși complet afundat în ea, dorindu-și să rămână acolo întreaga viață. Amândoi se unduiau pentru a gusta plăcerea supremă la maximum de intensitate – o plăcere pe care nu-ți este dat s-o întâlnești în fiecare zi. În acea stare nu mai exista niciun rău pentru ei pe Pământ, iar fericirea putea fi atinsă la tot pasul, de fiecare individ în parte și de toți la un loc.

Fără cea mai mică îndoială, lumea poate fi mai bună decât este în realitate, însă… mai gândi bărbatul, după ce satisfacția lor se consumase cu încetinitorul, ulterior intrând în transă și făcând-o pe profesoară să creadă că de fapt a adormit.

• Capitolul 10 •

Când se trezi, Lucky își privi iubita în ochi, spunându-i:

— Cred că am descoperit secretul lui Montezuma. Sau, mai bine-zis, motivul pentru care aztecii au fost înfrânți de conchistadorii spanioli.

— Serios? făcu ea a mirare, nevenindu-i să creadă că bărbatul avusese o revelație.

— În cea mai mare parte este vorba despre comunicarea dintre vechii mexicani și europeni. Cum să-ți explic eu… Deși se puteau înțelege prin intermediul traducătoarei La Malinche ori prin gesturi, civilizațiile total diferite ale lui Montezuma și Cortez au fost o opreliște ce a împiedicat aproape orice comunicare între ei. Asta este singura explicație plauzibilă în legătură cu ce s-a întâmplat acum patru sute optzeci și nu știu câți de ani.

— De unde știi toate astea, Lucky, că doar n-ai studiat civilizațiile dispărute ale lumii?

— Tocmai le-am… visat, draga mea. Iar după ce-ți voi spune ce am să-ți spun, doar tu vei putea trage concluzii competente și veridice. Ai să vezi.

— În acest caz, te rog să-mi relatezi exact ce-ai „văzut”, fără a adăuga considerații de ordin personal. Fă-mi o descriere cât mai fidelă, dacă poți.

— N-am nimic împotrivă, se arătă bărbatul de acord. Deci, încep să-ți relatez ce am… văzut… ba nu, parcă am citit undeva, însă nu mă întreba unde, că nu știu să-ți răspund.

— Probabil că în Cronica Akashică… încercă profesoara.

— N-am nici cea mai mică idee.

— În regulă, dă-i drumul! Ai ceva împotrivă dacă te înregistrez, pentru a păstra acuratețea informațiilor pe care mi le vei comunica?

Și, cum el nu răspunse, femeia își făcu de lucru două minute cu un reportofon, apoi se așeză în imediata lui apropiere, pregătită să afle secretul lui Montezuma sau unele indicii elocvente care ar folosi la o atare descoperire.

Iubitul ăsta al meu e de-a dreptul fantastic, gândi doctor Mazella, înainte ca Lucky să înceapă să vorbească. Și nu-mi pare

rău – orice s-ar întâmpla de aici înainte – că l-am sedus, înghesuindu-l în patul meu. E un om deosebit, iar cu un asemenea ins merită să-ți împarți așternutul.

— Pentru vechii mexicani, viața unui individ era ca o carte deschisă, parte integrantă a unei ordini prestabilite. Viitorul fiecărui individ din societatea aztecă aparținea trecutului colectiv. Montezuma a greșit că a comunicat cu Fernando Cortez de parcă ar fi vorbit cu lumea în general (și cu poporul său – în special), nu cu un singur și simplu individ. A mai greșit deoarece, în loc să se sfătuiască cu semenii săi, el a cerut sfatul zeilor și a acționat în consecință, în loc să-l înfrunte pe spaniol. Știa că schimbarea avea să vină și a forțat acest moment, fiind încredințat că spaniolii erau trimișii lui Quetzalcoatl. Vorbele pe care Monty le-a spus supușilor săi au făcut parte din ritualurile bine-cunoscute, bazate pe cronici și prevestiri. Totul era determinat de trecutul acceptat și asumat, iar nu de prezentul cu care se confruntau. Montezuma a fost un strateg desăvârșit în războaiele cu triburile rivale, însă n-a vrut să lupte împotriva schimbării pe care o aduceau spaniolii. Sau, mai bine zis, pe care aztecii erau convinși că o aduc. Înțelegi ce spun, că mie nu mi-e prea clar, recunoscu Lucky.

— Nu contează, răspunse Maria Mazella. Am să înțeleg mai târziu, așa că te rog să continui, dar fără să te mai întrerupi, ca să nu pierzi șirul gândurilor!

— Mesajele transmise de azteci cotropitorilor frapează prin inadvertență. Pentru a-i convinge să se întoarcă de unde au venit, conducătorii azteci le-au dăruit aur și femei, ceea ce i-a motivat și mai mult pe conchistadori să lupte pentru a cuceri acele comori. Pe de altă parte, oamenii lui Monty nu știau să mintă. Strigătele de război pe care le emiteau luptătorii triburilor rebele n-au făcut altceva decât să le trădeze acestora prezența. Căpeteniile, fiind împodobite din cap până-n picioare, au devenit ținte sigure pentru trăgătorii spanioli, care au lăsat cu ușurință armatele fără conducători. După cucerirea imperiului și convertirea autohtonilor la creștinism, un preot spaniol îl întreabă pe un aztec dacă este credincios. Acesta îi răspunde afirmativ, precizând că știe să mintă puțin. Totodată, se arătă ferm convins că atunci când va ști să mintă mai mult va deveni un și mai bun creștin. Cortez a încercat de la bun început să-și cunoască adversarul și să-l înțeleagă, spre deosebire de

căpeteniile aztece, care s-au bazat mai mult pe ce le comunicau zeii și pe predicții. Spaniolii au depus eforturi de a demonstra că sunt mult mai puternici decât erau în realitate, iar naivii azteci au crezut totul, fără împotrivire. Dacă pentru Monty limbajul folosește doar la integrarea individului în societate, faptele lui fiind cele cu adevărat importante, în cazul spaniolilor situația e cu totul alta. În concepția lui Montezuma limbajul este un mijloc de comunicare, în vreme ce pentru Cortez e unul de manipulare. La momentul cotropirii imperiului de către europeni, aztecii nu dădeau nicio importanță limbii naționale, triburile abia înțelegându-se între ele. Nu același lucru se întâmpla și între regimentele de soldați bine instruiți și înarmați care veniseră să le cotropească țara. Și cu asta închei: profețiile sunt scenarii prezentând posibile evenimente viitoare, ce pot fi ușor interpretate greșit ori manipulate în scopuri politice sau religioase. Cele mai cunoscute sunt cele apocaliptice, care stârnesc pasiuni și controverse. Ei, ce părere ai?

•

Thomas Roe studia cu mare interes fiecare mișcare a agentei FBI pe care o făcuse fericită, visând la următoarea partidă de sex în compania ei. Cu toate că arăta ca Muma Pădurii, era o fată de nădejde, în care puteai avea încredere, fiindcă nu era genul care să facă pasul înapoi.

Cornelius Ramsey îi spiona colosului fiecare mișcare, invidiindu-l pentru potența lui și gândindu-se cum să se remarce în ochii lui Rosy, pentru a mai câștiga din terenul pierdut. Dacă ar fi avut măcar jumătate dintre calitățile lui Roe, în special dintre cele de la talie în jos, propria sa viață ar fi arătat cu totul altfel.

Lucky încerca să evite privirile partenerului său, considerându-se vinovat că îi trăsese clapa și dispăruse în ceață la brațetă cu profesoara. El n-avea de unde ști că Tom nu ieșise în pierdere, bucurându-se din plin de nurii lui Rosalie Gilbert.

Agenta FBI reușea cu greu să fie discretă, deși își dorea motivat acest lucru, privind pe furiș când la fermoarul ultimului ei amant, când la cel al lui Lucky, în speranța că poate viața este mult mai frumoasă decât își imaginase până atunci, rezervându-i și alte surprize pentru viitorul apropiat. Nu că l-ar fi refuzat pe Roe dacă i-ar mai fi făcut o propunere indecentă, dar

o experiență sexuală în plus cu ciudatul acela de Lucky n-ar fi avut la ce să-i strice. Nici măcar la ten, bunăoară.

Și, în fine, Maria Mazella se gândea că noaptea nu era chiar atât de departe, bun prilej ca să-l testeze încă o dată pe Branigan, atât în ceea ce privește capacitățile lui extrasenzoriale cât și în legătură cu potența sexuală, de care – deocamdată – n-avea motive să se plângă. În viața ei de până atunci mai avusese relații pasagere, dar le curmase în scurt timp, considerând că nu merita să se ambaleze. În cazul lui Lucky însă lucrurile stăteau cu totul altfel. Cu siguranță că era un tip deosebit, iar capacitățile sale extrasenzoriale îl făceau și mai interesant.

— Așadar, îl avem printre noi pe antropologul care a întocmit raportul pe care toți îl cunoaștem, începu Lucky să vorbească pe un ton ce se voia profesional. Face parte din echipă, iar termenii înțelegerii inițiale rămân valabili. Noi trei încercăm să rămânem în umbră, iar de caz se va ocupa în continuare, în mod oficial, doar FBI.

Rosalie privi cu invidie formele apetisante ale profesoarei, zăbovind un timp între sânii acesteia, apoi începu să vorbească:

— După părerea noastră, grupul acela de bezmetici a ucis în total unsprezece copii: opt în Mexic și trei pe teritoriul californian. În urma celui de-al nouălea asasinat, cazul a fost repartizat departamentului nostru. E clar, avem de-a face cu un ritual extrem, de sacrificare a micuților în scopuri care nouă ne-au scăpat până acum. Singura șansă de a ajunge la anihilarea rețelei ucigașe este omul pe care am reușit să-l infiltrăm în organizația Fiii Focului, și în care ne punem mari speranțe. Desigur, trebuie să recunoaștem, raportul doamnei aici de față este o altă pistă demnă de luat în seamă, deși una cam halucinantă. Noi credem că avem de-a face cu niște psihopați care se dedau la cine știe ce practici sataniste.

— Cu toate acestea, asemănările dintre sacrificiile umane ale aztecilor cu ceea ce se întâmplă în zilele noastre sunt atât de frapante încât nu pot fi trecute cu vederea, ba dimpotrivă, interveni Ramsey, pe cel mai serios ton cu putință, pentru a demonstra că nu era tâmpit de-a binelea și știa ce vorbește.

— Firește, se arătă agenta Gilbert de acord, deși nu cu prea multă convingere.

În acel moment își făcu și Tom simțită prezența:

— Dacă avem toate aceste date, de ce nu organizăm un tur de forță ca să îi arestăm? Nu vă supărați, dar puțin îmi pasă mie ce s-a petrecut în secolul nu-știu-care. Eu mă duc și pun mâna pe ei, după care îi fac chisăliță. Sau invers: întâi în fac chisăliță și pe urmă pun mâna pe ei. Ce mare lucru…

— Ai uitat complet de drepturile omului? încercă Lucky să-l mai tempereze pe amicul său.

— Nu, prietene, numai ca Agenția n-are nicio legătură cu chestii din astea pacifiste. Noi trebuie să fim eficienți, iar victimele colaterale ori eventualele erori n-au nicio importanță pentru noi. Nici cea mai mică importanță…

— Și dacă ajunge totul în presă, la asta te-ai gândit?

— … Atunci se schimbă situația, admise malacul, rămânând pe gânduri. Dar omul vostru aflat sub acoperire n-a reușit să strângă ceva date ca să-i putem înfunda pe nenorociții ăștia? Măcar câteva, că restul le confecționează băieții noștri, ca de obicei. Nu e mare lucru, crede-mă!

— Ar fi unele elemente, dar există următorul risc: în cazul unei acțiuni în forță, ce garanție avem noi că operațiunea va fi încununată de succes, iar întreaga rețea va fi anihilată dintr-o singură lovitură? se dovedi Ramsey mult mai inteligent decât părea. Spun asta deoarece n-ar fi exclus ca organizația Fiii Focului să supraviețuiască, în situația în care nu punem mâna pe toți capii rețelei. Este și asta o variantă, nu-i așa?

— Eu aș merge la risc, își dădu Tom cu părerea, după o clipă de gândire. Dacă ar avea filiale în mai multe zone ale globului, mai mult ca sigur că am fi aflat până acum. Nenorociții ăștia lasă în urma lor atâtea cadavre, încât e aproape imposibil să fie trecuți cu vederea, chiar dacă își desfășoară activitatea pe teritoriul Bangladesh-ului ori în spațiul ex-sovietic.

— Poate că ai dreptate, acceptă profesoara, îngândurată.

— Eu sunt convins că n-are, se împotrivi Lucky cu încăpățânare. Nu ne putem juca cu viața unor copii inocenți care n-au făcut nimănui vreun rău. Trebuie să punem la cale un plan cu adevărat infailibil și, eventual, să avem încă unul de rezervă. Asta e procedura americană în orice situație, dacă nu mă-nșel.

Ca să nu se vadă că era complet paralelă cu discuția începută, agenta Gilbert își făcu de lucru cu computerul, accesându-și poșta electronică.

— Nu omiteți faptul că, în această ecuație cu o sumedenie de necunoscute, avem un om infiltrat în rețea, de a cărui acoperire trebuie să ne îngrijim cu toții, îi atenționă agentul Ramsey. Dacă am acționa în forță și am da greș, viața lui n-ar mai valora nici cât un capăt de ață. Iar noi am fi răspunzători pentru asta, nu-i așa?

În acel moment, glasul strident al lui Rosy se făcu auzit în încăpere, lovindu-se de pereți și creând disconfort urechilor celorlalți participanți la dezbateri:

— Avem un mesaj de la Martin!

•

Bărbatul se găsea întins pe un fel de pat înalt de lemn, fiind legat de talie, de glezne și de încheieturile mâinilor cu chingi subțiri din piele care îi intrau în carne.

— Recunoști că ai complotat împotriva noastră? se auzi un glas inchizitorial, care îl băgă în sperieți pe prizonierul imobilizat.

Și, cum acesta nu îndrăzni să răspundă pentru moment, glasul reveni:

— Recunoști că i-ai trădat pe Fiii Focului?

— Nu recunosc! răspunse bărbatul, fără prea multă convingere. N-am făcut decât să transmit un e-mail unor prieteni, pentru a-i convinge să ni se alăture. Asta e tot ce s-a întâmplat, vă dau cuvântul meu de onoare!

— Și de ce ai aruncat textul după aceea? Puteai să-l păstrezi.

— Ca să nu aglomerez memoria calculatorului în mod inutil, minți Abramson. Știam că nu voi mai trimite acel mesaj și altcuiva, așa că n-avea niciun rost să-l stochez.

— Nu te credem, își reluă Leonard Mangiacotti interogatoriul, aplecându-se deasupra prizonierului ca să se facă auzit mai bine. Iar peste cel mult o oră vom primi dovada trădării tale. Fii sigur de asta! Fii foarte sigur! Unul dintre frați va afla cui aparține adresa la care ai trimis mesajul, folosind unul dintre computerele noastre. Atunci vom ști cu precizie cu cine avem de-a face. N-ai să ne zădărnicești tu planurile, care acum se află atât de aproape de final…

În fața unei asemenea eventualități, Martin Abramson avea toate motivele să fie îngrijorat, dacă nu chiar înspăimântat de soarta ce i se pregătea. Dacă realizau faptul că adresa aparținea FBI, jocurile erau ca și făcute, iar soarta lui era pecetluită.

— Dar n-aveți nicio dovadă, încercă el să tragă de timp, calculându-și șansele de supraviețuire. Nici cea mai mică dovadă!

— Dar o vom avea, vorbi un alt glas inchizitorial din imediata apropiere a lui Mangiacotti. Și-atunci ne va face mare plăcere să gustăm din tine, ca la sfârșit să te sacrificăm așa cum au procedat și înaintașii noștri cu vrăjmașii lor.

— De fapt, eu bănuiam de mult că e ceva în neregulă cu tine, zise bătrânul, gânditor. Am visat asta și știu că zeii nu mi-ar fi relevat trădarea ta în timpul somnului, dacă ea n-ar fi fost adevărată. Nu, nu, n-ar fi făcut-o…

— Și poți omorî un om luându-te după un vis oarecare? se miră agentul infiltrat în organizație. Cum poți fi atât de crud și de nesăbuit? Iar voi, ceilalți, cum de aveți puterea de a fi complici la o asemenea oroare?

— Bineînțeles că te pot suprima luându-mă după vise – zâmbi Mangiacotti, pe un ton conciliant –, de vreme ce ele sunt ferestre deschise spre lumea pe care noi nu o putem percepe, datorită puterilor intelectuale reduse de care dispunem. În timpul somnului, spiritul părăsește corpul fizic și deslușește orizontul existenței trecute, prezente și viitoare. Așa ne-au spus străbunii și noi credem cu sfințenie în această învățătură. De ce n-am crede?…

V-au învățat pe dracu’ să vă ia! își mai spuse Abramson în gând, fiind convins încă o dată că singura lui scăpare era ca adresa electronică la care scrisese să nu poată fi identificată. Era singura lui scăpare.

Între timp, observă că în jurul lui era mare agitație, mai mulți membri ai organizației cărând tot felul de obiecte de mobilier și cărți, de parcă s-ar fi mutat în grabă. De ce atâta grabă?…

• Capitolul 11 •

Dragii mei,

Fiii Focului au chiar și o bibliotecă foarte veche, cu care s-ar putea mândri orice muzeu din lume. Mă bucur că am găsit această modalitate de a vă informa, ca să puteți lua măsurile ce se impun în timp util. Nu vă alarmați, transmisia e sigură. Mi-am luat măsurile necesare pentru a nu fi deconspirat. Am să vă scriu ceea ce mi se pare mie mai important, iar analiza o veți face voi, în liniște. Fiecare carte are atașată câte o traducere curentă, așa că pot citi ce scrie în ele.

Cultul sacrificiului uman nu s-a desfășurat nicăieri cu mai multă ardoare ca în enclava rebelilor azteci numiți Tlaxcalan – adică cei crescuți pentru a fi oferiți zeului suprem. Cu ăștia cred că s-a luptat Fernando Cortez, dacă vă aduceți aminte despre Raportul Mazella pe care l-am citit și eu. Comunitățile erau separate de poporul majoritar aztec și trăiau pe culmile inospitaliere ale masivurilor Popocatepetl și Malincha. Paradoxal, tlaxcalanii s-au separat de restul semenilor lor deoarece nu acceptau războiul ca mijloc de rezolvare a diferendelor, fiind în esență extrem de pacifiști. Asemănarea dintre aceștia și unii sectanți din ziua de azi, care nu pun mâna pe arme, este frapantă. În schimb, ritualurile de sacrificare erau terifiante, după cum s-a aflat din diverse izvoare.

Fiii Focului au convingerea că momentul în care vor deveni stăpânii lumii este foarte, foarte aproape. Atunci vor ajunge să cunoască trecutul, prezentul și viitorul, devenind practic de neînvins. Ei cred că vor putea citi tot ceea ce vor să știe într-o carte sacră al cărui nume îmi scapă. Preluând obiceiurile vechilor mexicani și cărțile acestora, Fiii Focului cresc copii în locuințe secrete, pe care apoi îi sacrifică, iar câteodată mai și răpesc câte unul, în lipsă de victime. Tragedia

pregătită ani de-a rândul va fi amplificată vineri de faptul că sora puștiului va asista la ceremonial. Fata va arăta asistenței inima smulsă a fratelui ei, purtând prin fața tuturor capul decapitat, într-un vas sfânt și foarte vechi. Șiroaie de sânge vor trebui să se prelingă pe corpul ei, pentru a-l îmbuna pe zeul suprem. O adevărată nebunie.

Am sustras din bibliotecă două dintre cărțile respective, cu tot cu traduceri, și le-am ascuns cu grijă, ca să le putem folosi drept probe mai târziu, în cazul în care își iau tălpășița. De asemenea, am prelevat probe de sânge din trupul ultimei victime, pentru a o putea identifica în mod precis, în urma analizei ADN. De asemenea, am mai aflat câteva nume, pe lângă cel al capului bandei, Leonard Mangiacotti. Acestea sunt: Luigi Mandigo, Enrico Pasquera, Mario Mozano, John McKenzie, Gregorio Siscar, Walter Hyges și Luke Harner. După rezonanța numelor, naționalitățile acestora sunt dintre cele mai diferite.

După părerea mea, ar trebui să vă cam grăbiți. Cum sacrificarea copilului va avea loc vineri, așa cum v-am mai spus, nu e timp de pierdut. Avem suficiente probe ca să-i băgăm după gratii pentru tot restul vieții. În continuare, vă dau și adresele caselor conspirative pe care am reușit să le aflu.

•

Rosalie Gilbert printă mesajul, inclusiv adresele, și înmână fiecăruia câte o copie. Nu mai era mult până la sfârșitul zilei de joi, iar vineri urma să aibă loc sacrificiul ultimei victime. Până atunci, ei trebuia să intervină decisiv.

Cu foaia de hârtie în mână, Lucky încercă să citească, însă literele îi alergau prin fața ochilor. Simți că îl cuprinde amețeala și se așeză pe cel mai apropiat scaun, intrând instantaneu în transă.

Tom realiză ce se petrece cu Branigan, cerându-le celorlalți să stea liniștiți la locurile lor și să facă cât mai puțin zgomot cu putință.

— Am să vă explic mai târziu despre ce este vorba, dar acum faceți exact ce v-am cerut și nu puneți întrebări. Partenerul meu

are nevoie de o liniște desăvârșită pentru a se putea concentra. Cât mai multă liniște cu putință, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Rosalie îl determină pe malac să înțeleagă prin semne că vrea să servească fiecăruia câte o cafea, iar acesta încuviință din cap, ducându-și arătătorul la buze. Liniștea amicului său era extrem de importantă.

Femeia înțelesese, și umbla prin încăpere în vârful degetelor, ca pisica.

Așteptarea dură circa un sfert de oră, spectatorii așteptând cu răbdare ca lucrurile să reintre în normal și fiecare să-și poată vedea de propriile treburi. Acest interval fu mai ușor suportat de către Maria Mazella și Thomas Roe, care, spre deosebire de agenții FBI, știau ce se petrece cu Lucky.

La un moment dat, Rosy chiar se ridicase de la locul ei, apropiindu-se de proaspătul amant și făcându-l pe acesta să se aplece cu urechea în dreptul buzelor ei.

— N-ar fi cazul să chemăm un medic? îi șopti ea, destul de îngrijorată, dar și contrariată de situația căreia trebuiau să-i facă față. Poate i s-a făcut rău și are nevoie de ajutor.

Bărbatul îi răspunse prin gesturi elocvente, care nu admiteau niciun fel de replică, așa că agenta își reașeză generosul fund pe scaun, sorbind în tăcere din cafeaua lungă pe care și-o turnase. Mai mersese pe... mâna colosului Tom, și avusese numai de câștigat.

•

— Omul nostru s-a întors, îl anunță Mangiacotti pe Abramson, care se afla în aceeași ipostază, deloc plăcută, ca și mai devreme. Și aduce vești ce nu te disculpă, ci dimpotrivă. Puneți în aplicare „mutarea de urgență” și ștergeți toate urmele, le ceru în continuare câtorva membri ai organizației. Am fost deconspirați de acest individ, care în scurt timp va trebui să-i dea socoteală zeului Quetzalcoatl pentru faptele comise. Îl vom sacrifica, nu fără părere de rău, dar altă cale nu există. Așa trebuie tratați spionii care se infiltrează în organizația noastră. McKenzie, fă-i o injecție, ca să-l putem transporta în condiții de siguranță la noul sediu. Iar voi, ceilalți, dați câte o mână de ajutor ca mutarea să se desfășoare cât mai repede.

Agentul aflat sub acoperire începu să se zbată, știind că sfârșitul lui se afla foarte aproape.

Mult prea aproape…

— Dar nu înțelegi, omule, că te înșeli! Eu nu v-am trădat cu nimic, voiam doar să fac noi prozeliți pentru mișcarea noastră, se zbătu Abramson, încercând să scape de injecția ce îl aștepta.

— Noi n-avem nevoie de prozeliți, și-așa suntem destui, îl asigură Mangiacotti în râs. Dar, apropo – adăugă acesta, ironic –, de ce te-ai gândit că noi am vrea să avem prieteni printre FBI-iști?

Ultimele cuvinte ale bătrânului reprezentau, de fapt, condamnarea la moarte în chinuri groaznice a agentului special Martin Abramson. Fără îndoială, conducătorul Fiilor Focului nu mai avea niciun dubiu cu privire la vinovăția sa.

Injecția care i se administră prizonierului îl împiedică să riposteze în vreun fel, agentul pierzându-și cunoștința la scurt timp după ce fusese înțepat.

În mai puțin de treizeci de minute, subsolul arăta ca o locație din care chiriașii fuseseră nevoiți să plece în grabă, uitând să facă și curat în urmă. Doar cărțile pitite cu o zi în urmă de către agent se mai aflau într-o ascunzătoare, urmând să fie descoperite de colegii săi criminaliști ceva mai târziu.

•

Lucky îl „văzu” pe Abramson legat de un stâlp de beton, fiind imobilizat într-o poziție extrem de ciudată. Piciorul drept îi era ridicat la nouăzeci de grade față de corp și prins în curele de piele de un postament din lemn. Își dădu imediat seama că nu era vorba despre altcineva, însă nu insistă să afle cum ajunsese la această convingere. Probabil că era una dintre capacitățile acelea ciudate ale lui. Acolo se aflau adunate circa treizeci și cinci de persoane costumate ciudat, care mai de care mai înzorzonate cu pene colorate de quetzal, fireturi și bijuterii din aur masiv. Deși era îmbrăcată ca de carnaval, toată lumea era din cale-afară de sobră, arborând o seriozitate extremă.

După toate probabilitățile, se aflau la parterul unei clădiri în construcție, cu două etaje, ale cărei lucrări fuseseră sistate din cine știe ce motive. De jur-împrejur nu se găsea nicio altă clădire, ceea ce ar fi putut însemna orice. Putea fi vorba foarte bine despre o cabană sau o făbricuță, pe care patronii au abandonat-o pentru moment din lipsă de fonduri, ori despre altceva. Praful domnea pretutindeni, iar vântul ce sufla în voie îi făcea pe oamenii strânși acolo să se zgribulească de frig,

înghesuindu-se unii într-alții. Cu toate acestea, nimeni nu protesta. Spectacolul putea începe, cortina urma să fie trasă.

— E vremea să-i aducem binefăcătorului nostru un nou sacrificiu, începu să vorbească bătrânul cu plete albe, pe care Lucky îl identifică îndată ca fiind Leonard Mangiacotti, conducătorul mișcării Fiii Focului. Acest om a trădat, iar noi îl vom trimite lui Quetzalcoatl, ca zeul să-l judece și să facă ce-o vrea cu el. Asta e judecata mea, dar voi ce ziceți, îl sacrificăm ori îl lăsăm în viață? întrebă el asistența, de parcă soarta prizonierului n-ar fi fost deja pecetluită.

— Să moară! răspunseră participanții la ritual în cor, dar fără prea multă convingere; ori poate că vântul le diminuase glasurile.

Mai într-o parte doi tinerei, să tot fi avut în jurul vârstei majoratului – adică nouăsprezece-douăzeci de ani –, aprinseseră un foc sub o pirostrie pe care se afla un ceaun încăpător, plin cu apă. Cum își vedeau de treaba lor, pe care o considerau nemaipomenit de importantă – și chiar era –, costumați la fel de caraghios ca majoritatea celor din jur, ai fi putut jura că erau ori actori de film, ori personaje sărite dintr-un cu totul alt secol, ba chiar mileniu. Alături, pe o măsuță, tot felul de mirodenii și plante bine tocate așteptau să fie aruncate în ceaunul cu apă, iar farfuriile și tacâmurile

— Să fie folosite la ospățul ce avea să urmeze. Un ospăț macabru…

Abramson își revenise cu greu în simțiri după somniferul ce-i fusese administrat intramuscular, iar acum privea buimac în jur, încercând să priceapă unde se afla și ce se petrecea cu el. Percepea figurile celor prezenți ca prin ceață, iar când încercă să pășească, neputând face vreo mișcare, își dădu seama de crunta realitate.

— În concluzie, recunoști că ești omul FBI? îl chestionă inchizitorul-șef pe un ton ce se voia dur, dar se dovedea destul de hârâit, datorită vârstei înaintate a acestuia. Recunoști sau nu, trădătorule?

— Nu recunosc nimic, își recăpătă agentul cu greu stăpânirea de sine. Comiteți o mare eroare și fiți siguri că va veni și momentul în care o să dați socoteală pentru ea. N-am trădat nimic și adevărul este că…

Bărbatul se opri în acea clipă, luând aminte la poziția în care fusese imobilizat piciorul său drept și intuind cam ce avea să urmeze. Broboane reci de sudoare îi apărură pe frunte, iar altele începură să i se scurgă pe spate. După toate probabilitățile și din ce citise în cărțile acelea extrem de vechi, avea să asiste la propria devorare de către acele ființe dezaxate. Un destin cum nu se poate mai cumplit.

În momentul în care de el se apropie un alt tânăr, ce îl depilă până sus cu foarte mare atenție și apoi îl spălă, Abramson nu mai avu nicio îndoială în legătură cu groaznicul supliciu care-l aștepta. Avea să fie devorat de canibali, și asta în mileniul al treilea, în cea mai civilizată țară de pe planetă.

— Oameni buni, în timpurile nostru nu mai există antropofagi! încercă el să se opună potrivnicului destin, dar nimeni nu-l luă în seamă. Nu mă puteți mânca doar pe baza unei bănuieli. E inuman!...

— Avem certitudinea că ai încercat să ne trădezi, nu doar bănuim, îl contrazise bătrânul, susținându-și vorbele cu mișcări elocvente ale brațelor. Și asta ne dă dreptul să aplicăm legile străvechi cărora ne închinăm de secole.

— Ești un boșorog senil, care ar trebui sechestrat într-un balamuc de maximă securitate, își pierdu agentul cumpătul, scuipând în direcția lui Mangiacotti. Iar acest lucru nu este departe să se întâmple, ascultă-mă pe mine! La această oră, tu și mulți dintre acoliții tăi sunteți dați în urmărire generală pe întregul continent. Nu va trece mult și veți ajunge în boxa acuzaților ori la balamuc, dacă nu chiar la doi metri sub pământ sau la crematoriu. Asta vă așteaptă.

— Aha, deci recunoști că ne-ai trădat! ripostă bătrânul, pentru a distrage celorlalți atenția de la amenințările proferate de prizonier. Vedeți, fraților, recunoaște! Nu mai putem face nimic pentru el. Trebuie să ajungă cât mai repede în împărăția zeului suprem, pentru a da socoteală.

— Recunosc pe mă-ta! Încetați imediat această mascaradă, dacă nu vreți să ajungeți cu toții în spatele gratiilor pentru restul vieții, supralicită Abramson, înfierbântat. Dacă-mi dați drumul, am să pledez pentru acordarea de circumstanțe atenuante celor ce vor coopera. Oameni buni, nu vedeți că vă distrugeți viitorul, luându-vă după un nebun? Merită să vă alegeți cu ani grei de pușcărie pentru un bătrân senil?

Urmară câteva clipe de tăcere, timp în care atât agentul, cât și personajul cu plete albe măturară asistența cu privirea. Oamenii se priviră o vreme, neștiind cum să reacționeze. Să fi fost greșită credința lor? Nu cumva se înșelaseră atâția ani și totul nu era altceva decât o prostie? Să ajungă după gratii ori la balamuc, asta îi aștepta? Și pentru ce? Pentru dorința de a conduce lumea?

— Gata cu vorbele! hotărî Mangiacotti, citind aprobare în ochii celor patru subalterni direcți ai săi, care îl susțineau fără rezerve. Pasquale, adu cele necesare, Quetzalcoatl așteaptă! E vremea! Timpul a sosit.

În deznădejdea sa, de la amenințările de mai devreme, Abramson trecu la rugăminți, încercând să-i înduplece pe Fiii Focului să nu comită fapte nesăbuite, dar totul fu în zadar. Călăuziți de instincte greu de definit, aceștia se lăsau în continuare conduși în mod inexplicabil de poruncile bătrânului, pregătindu-se de sacrificiu. Cu toții așteptau clipa supremă, mai puțin prizonierul, a cărui viață atârna doar de un fir de păr.

Pasquale se apropie ducând o tavă mare pe brațe, pe care se aflau câteva arme albe și alte obiecte ciudate. Mangiacotti alese un cuțit bine ascuțit, se apropie de agentul special și i-l plimbă acestuia pe la nas.

— Înainte de a începe ritualul, mai ai șansa de a-ți recunoaște trădarea și a te purifica înainte de întâlnirea cu zeul suprem. Deznodământul va fi oricum același, însă sufletul tău va avea numai de câștigat dacă te vei înfățișa curat înaintea binefăcătorului nostru. Așadar, ai dreptul să alegi.

Cum agentul nu răspunse, mulțumindu-se să scuipe din nou, de astă dată nimerind în plin figura bătrânului, acesta din urmă se apropie de el și începu să-i cresteze pielea.

•

Doctorul Mazella vorbi pe un ton scăzut.

— Până se trezește Lucky, n-ar fi bine să dați ordin de percheziționare a locațiilor indicate de Martin în acest e-mail? Doar dispuneți de efectivele necesare și putem lua un mic avans…

Roe o fulgeră cu o privire urâtă, fiindcă perturbase liniștea prietenului său, apoi reflectă la spusele femeii.

Târfa asta mică i-a tras-o lui Lucky și s-a atașat de el mai mult decât o credeam eu capabilă. Ceea ce înseamnă că n-a făcut

observația ca să-i provoace vreun rău, ci ca noi să nu pierdem un timp prețios. Ceea ce e lăudabil. Cu toate astea, n-am de gând să mișc vreun deget până în clipa când amicul meu nu-și revine complet, ca să ne spună ce-a „văzut” în somn. De câte ori am mers pe mâna lui am avut numai de câștigat, așa că n-am niciun motiv să mă îndoiesc de capacitățile lui extrasenzoriale și să mă grăbesc. Iar ei – la fel. E clar: cine părăsește biroul sau face zgomot, va avea de-a face cu pumnul meu nimicitor. Și nu-l văd bine deloc, pentru că mă simt tare tensionat…

În continuare, tot prin gesturi fără echivoc, Tom îi convinse pe ceilalți că e mai bine să stea cuminți la locurile lor, să aștepte încă cinci minute. Și, ca să fie cât se poate de convingător, le arătă celorlalți că el era șeful, trecându-și degetul mare al mâinii drepte prin dreptul propriului gât. Transversal.

• Capitolul 12 •

Leonard Mangiacotti îi crestă agentului pieptul, pe o adâncime de doi-trei milimetri, de la gât până la buric. Apoi se aplecă și îi gustă sângele, plimbându-și limba de-a lungul rănii. Oripilat, bărbatul începu să urle de durere, amenințând fără oprire cu toți sfinții din Ceruri și cu serviciile secrete de pe întreaga planetă. Inutil. Bătrânul avea de gând să-și ducă operațiunea până la capăt, în ciuda oricăror amenințări. Pentru el nimic altceva nu mai conta.

Satisfăcut de gustul dulceag al sângelui, mângâie piciorul imobilizat al celui ce urma să fie sacrificat, degetele sale urmărind conturul musculaturii. Apoi, cu o dexteritate căpătată în timp, crestă din nou pielea și trase de ea ca și când ar fi jupuit un miel de Paști. Iar asta îi provocă o mare bucurie.

Urletele de durere ale prizonierului, purtate de vânt, răsunau sinistru în clădirea abandonată, îngrozind asistența.

— E timpul! rosti Mangiacotti pentru a doua oară, când termină cu jupuitul. Țipă și te vei purifica! adăugă el, ridicându-și privirea spre plafon și înălțând mâinile spre cer. Simt că ești așteptat, trădătorule. Va trebui să dai socoteală pentru faptele tale în fața nemuritorului nostru zeu. El te așteaptă.

Abramson însă nu-i dădu satisfacție, leșinând de durere pentru câteva minute bune. Bătrânul se opri imediat, cerând subalternilor săi să intervină. Doi dintre aceștia se apropiară, unul făcându-i cu brutalitate o nouă injecție, celălalt turnându-i o găleată cu apă rece în cap. Puțin mai târziu, când agentul deconspirat avea să deschidă ochii, groaznicul supliciu va continua. Groaznicul său sfârșit mai întârzia pentru o vreme.

Mangiacotti se concentră asupra musculaturii, separând-o cu finețe de os cu ajutorul unui alt cuțit. Odată desprinsă, o tăie în bucățele potrivite, pe care le depuse pe o farfurie, înmânând-o apoi lui Pasquale. În vreme ce acesta introducea carnea în apa care clocotea, alți doi bărbați îi pansau rănile nefericitului și îi administrau injecții intravenoase, ca acesta să nu-și dea sufletul.

•

În acea clipă, Lucky nu mai putu rezista ororii și ieși din transă.

În mod evident, era mult prea buimac și oripilat de ceea ce „văzuse” ca să poată articula vreun cuvânt. În plus, o stare foarte avansată de oboseală pusese stăpânire pe întreaga lui ființă. Nu-și dorea altceva decât să doarmă două zile și două nopți fără întrerupere.

Intuind situația critică în care se afla prietenul său, agentul CIA Thomas Roe îi aduse o ceașcă de cafea, înainte de a-i adresa vreo întrebare.

Cu mare dificultate, Lucky reuși să-și recapete o parte dintre capacitățile sale intelectuale și fizice, privindu-i pe ceilalți foarte nedumerit, de parcă el ar fi așteptat răspunsuri de la ei, nu invers.

— Ei? făcu colosul în cele din urmă. Ne spui ceva sau nu? Ce-ai „văzut”, pal?

Branigan îl mai privi o vreme pe Tom ca pe o arătare, după care mintea i se limpezi și realiză unde se afla.

— Ai „văzut” ceva în legătură cu Martin Abramson? insistă Roe, știind că se aflau în criză de timp, ca de obicei. Ne poți furniza vreun indiciu?

— Martin Abramson? făcu Lucky, năuc. A fost mâncat… sau urmează să fie mâncat… Fiii Focului sunt niște antropofagi odioși, care ar trebui să fie duși repede la balamuc. Și afirm asta cu multă îngăduință, pentru că, dacă reflectez bine, în unele state din America mai există pedeapsa capitală…

•

— Cum era și de așteptat, echipele noastre de criminaliști n-au descoperit mare lucru la adresele transmise de Martin prin poșta electronică, trecu Ramsey în revistă ultimele evenimente. Au reușit să se mute și să înlăture urmele, dovedind în acest fel că sunt bine organizați și pregătiți pentru asemenea situații neașteptate. Lucky, te simți bine? mai întrebă agentul FBI, observând paloarea cadaverică a acestuia. Să chemăm un medic, ai nevoie de vreun medicament?

— Nu, mulțumesc, am mă descurc ca și până acum, de unul singur. Mi s-a mai întâmplat să trec prin asemenea stări, nu-ți face griji.

Agentul îl privi destul de neîncrezător, dar cum nimeni nu-l susținu în demersurile sale, renunță să mai insiste.

— S-au găsit cele două cărți ascunse de Abramson, s-au prelevat probe de sânge și cam atât, continuă Cornelius. Pentru moment, nu avem mare lucru.

Cu obrajii mult mai trandafirii decât cei ai lui Branigan – dovadă că avusese parte de încă o noapte mirifică în compania lui Tom –, Rosalie Gilbert își dădu și ea cu părerea, bătând șaua ca să priceapă iapa:

— Cum astăzi e o zi de vineri, iar ai noștri au scotocit întregul L.A. și împrejurimile o noapte întreagă fără vreun rezultat, eu cred c-ar trebui să apelăm în continuare la persoane cu capacități extrasenzoriale, care să ne ducă pe drumul cel bun. Altă ieșire din criză nu văd.

Toate privirile se opriră asupra lui Lucky, apoi ricoșară la Tom.

— Crezi că ne-ai putea ajuta în această problemă? pricepu agentul CIA ce i se cerea, adresându-se prietenului său pe un ton sfios. N-ar fi exclus ca Martin să fie încă în viață și să-l putem salva de la devorare, nu-i așa? Merită să încercăm.

— Poate fi adevărat, dar eu n-am de unde să știu cu precizie dacă omul a fost sau nu… mâncat de canibali. Tot ce pot face este să închid puțin ochii, ca să văd unde se află, dar pe urmă nu mai contați pe mine. Voi fi atât de extenuat, încât nu vă voi mai putea însoți decât dus pe sus. Și-așa sunt frânt de oboseală, credeți-mă.

•

Ramsey trase de sub un raft masiv o canapea foarte joasă pe rotile și îl invită pe Lucky să se întindă pe ea.

— Este patul nostru pentru situații de… urgență, explică el, făcându-l pe Tom s-o fulgere cu privirea pe Rosy, dovedind astfel că știe să fie și puțin gelos. Vreau să spun, pentru situații în care vreunul dintre noi nu mai are timp să ajungă acasă, completă sfrijitul, parcă temându-se că primele sale explicații ar fi putut fi înțelese greșit. Ai posibilitatea de a sta liniștit cât poftești, iar noi nu te vom deranja cu prezența noastră. Mergem la bufet, iar când te trezești ne dai un apel pe mobil și venim imediat. Nu facem mai mult de două minute până la tine. Între timp, poate mobilizăm și echipele speciale ca să asigure zona unde vom descinde. De acord? întrebă agentul FBI privindu-i pe toți patru, destul de mulțumit de planul pe care îl pusese la cale de unul singur.

Agenții Biroului aflaseră despre capacitățile extrasenzoriale ale lui Lucky de la Tom, sub jurământul că nu vor dezvălui secretul nici măcar dacă vor fi supuși oricăror cazne de către gruparea teroristă Al Qaeda. Maria Mazella încercase să se opună acestei dezvăluiri, care ar fi putut pune în primejdie siguranța și chiar libertatea iubitului ei, însă în cele din urmă nu avuse încotro și cedase.

Branigan era singurul om din lume care avea puterea de a indica o pistă bună în acest sens.

Rămas singur în spațiosul birou al agenților, Lucky se întinse și își puse mâinile sub cap, în timp ce restul echipei părăsea încăperea în liniște. Ca să se relaxeze, se gândi la copilăria nu tocmai roză pe care o trăise, ca mai apoi să ajungă în prezent, întrebându-se ce fel de soartă i-a fost rezervată unuia ca el, care numai de noroc nu se bucurase întreaga viață. Dacă nu cumva avusese prea multă șansă, după revenirea din comă... Altfel de ce i se mai spunea Lucky (Norocosul)?

O jumătate de oră mai târziu, Tom auzi soneria mobilului și abandonă cel de-al șaselea sandviș dublu cu șuncă și cașcaval, din care nu apucase să devoreze decât jumătate. Respinse apelul, apoi se ridică de la masă, anunțându-i grăbit și pe ceilalți:

— Gata, s-a trezit bebelușul.

Profesoara era deja cu doi pași înaintea lor alergând spre holul cu lifturi pentru a mai câștiga timp, dovedind astfel că soarta „extrasenzorialului” său iubit nu-i era deloc indiferentă. Îl iubea sincer, în ciuda faptului că accepta cu seninătate și eventualitatea unei relații pasagere, pe care avea s-o regrete multă vreme.

Patru echipe de șoc așteptau – două în curtea clădirii și încă două în alte locații secrete mai îndepărtate – să fie alertate pentru a se deplasa oriunde pe teritoriul Americii. Cu pașii săi mari și folosindu-se de statura masivă, Roe reuși să ajungă primul la ușa biroului celor doi agenți FBI și să intre.

— Ei, ne dai adresa? întrebă el, pus pe fapte mari. Îi căsăpim pe nemernici?

Cum se afla sprijinit într-un cot, Lucky îl privi câteva secunde buimac, apoi răspunse cu greutate:

— Îmi pare foarte rău, dar n-am făcut rost de nicio adresă. Ăsta-i adevărul.

Rosy și Cornelius se prăbușiră dezamăgiți în fotolii, iar doctor Mazella se apropie îngrijorată de iubitul ei.

— Ți-e rău, ai nevoie de ceva, iubitule? îl întrebă ea, drăgăstoasă, la ureche. Spune-mi ce-ți trebuie!

— Nimic, am să-mi revin în scurt timp, nu-ți face griji! Sunt doar obosit și îmi pare rău că nu vă pot da adresa exactă pe care o așteptați de la mine. Poate că aceste capacități ale mele nu sunt atât de extraordinare pe cât vi le-a descris amicul meu. Nu întotdeauna reușesc...

— ... Lasă, nu te mai scuza, îl întrerupse Maria, împăciuitoare. Poate reușești să ne furnizezi, totuși, unele indicii care să ne fie folositoare.

— În orice caz, am fost acolo, încercă Lucky să-și amintească viziunile avute. Se întâmpla pe înserat. Acum, cât e ceasul?

— Mai e puțin până la 11:00 a.m., răspunse profesoara.

— Asta înseamnă că am mai avea ceva timp, aprecie Lucky. Se auzea oceanul, continuă el să rememoreze ceea ce văzuse. Oceanul fremăta alene. Fiii Focului se pregăteau pentru sacrificarea unui copil. Pe Abramson nu l-am zărit nicăieri de astă dată. Nu știu ce s-a întâmplat cu el. Era o construcție neterminată, fără pereți, doar cu structură de rezistență și plafoane. Asistența era costumată ca pentru o ceremonie de sacrificare. Mangiacotti, ca de obicei, începuse să le vorbească. Da, acum sunt sigur că se aflau pe coastă. Am văzut Oceanul.

Urmară câteva clipe de tăcere, pe care niciunul dintre cei patru nu îndrăzni să o tulbure. În timp ce Rosy deschise computerul, Lucky reluă, cu glas la fel de scăzut ca mai adineauri:

— Când a început chinuirea puștiului am părăsit clădirea, înspăimântat. În imediata apropiere nu se afla nicio altă construcție. Era un fel de plajă sau ceva asemănător. Dacă mă gândesc mai bine însă, în zare am văzut totuși ceva. Un turn înalt, ca de televiziune, și două reclame cât toate zilele la Coca-Cola. Una foarte aproape de țărm, iar alta la est de turnul acela, ceva mai mică.

Cu sufletul la gură, Tom parcă îi sorbea vorbele, fiind gata să dea dispoziție trupelor de șoc să treacă la acțiune. În curtea FBI îi aștepta și pe ei un elicopter, care avea să-i transporte de urgență acolo unde era necesar. În acel moment se auzi glasul strident și foarte emoționat al agentei Gilbert:

— Lucky, te poți deplasa până aici? întrebă ea, excitată. Ăsta e turnul? Îl recunoști?

Pe monitorul computerului ei se afla imaginea construcției impozante a antenei unui post de televiziune, iar în imediata lui apropiere trona o reclamă la Coca-Cola.

Sprijinindu-se de brațul Mariei, bărbatul ajunse cu dificultate lângă Rosalie, recunoscând turnul dintr-o dată:

— El e! Dar nu văd cea de-a doua reclamă.

Femeia de la computer plimbă mouse-ul pe covorașul din plastic, făcând ca imaginea să se deplaseze într-o parte și-n alta, până când ajunse la rezultatul dorit. Apoi o focaliză și o mări.

— Uite-o și pe-a doua! se bucură ea, copilărește. Și tu unde te aflai, ca să stabilim unghiul cu precizie? ceru Rosy noi amănunte.

Lucky îi indică poziția cu exactitate, și cu toții ajunseră la concluzia că locația căutată nu putea fi decât lângă plaja El Secundo, foarte aproape de aeroportul internațional din L.A.

În acest timp, Tom îi ceru lui Ramsey să dea ordinele necesare echipelor de șoc, pregătindu-se s-o ia din loc de unul singur, în stil propriu.

— Stai, în niciun caz n-o să pleci fără noi! sesiză agenta Gilbert ce avea să se întâmple. Doar ai făcut o promisiune…

— Eu?! se arătă colosul mirat, încercând să spele putina cât mai repede cu putință. Nu-mi amintesc să fi promis ceva cuiva.

Dar ceva din subconștient îl împiedica. Pe deasupra, sfrijitul de Cornelius se lipise pur și simplu în ușă, încercând să împiedice evadarea malacului cu propriul său trup. Un trup prea firav pentru un asemenea demers îndrăzneț. Nu că Roe ar fi avut vreo problemă în a deschide ușa cu el cu tot și a-și vedea nestingherit de drum, însă glasul lui Lucky îl aduse chiar atunci la gesturi mai cooperante:

— Tom, ai să-ți respecți cuvântul dat, altminteri uit că-mi ești prieten! Nu uita că este și cuvântul meu în joc!…

Masivul agent se opri la jumătatea gestului, încercând să-și justifice pornirea:

— Dar voi m-ați întârzia nepermis de mult, iar copilul va fi omorât dacă nu mă grăbesc. Tu încă nu ți-ai recăpătat forțele, și va trebui să te sprijinim ca să te ducem până la elicopter. Vom pierde timp prețios.

Lucky se văzu nevoit să admită că tovarășul său cam avea dreptate. Creierul său procesă în viteză situația dată și, în cele din urmă, bărbatul concluzionă:

— Bine, atunci plecați fără mine. Repede, cât mai repede!

— Maria, tu rămâi cu el! porunci agentul Roe, pe un ton ce nu admitea replică. Oricum, acolo nu ne-ai putea fi de folos în asemenea momente. Lucky are nevoie de tine mai mult decât noi.

Femeia consimți din cap, parcă dorindu-și să rămână lângă iubitul ei pentru a-l îngriji, în timp ce agenții se repeziră pe ușă, gata-gata s-o rupă, sau mai degrabă să-l termine pe firavul Ramsey, care fusese aproape strivit de canatul ușii.

• Capitolul 13 •

— Nu-i așa că n-a fost vorba despre nicio auto-hipnoză, ci tu ești cea care m-a hipnotizat? o întrebă Lucky, la scurt timp după ce rămaseră complet singuri.

Maria Mazella îi privi chipul ușor transpirat, reprimându-și cu greu instinctul de a-l acoperi cu sărutări. Era atât de slăbit, după solicitările cărora le făcuse față cu brio, iar el încă se gândea la ea și la ceea ce se petrecuse între ei în ultimele zile. Acest fapt îi spunea multe… Sau nimic… Cine știe?!

— Ce vrei să zici cu asta? încercă ea să tragă de timp, așezându-se deasupra lui. Mă bănuiești de lipsă de sinceritate față de tine, iubitule? Doar ți-am dat totul fără niciun fel de mofturi ori prejudecăți. Nu merit o asemenea răsplată, crede-mă! Ți-am dat tot ce-am avut eu mai bun, fără să-ți cer nimic în schimb, adăugă ea, de astă dată cu o ușoară urmă de reproș în glas. Nimic în schimb…

— Draga mea, să n-ai impresia că te condamn pentru ceva. Voiam doar să aflu, nimic altceva. De regulă, îmi place să știu ce se petrece cu mine și în jur. Ăsta este unul dintre cusururile mele.

Remarcând că ea tace, mulțumindu-se să-i mângâie fruntea înfierbântată, Lucky reveni:

— Ei?…

— Ai intuit bine, ca de obicei, recunoscu Maria. Eu te-am hipnotizat, n-ai făcut-o singur. Dar am și o explicație cât se poate de plauzibilă pentru asta. Dacă n-aș fi recurs la acel scenariu, subconștientul tău n-ar fi putut ajunge în trecut pentru nimic în lume. Ai o personalitate mult prea puternică pentru a fi influențată de o alta, sau cel puțin de personalitatea mea. De aceea te-am făcut să crezi că tot ceea ce faci, faci de bună voie. Poate că am procedat corect, poate că nu. N-am de unde să știu în acest moment. În cel de-al doilea caz, te rog să mă ierți! Cu toate astea, rezultatele obținute n-au fost rele deloc, trebuie să recunoști. Asta e tot ce am avut de spus.

Lucky o privi tandru, îi mângâie părul, apoi o asigură:

— Dar nu m-am gândit nicio clipă că n-ai fi procedat corect, și nu ți-am stabilit vreo vinovăție, prințesa mea. Am vrut doar să știu. Atâta tot și nimic mai mult.

Și, ca să-și susțină ultimele afirmații printr-un gest elocvent, bărbatul o prinse de ceafă, o trase spre el și o sărută apăsat pe gură.

În clipa următoare, copleșită de plăcere și de pasiune, mâna Mariei căută șlițul iubitului ei, pe care se precipită să-l descheie, scoțându-i cu gingășie organul afară. Era conștientă că locul în care se aflau nu era cel mai potrivit pentru o partidă de sex oral, dar cu toate astea nu se putea abține. Când buzele lor se dezlipiră, femeia coborî până acolo unde voia ea și îl înghiți pe Lucky dintr-o răsuflare, cu intenția de a se contopi cu el încă o dată, acolo, pentru totdeauna.

Bărbatul se destinse instantaneu, iar întreaga lui slăbiciune fizică dispăru dintr-o dată. O prinse pe Maria de ceafă, ajutând-o să dispună de el după bunul ei plac, așa cum își dorea. O prinse pe Maria de ceafă, ajutând-o să dispună de el după bunul ei plac, așa cum își dorea. În același timp, capul femeii începu să circule molcom de-a lungul penisului învârtoșat, stârnindu-i lui Lucky senzații îngerești. Dar această bucurie nu dură, din păcate, – decât două minute. În fața ochilor lui apăru chipul înspăimântat al micuțului ce urma să fie sacrificat, iar întreaga plăcere dispăru brusc, la fel de brusc cum apăruse. O ridică, încercând să fie delicat, îi acoperi buzele cu încă o sărutare și îi spuse, îngrijorat:

— Trebuie neapărat să ajungem și noi acolo, draga mea!

•

La bordul elicopterului care îi transporta în zona unde bănuiau că va avea loc ultimul sacrificiu pus la cale de Fiii Focului, Thomas Roe găsi mai mult armament decât și-ar fi dorit. Puse repede deoparte un aruncător de grenade și unul de flăcări, două puști Magnum 300, patru grenade de mână, un revolver Beretta de mare calibru, cu muniția aferentă, și un pumnal. Imediat după aceea realiză că nu exista vreun indiciu că organizația ar dispune de vreo armă de foc, așa că arsenalul putea fi inutil. Aceasta îl făcu să-și revizuiască prima pornire, renunțând la excesiva înarmare și mulțumindu-se doar cu pistoalele Beretta, pumnalul și un binoclu.

Ramsey optă pentru unul dintre Magnum-urile abandonate, iar Gilbert alese o pușcă cu lunetă și două grenade de mână, pentru orice eventualitate.

— În cel mult două minute suntem la sol, îi anunță pilotul în căști, făcându-i pe cei trei să-și controleze precarul armament și să se pregătească de acțiune. Orice s-ar zice, se constituiau într-o trupă de desant aerian în toată regula, chiar dacă una ceva mai ciudată, formată din doi agenți FBI și unul CIA.

— Un minut, îi anunță pilotul pentru a doua oară.

— Nu vă faceți griji, la sol trebuie să fie liniște! îi asigură Ramsey. Trupele de șoc au primit dispoziție să nu intervină dacă nu sunt provocate, decât la ordinul nostru. Îl vor respecta, cu siguranță.

În ciuda neîncrederii lui Tom, aterizarea elicopterului se desfășură fără incidente. În jur era o liniște deplină, doar în depărtare auzindu-se zgomotele orașului; înserarea stătea să cadă.

— Unde e construcția aceea blestemată? se alarmă Thomas Roe, nevăzând nimic în zare. Nu cumva am ajuns altundeva?

— Acestea sunt coordonatele exacte unde mi s-a spus să aterizez, se justifică pilotul, cu glas pițigăiat. Eu n-am nicio vină…

— … Taci dracului din gură! se enervă agentul CIA. Nu te acuză nimeni de nimic. Am ajuns unde trebuia sau nu? – aceasta era întrebarea.

De la locul în care se afla, Rosy făcu un salt peste Cornelius și ajunse la computerul de bord, încurcându-se cu tastele acestuia. Când realiză că nu se descurcă, îi ceru pilotului:

— Vizualizează zona pe radar sau în infraroșu, chiar dacă nu e noapte!

Bărbatul se execută imediat și, în mai puțin de zece secunde, localiză obiectivul, ceea ce îi făcu pe toți să respire ușurați:

— Ținta se află la trei sute de metri est, imediat după curba pe care o face coasta, precizează pilotul.

— Să mergem! decretă Tom, sărind din aparatul de zbor imediat ce acesta atinsese solul. Eu o s-o iau înainte, iar voi mă ajungeți pe parcurs, adăugă el, amintindu-și de promisiunea făcută lui Lucky, de a colabora cu agenții FBI. Asigurați-mi spatele!

•

— Măreața zi a venit. Acesta este ultimul sacrificiu pe care înaintașii noștri ne-au cerut să-l celebrăm, după care toți cei aleși vor putea citi în Cronica Akashică. Vom fi stăpânii lumii, veți vedea!

Copilul era legat strâns de stâlpul de susținere din beton, unde cu doar câteva ore înainte își dăduse viața, în chinuri groaznice, agentul FBI Martin Abramson, aflat sub acoperire. Puștiul încă mai spera să supraviețuiască, iar dacă așa ceva nu era posibil, spera măcar să sufere cât mai puțin.

— E timpul, aduceți cele necesare! se auzi din nou vocea malefică, aducătoare de moarte, a lui Leonard Mangiacotti. Zeul suprem așteaptă, iar răbdarea lui are limite, după cum se știe.

În acea clipă, de bătrân se apropie un tânăr speriat de moarte care îi comunică:

— Se aud zgomote de motoare! Nu-mi dau seama ce poate fi.

Bătrânul trase cu urechea, după care lămuri asistența, încercând să pară degajat:

— Nu sunt decât niște motoare de avion. Doar ne aflăm în vecinătatea unui aeroport internațional, nu-i așa? Nu e nimic ieșit din comun dar, totuși, n-ar fi rău să ne grăbim!

În ciuda vorbelor sale, bătrânul avea de ce să fie îngrijorat. Nu că i-ar fi fost teamă de FBI, ci mai mult îl preocupa să ducă la bun sfârșit și acel ultim sacrificiu de care se lega întreaga sa existență. Pe urmă putea să se întâmple orice. Dacă obținea accesul la cronică, toate aveau să se rezolve în cel mai fericit chip pentru el. Negreșit, urma să devină stăpânul tuturor pământenilor, ba chiar mai mult decât atât.

— Pasquale, adu-mi cele necesare ceremonialului!

• Capitolul 14 •

La mai puțin de cincizeci de metri de construcția unde avea loc ritualul sacrificării ultimului copil, Tom se trezi trântit la pământ de patru soldați, care îi puseră tot atâtea țevi de pistol automat în tâmplă. Degeaba încercă el să le explice acestora că era agent CIA și că participa activ la operațiune. Până când nu-l ajunseră din urmă Rosalie și Cornelius, oamenii nu se lăsară convinși să-l elibereze din strânsoare. Abia pe urmă își continuă saltul, secondat îndeaproape – de astă dată – de cei doi și de restul trupelor.

La câteva zeci de metri distanță de gruparea de oameni Roe se opri, pentru a evalua situația cu ajutorul binoclului. În fața lui se aflau vreo patruzeci de persoane. Un puști care părea că urlă cât îl țineau plămânii era legat de un stâlp de susținere al clădirii. Un moș cu plete albe, și împopoțonat cu pene colorate de quetzal, îl amenința pe micuț cu un cuțit sau cu ceva asemănător. Din pieptul copilului se scurgea un firișor de sânge, în vreme ce asistența vocifera, cerând mai mult. Cerând totul…

— Factorul-surpriză! le transmise Tom agenților FBI, care ajunseseră între timp lângă el. Intervin eu, iar voi îmi asigurați spatele, cum ne-am înțeles inițial. Dacă e nevoie trageți în ei ca la nuntă, fără să vă fie teamă că mă nimeriți și pe mine! Știu să mă feresc.

Fără a mai aștepta acceptul celor doi, Roe o luă la fugă în direcția stabilită, slobozind câteva gloanțe în aer. Apoi, pentru a impresiona, începu să urle ca bezmeticul:

— Zeii vă pedepsssesc!!! Zeii vin împotriva voastrăăă!!! Nu mai aveți nicio scăpareee!!!

Leonard Mangiacotti văzu ce se întâmplă și se pregăti să cresteze pielea copilului, pentru a-i putea smulge inima din piept înainte de sosirea trupelor de asalt, în vreme ce restul asistenței rămase ca încremenită. Bătrânul nu mai avea decât un pas până la atingerea idealului la care visaseră generații întregi de adepți ai Fiilor Focului. În acel moment, un cartuș slobozit din pușca cu lunetă a lui Rosalie Gilbert îi sfredeli creierul, făcându-l să se prăbușească în praf fără niciun fel de

replică. Restul adepților se aruncă instantaneu la pământ, acoperindu-și capul cu mâinile, incapabili să riposteze în vreun fel. Oricum, în afara unor arme albe, nimeni nu poseda armament.

•

Când Lucky și Maria aterizară pe plaja morții, conflictul fusese deja tranșat. Sirenele ambulanțelor și ale mașinilor Poliției răsunau peste tot, iar zona era încercuită de trupele speciale ale FBI care asigurau perimetrul.

— Se pare că am ajuns prea târziu, aprecie Maria Mazella, fără regret în glas. Tom a reușit să rezolve situația în chip fericit.

— Da – admise Branigan –, dar să vedem ce e cu copilul și să-l căutăm pe Martin Abramson. Dacă o mai fi în viață, adăugă el, cu o bănuială sumbră în gând.

Toți adepții mișcării se aflau întinși cu burțile pe pământ, unii gemând și solicitând ajutor medical. Agentul intrase în ei, împărțind în stânga și-n dreapta lovituri ce provocaseră leșinuri, fracturi și dislocări de mandibule.

De la paramedicii de pe ambulanțe, profesoara află că situația în care se afla puștiul nu era dintre cele mai bune.

— Lucky, băiatul nu prezintă prea multe răni, însă a pierdut foarte mult sânge, își lămuri ea iubitul. Deși i se fac perfuzii, nu se știe dacă și cât va rezista.

— Ce grupă de sânge are? îi veni acestuia ideea salvatoare.

— Nu știu, că n-am întrebat.

Branigan alergă cu mari eforturi spre ambulanța care se pregătea s-o ia din loc, și-o opri în ultimul moment. Când află că puștiul are o grupă de sânge compatibilă cu a sa, se oferi imediat să-i fie donator.

Maria Mazella rămase împreună cu Thomas Roe și agenții FBI, în timp ce Lucky era transportat cu ambulanța împreună cu ultima victimă a Fiilor Focului, căruia îi dona deja sânge.

•

A doua zi spre prânz agenții, profesoara și „paranormalul” Lucky se aflau în apartamentul acestuia din urmă, amuzându-se pe seama primelor pagini ale ziarelor, ce relatau – chipurile cu lux de amănunte – operațiunea de cu seară, fără a cunoaște nici măcar un sfert din cruda realitate.

— Uite aici – râse Tom – fițuica asta susține că e vorba despre niște extratereștri, care n-au găsit un alt loc pe întreaga galaxie,

ca să sacrifice copii, decât pe Pământ. Ce i-aș mai împușca eu pe ăștia... Sau măcar i-aș lua la pumni.

— Să le vedeți pe cele de mâine... se amuză Lucky.

Deși era încă slăbit din nenumărate motive, avea un tonus optimist.

— Când am părăsit spitalul, puștiul era complet refăcut, avea o poftă nebună de mâncare și voia să iasă afară ca să se joace, reluă Branigan. Medicii abia reușeau să-l țină în pat.

— Din câte am înțeles, personalul medical nu-și poate explica această însănătoșire spectaculoasă și atât de rapidă, ridică Maria Mazella un semn de întrebare. Dragul meu, sângele tău are și el capacități paranormale?

— Până acum n-am știut asta, dar am trecut de ceva timp de faza în care anumite minuni mă mai pot surprinde. Tot ce e posibil...

— Bravo, prietene! se amuză Thomas Roe. Acum ai devenit și vindecător. Să vezi ce clientelă selectă vei aduna la ușa ta!

— Asta se va întâmpla doar în cazul în care acest secret va deveni public. Iar dacă va deveni, știu cine va fi răspunzător. În această încăpere nu sunt prea multe persoane.

Acestea fiind zise, Lucky îl scrută pe fiecare pe rând, cu o privire ce nu prevestea nimic bun, după care continuă:

— Dacă-mi faceți viața un iad, puteți fi convinși că și eu am să vi-o fac pe-a voastră la fel. Sau poate chiar mai rău...

— Nu te ambala, pal, cel puțin în ceea ce mă privește, ținu agentul CIA să sublinieze. Nimeni nu te va da în gât.

— Capacități paranormale? interveni și Rosalie Gilbert din senin. Ce-s alea? Tu ai auzit despre așa ceva până acum, Cornelius?

În loc de răspuns, acesta se scuză strategic și se îndreptă spre ieșire, după ce își goli paharul de whisky oferit de gazdă:

— Pe mine vă rog să mă scuzați! Am o întâlnire programată pentru această seară, și nu vreau s-o ratez. Vă mulțumesc tuturor și mai ales vouă, fiindcă v-ați ținut de cuvânt. Oficial, FBI a rezolvat cu brio această situație de criză, chiar dacă lucrurile nu stau tocmai așa. Dacă nu vom fi premiați, cel puțin n-or să ne dea afară. Lucky, mi-a făcut plăcere să te cunosc. Poate ne vom mai întâlni cândva, fiindcă lumea e mică.

După ieșirea lui din decor, Rosy picură câțiva stropi de băutură pe covor, dădu restul paharului de whisky pe gât și zise:

— Dumnezeu să-l ierte pe Martin!

Resturile pământești ale agentului sub acoperire fuseseră descoperite cu ușurință de trupele speciale, cu o parte semnificativă din piciorul drept lipsă.

— Stai liniștită, draga mea, i-am convins pe toți suspecții să semneze declarații prin care se declară de acord să li se facă analize, o asigură Tom. Astfel vom ști cu precizie cine a mâncat din el și cine nu. Oricum, nu scapă niciunul.

— Cum ai reușit performanța asta? se miră femeia.

— Am dat doi pumni, iar restul de treizeci și șase au devenit brusc cooperanți. E drept că unul se află încă în comă, dar întotdeauna există victime colaterale, nu-i așa? S-avem iertare! …

— Ce-mi pare mai rău e faptul că nebunul ăla bătrân a fost împușcat, vorbi și Lucky. Mi-aș fi dorit să-l știu după gratii până la moarte.

— Într-adevăr, a avut noroc, acceptă profesoara. Rosy s-a simțit datoare să-l împuște, ca nu cumva dezaxatul ăla să-l termine pe copil printr-un gest disperat. Și bine a făcut.

•

După o tratație sănătoasă cu pizza și whisky Chivas Regal (chiar dacă acea băutură s-ar fi potrivit mai bine cu un somon fumé decât cu o pizza – dar astea ar fi fost niște ifose de snobi, cum ar fi susținut Thomas Roe), cele două perechi ocupară fiecare câte o cameră, pentru a se destinde după complicatul caz rezolvat într-un timp relativ scurt.

— Dă-ți chiloții jos, zâna mea! îi ceru masivul Tom agentei FBI, în vreme ce golea pe nerăsuflate al zecelea pahar de băutură. Șarpele meu cu un singur ochi te așteaptă să-l faci să plângă. Și îi place atât de mult să plângă…

Rosalie Gilbert se execută imediat, fără niciun fel de fițe, știind prea bine că partenerul ei era genul dintr-o bucată, care n-are vreme pentru preparative ori gingășii demodate. Ca și ea, de altfel.

Cum bărbatul era răstignit pe un fotoliu, Rosy se grăbi să-l dezbrace, i-o alintă cu limba câteva zeci de secunde, apoi se întoarse la o sută optzeci de grade și se înfipse fericită în membru.

— Ah! scânci ea, fericită, lăsându-se cu întreaga greutate în organul masivului Tom. Fă-mă să mă doară, frumosul meu! Fă-mă acum ori niciodată!

În camera alăturată, Lucky și Maria își desfătau trupurile cu o pasiune și mai mare, fiecare încercând să-l facă pe celălalt fericit.

— Până la urmă, crezi că această Cronică există? o întrebă el la un moment dat.

— Sunt aproape convinsă de asta, mai ales după ce m-am culcat cu un „paranormal” nesuferit ca tine, răspunse Maria. Numai că noi, oamenii, nu avem încă acces la ea. Deocamdată n-am atins nivelul de conștiință necesar, care să ne dea dreptul să cunoaștem viitorul. Și poate că e mai bine așa. Dar să lăsăm asta. Eu te vreau și tu mă vrei. În această clipă, nimic altceva nu mai contează. Iubește-mă! Iubește-mă tare, dragul meu!

• VA URMA •

virtual-project.eu